ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΪΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1955 | ΤΕΥΧΟΣ 61ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1955)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

46.—Σημασία καταλήψεως τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων Ἀθηνῶν. —Διακοπὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ τῶν τηλεφώνων.

47.—Ἐπίθεση ἐναντίον 20 Ἀστυνομικῶν Τμημάτων.—Ἡ ἀγωνία τῶν πολιορκημένων.

48.—Πολιορκία τοῦ ΙΑ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Καλλιθέας καὶ ἐπίθεση κατ' αὐτοῦ· ἄμυνα καὶ ἔξοδος τῆς δυνάμεως.

***

46. Ἐνῷ λοιπὸν ἡ γενικὴ πανεργατικὴ ἀπεργία—ἡ «παλαϊκὴ» ὅπως τὴν ἐχαρακτήριζε τὸ ἀνακοινωθὲν τῶν κομμουνιστῶν—εἶχε κηρυχθῆ καὶ ἀναγγελθῆ γιὰ τὸ πρωῒ τῆς 4 Δεκεμβρίου, οἱ διευθύνοντες τὴν ἐπανάσταση ἔσπευσαν μὲ τὰ ὄργανά τους νὰ διακόψουν τὴν παροχὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος στὴν πόλη ἀπὸ τὶς πρῶτες ἑσπερινὲς ὧρες τῆς Κυριακῆς 3 Δεκεμβρίου καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄλλα ὄργανά τους, ποὺ βρίσκονταν μέσα στὴν Τηλεφωνικὴ Ἑταιρεία ἢ δροῦσαν ἔξω ἀπ' αὐτὴ φρόντιζαν νὰ καταστρέψουν ὅσο μποροῦσαν περισσότερες ἀπὸ τὶς τηλεφωνικὲς γραμμές. Τὸ σκοτάδι τοὺς ἐχρειάζετο ἀπαραίτητα γιὰ τὰ σχέδιά τους, ἐνῷ ἡ διακοπὴ τῆς τηλεφωνικῆς ἐπικοινωνίας καθιστοῦσε σχεδὸν ἀδύνατη τὴν ἐπαφὴ τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Χωροφυλακῆς μὲ τὶς προϊστάμενές τους Ἀρχὲς καὶ ἐδυσχέραινε ἔτσι σημαντικὰ τὴν ἀποστολὴ ἐνισχύσεων ἢ τὴ διάσωση τῶν περικυκλωμένων ἀστυφυλάκων καὶ χωροφυλάκων. Ἔτσι ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἔπαψαν νὰ λειτουργοῦν τὰ τέσσερα πέμπτα τῶν τηλεφωνικῶν γραμμῶν τῆς πρωτεύουσας, διεκόπη κάθε ἐπικοινωνία μὲ τὰ προάστεια, τοὺς συνοικισμοὺς καὶ τὶς μακρυνὲς συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐλειτούργουν μόνον τὰ τηλέφωνα ἐλαχίστων κεντρικῶν συνοικιῶν, δηλαδὴ ἐκεῖνα στὰ ὁποῖα ὁ ἀριθμὸς ἄρχιζε ἀπὸ 20 καὶ 30.

Ἡ Δευτέρα 4 Δεκεμβρίου ἦταν ἡ ἡμέρα τῆς γενικῆς ἐξορμήσεως τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν κατάληψη τῶν Ἀθηνῶν. Ὅπως ἀναφέραμε οἱ ἀρχικὲς ἐπιχειρήσεις

τους ἀπέβλεπαν σύμφωνα μὲ τὰ σχέδιά τους στὴν κατάληψη καὶ ἐξουδετέρωση τῶν 'Αστυνομικῶν Τμημάτων τῆς πόλεως.

Τὸ σχέδιο ἦταν λογικὸ καὶ ἀπὸ στρατιωτικῆς ἀπόψεως ὀρθό. 'Η ὕπαρξη 24 περίπου 'Αστυνομικῶν Τμημάτων, ἐγκατεστημένων σ' ὅλη τὴν πόλη μὲ λίγους μὲν ἀλλὰ ὁπωσδήποτε ὡπλισμένους ἄντρες, ἱκανοὺς νὰ δημιουργήσουν ἄλλα τόσα κέντρα ἀντιστάσεως καὶ ἑστίες συστηματικῆς παρενοχλήσεως τῶν στασιαστικῶν ἐπιχειρήσεων, δὲν θὰ ἐπέτρεπε στοὺς κομμουνιστὰς νὰ ἐγκαθιδρυθοῦν σταθερὰ σὲ κανένα μέρος τῆς πόλεως καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν ὡς ὁρμητήριο γιὰ τὴν κατάληψη τῶν ἄλλων περιοχῶν της. 'Ενῷ ἀντίθετα ἡ κατάληψη τῶν 'Αστυνομικῶν Τμημάτων, ἡ ὁποία ἦταν σχετικὰ εὔκολη, ἐν συγκρίσει μὲ τὶς ἄλλες ἐπιχειρήσεις ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ διεξαγάγουν γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν, τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος, τοῦ Συντάγματος Χωροφυλακῆς, τῆς 'Ορεινῆς Ταξιαρχίας κλπ., ὄχι μόνο θὰ ἐξουδετέρωνε τὰ κέντρα αὐτὰ ἀντιστάσεως, ἀλλὰ θὰ προσεπόριζε στοὺς κομμουνιστὰς καὶ νέα ἀξιόλογα ὅπλα, τὰ μικρὰ μὲν ἀλλὰ πολύτιμα ΣΤΕΝ, μὲ τὰ ὁποῖα πρόσφατα εἶχεν ἐξοπλισθῆ ἡ 'Αστυνομία Πόλεων.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονᾶμε ἄλλωστε ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντας κομμουνιστὰς εἶχαν πρὸ ἐτῶν εἰδικὰ ἐκπαιδευθῆ στὸν ἐμφύλιο πόλεμο μέσα στὶς μεγάλες πόλεις καὶ στὶς ὁδομαχίες. Αὐτὴ δὲ τὴν ἐκπαίδευσή τους ἔθεσαν ἐντατικὰ σὲ ἐφαρμογὴ κατὰ τὶς ἑπόμενες ἡμέρες, μὲ τὸ σαφῆ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ πετύχουν τὸ ταχύτερο τὴν κατάληψη τῶν 'Αθηνῶν. Γιατὶ ὅπως τοὺς εἶχε συστηματικὰ καὶ ἐπίμονα τονισθῆ μόνο ἡ ταχεία, ἡ κεραυνοβόλος ἐνέργεια θὰ συνέτριβε τὶς δυνάμεις τῆς ἀντιστάσεως, θὰ αἰφνιδίαζε τοὺς "Αγγλους καὶ θὰ ἐπέτρεπε τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας.

47. Μόνον ὅσοι ἔζησαν τὶς ἡμέρες τῆς 4 καὶ 5 Δεκεμβρίου στὴ Στρατιωτικὴ Διοίκηση 'Αττικῆς καὶ στὴ Διεύθυνση τῆς 'Αστυνομίας, μποροῦν ν' ἀντιληφθοῦν τὶς ἀγωνιώδεις στιγμὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες πέρασαν οἱ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴ διατήρηση τοῦ Κράτους τοῦ Νόμου στὴν 'Ελλάδα. Κάθε δύο ἢ τρία λεπτὰ ἔφτανε ἕνα ἀπεγνωσμένο τηλεφώνημα ἀπὸ 'Αστυνομικὸ Τμῆμα, τελείως κυκλωμένο, ὑφιστάμενο ἄγρια ἐπίθεση καὶ ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ἀμυνθῆ γιατὶ πλησίαζαν νὰ ἐξαντληθοῦν τὰ πυρομαχικά του, ἢ ἐρχόταν ἕνας ἀγγελιοφόρος ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ διαφύγῃ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του καὶ ὁ ὁποῖος ἔδινε ἀκόμη περισσότερο παραστατικὴ εἰκόνα τῆς τραγικῆς καταστάσεως, στὴν ὁποία βρίσκονταν τὰ ἀπομονωμένα αὐτὰ Τμήματα. Καὶ τὴν ἀγωνία τῶν ὑπευθύνων μεγάλωνε ἀκόμη περισσότερο ἡ ἐπίγνωση ὅτι δὲν μποροῦσαν τίποτα ἢ σχεδὸν τίποτα νὰ κάνουν γιὰ τὴν ἐνίσχυση, ἢ ἁπλῶς τὴ διάσωση τῶν ἀγωνιστῶν αὐτῶν τῆς τάξεως, γιατὶ οὔτε δυνάμεις ὑπῆρχαν πρὸς ἀποστολὴ ἐνισχύσεων, οὔτε καὶ ἔπρεπε νὰ ἐξασθενίσουν οἱ λίγες δυνάμεις ποὺ ὑπῆρχαν, οἱ ὁποῖες μόλις ἐπαρκοῦσαν γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τοῦ κέντρου τῶν 'Αθηνῶν. Οἱ ἐλασῖτες εἶχαν πλέον κατὰ τὴ νύχτα τῆς 3ης πρὸς τὴν 4 Δεκεμβρίου κυκλώσει, ἀφοπλίσει καὶ αἰχμαλωτίσει τὶς μικρὲς δυνάμεις τῶν 'Αστυνομικῶν Σταθμῶν στὶς Τζιτζιφιὲς καὶ στὶς Τρεῖς Γέφυρες. Κατὰ τὴ Δευτέρα δέ, 4 Δεκεμβρίου, ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα μέχρι τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης οἱ ἐλασῖτες ἐπετέθησαν κατὰ διάφορες ὥρες, οἱ ὁποῖες ὅμως δὲν ἀπεῖχαν χρονικὰ πολύ, κατὰ τῶν 'Αστυνομικῶν Τμημάτων τῆς Λεωφόρου 'Αλεξάνδρας (ΙΔ), 'Ιπποκράτους (Ε), Πλατείας 'Ελευθερίας (ΣΤ), Πατησίων (Ζ), Θησείου (Θ), Παγκρατίου (Ι), Φιλοπάππου (ΙΓ), Κολωνοῦ (ΙΕ), Πατησίων (ΙΣΤ) Περστερίου (ΙΖ), 'Αχαρνῶν (Η), Ταύρου (Σφαγείων (ΙΗ), Καισσαριανῆς (ΚΑ), Νέας Σμύρνης (ΚΒ), 'Υμηττοῦ (ΚΓ), Ζωγράφου (ΚΔ) καὶ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σταθμοῦ Γκαζοχωρίου.

Τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἄμυνα, ἡ ὁποία ἀλλοῦ μὲν ἦταν βραχεία, ἀλλοῦ δὲ διήρκεσε ὧρες ὁλόκληρες καὶ ἀπῄτησε πολλὰ θύματα, εἴκοσι περίπου 'Αστυνομικὰ Τμήματα τῶν 'Αθηνῶν, ποὺ βρέθηκαν ἀπομονωμένα ἀπὸ τὸ κέντρο καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ πολεμήσουν μὲ πολὺ μεγαλύτερες ἐλασίτικες δυνάμεις καὶ καλύτερα ἐξοπλισμένες, ἀφοῦ ἐξάντλησαν τὰ πυρομαχικά τους ἔπεσαν τὶς δυὸ πρῶ-

τες ἡμέρες στὰ χέρια τῶν κομμουνιστῶν, γιὰ νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ τραγωδία τῶν Ἀξιωματικῶν καὶ τῶν κατωτέρων ἀστυνομικῶν (Ἀρχιφυλάκων καὶ ἀστυφυλάκων) ποὺ συνελήφθησαν ἀπὸ τοὺς στασιαστάς.

Τὴν τραγικὴ περιπέτεια τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ τὸν ἀγώνα ποὺ ἔκανε καθένα ἀπὸ αὐτὰ θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἱστορήσουμε μὲ βάση τὶς ἐπίσημες ἐκθέσεις καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ μπορέσαμε νὰ συγκεντρώσουμε.

48. Καὶ ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸ ΙΑ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα τῆς Καλλιθέας ποὺ πρῶτο δέχτηκε τὴν ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν.

Τὴν Κυριακὴ 3 Δεκεμβρίου 1944 ἡμέρα ποὺ εἶχεν ἀπαγορευθῆ τὸ παράνομο συλλαλητήριο τῶν κομμουνιστῶν στὴν Ἀθήνα, τὸ ΙΑ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα εἶχε στείλει ἀπὸ τὸ πρωῒ τὴ μισὴ δύναμή του μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ὑποδιοικητὴ τοῦ Τμήματος Ἀστυνόμο Β' Παπαδόπουλο Γεώργιο στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση. Ἔτσι εἶχαν ἀπομείνει στὸ ΙΑ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα ὁ Διοικητής του Ἀστυνόμος Β' Αὐγερινὸς Παναγιώτης μὲ τὴν ὑπόλοιπο δύναμη ἀπὸ 25 περίπου ἀστυνομικούς.

Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Στὶς 11 ἡ ὥρα αἰφνιδιαστικά, ἔνοπλη δύναμη τοῦ ΕΛΑΣ ἐπολιόρκησε τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα. Ἀμέσως ὁ Διοικητὴς διέταξε τὸ κλείσιμο τῆς κεντρικῆς εἰσόδου καὶ τὴ φρούρηση μὲ ἐνόπλους ἀστυφύλακες. Κατόπιν ἐξώπλισε ἀμέσως τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς ἐτοποθέτησε σὲ ἐπίκαιρα σημεῖα τοῦ οἰκήματος, ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμοι γιὰ ἄμυνα σὲ περίπτωση ἐνόπλου ἐπιθέσεως.

Ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τὴ δύναμη βγῆκε ἔξω καὶ ἤρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κομμουνιστῶν γιὰ νὰ πληροφορηθῆ τὸ σκοπὸ τῆς πολιορκίας τοῦ Τμήματος.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κομμουνιστῶν, ὀνομαζόμενος Εὐθυμιάδης, τοῦ εἶπε ὅτι ἡ πολιορκία ἔγινε γιὰ νὰ] μὴ] σταλῆ ἀπὸ τὸ Τμῆμα ἔνοπλη δύναμη στὴν Ἀθήνα καὶ ἐνισχύσῃ τὴ δύναμη τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ ἐπετέθη πρὸ ὀλίγου καὶ σκότωσε τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ στὸ συλλαλητήριο.

Ἐνῷ διαρκοῦσε ἡ πολιορκία περὶ ὥραν 14, παρουσιάσθη στὸ Διοικητή, ἐπιτροπὴ κομμουνιστῶν καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα. Ὁ Διοικητὴς τοὺς ἀπήντησε κατὰ τρόπο ἔντονο καὶ κατηγορηματικό, ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν θὰ παραδώσουν τὰ ὅπλα καὶ εἶναι διατεθειμένοι νὰ ἀμυνθοῦν θυσιάζοντες καὶ τὴ ζωή τους. Κατόπιν αὐτοῦ οἱ κομμουνισταὶ ἔφυγαν. Ταῦτα ἀνεφέρθησαν ἀμέσως στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση. Ἐπίσης εἰδοποιήθη καὶ ἡ δύναμη τοῦ Τμήματος ποὺ εὑρίσκετο στὸ Β' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ὑποδιοικητὴ Παπαδόπουλο Γεώργιο νὰ μὴ γυρίσῃ στὴ Καλλιθέα, γιατὶ θὰ ὑφίστατο ἐπίθεση ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ποὺ εἶχαν πολιορκήσει τὸ Τμῆμα. Ἔτσι ἡ δύναμη αὐτὴ διενυκτέρευσε στὸ Β' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα. Στὶς 16 ἡ ὥρα διεκόπη ἡ τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία τοῦ Τμήματος μὲ τὴν Ἀστυν. Διεύθυνση. Τότε νέα ἐπιτροπὴ κομμουνιστῶν (περὶ ὥραν 17) παρουσιάσθη στὸ Διοικητὴ τοῦ Τμήματος καὶ προσεπάθησε νὰ τὸν πείσῃ νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα, καὶ νὰ πάῃ μαζί τους ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ ΕΛΑΣ ἢ νὰ κάνουν μιὰ ψευτομάχη καὶ κατόπιν νὰ παραδώσουν τὰ ὅπλα γιὰ νὰ εἶναι ἔτσι ἐν τάξει καὶ μὲ τὴν Ὑπηρεσία του.

Ὁ Αὐγερινὸς μὲ θάρρος ἠρνήθη νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ὑπόδειξε νὰ φύγουν καὶ νὰ μὴ ξανάρθουν στὸ Τμῆμα γιατὶ δὲν θὰ ἐγίνοντο δεκτοί, ὅ,τι δὲ ἔχουν νὰ κάνουν, ἂς τὸ κάνουν.

Ἡ θέση τοῦ Τμήματος ἦταν ἐξαιρετικὰ μειονεκτικὴ γιατὶ ὑπῆρχαν δύο μόνον ἐπαναληπτικὰ ὅπλα Στὲν καὶ 20 ἰταλικὰ ὅπλα.

Ἐνῷ ὅμως οἱ κομμουνισταὶ ἑτοιμάζοντο νὰ ἐπιτεθοῦν κατέφθασαν στὸ Τμῆμα δύο αὐτοκίνητα ἀγγλικὰ τὰ ὁποῖα ἐγκατέστησαν στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα 8 στρατιῶτες, τὰ δὲ αὐτοκίνητα περιπολοῦσαν γύρω ἀπὸ αὐτό. Ἔτσι ἀναγκάσθηκαν οἱ ἐλασῖτες νὰ λύσουν τὴν πολιορκία καὶ νὰ ἀπομακρυνθοῦν. Οἱ Ἄγγλοι παρέμειναν ὅλη τὴ νύχτα μέχρι τὶς 7 π. μ. τῆς 4-12-1944, ὁπότε καὶ ἀπεχώρησαν.

Π. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Στὸ μεταξὺ δηλαδὴ στὶς 4.30 τὸ πρωΐ, δύναμη ἀπὸ 70 ἐλασῖτες πολιόρκησε τὸν Ἀστυνομικὸ Σταθμὸ Τζιτζιφιῶν ὅπου ὑπῆρχε ἕνας μόνον Ὑπαστυνόμος, τρεῖς Ἀρχιφύλακες καὶ 2 ἀστυφύλακες καὶ ἠξίωσε τὴν παράδοση 5 ἰταλικῶν ὅπλων, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχαν ἐκεῖ. Ὁ Διοικητὴς τοῦ Σταθμοῦ αἰφνιδιασθεὶς ἀπὸ τὴν εἴσοδο μεγάλης ὁμάδος ἐλασιτῶν δὲν μπόρεσε νὰ προβάλῃ ἀντίσταση καὶ ἔτσι ὁ Σταθμὸς κατελήφθη καὶ ἀφωπλίσθη.

Στὶς 8 τὸ πρωΐ τῆς 4-12-1944, ἡ δύναμη τοῦ ΙΑ' Τμήματος ποὺ εἶχε μείνει στὸ Β' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἀστυνόμο Παπαδόπουλο Γεώργιο καὶ τὸν Ἀστυνόμο Μπέλλη Γεώργιο τῆς Ὑποδ)νσεως ἐπέστρεψε στὸ Τμῆμα.

Ἐπίσης ἀπὸ τὶς 5.30 τὸ πρωΐ ἦρθε στὴν ΣΤ' Ἀστυνομικὴ Ὑποδιεύθυνση ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ Α' Τμῆμα ὁ Ἀστυνόμος Α' κ. Ἀναστάσιος Τσιρώνης, ποὺ ἀναπλήρωνε τὸν ἀσθενήσαντα Ὑποδιευθυντή.

Ἐπειδὴ προεβλέπετο νέα ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν, σὲ σύσκεψη τῶν Ἀξιωματικῶν τοῦ Τμήματος καὶ τοῦ Παραρτήματος Ἀσφαλείας ἀπεφασίσθη ν' ἀντιταχθῇ σθεναρὴ ἀντίσταση καὶ νὰ μὴ παραδοθοῦν τὰ ὅπλα σὲ καμμιὰ περίπτωση ἀλλὰ ὅλοι νὰ πέσουν μαχόμενοι.

Α. ΤΣΙΡΩΝΗΣ

Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ τῶν Ἀξιωματικῶν ἀνεκοινώθη στοὺς κατωτέρους ἀστυνομικοὺς μὲ τὴ δήλωση μάλιστα ὅτι ὅποιος δὲν συμφωνοῦσε ἔπρεπε ἀμέσως νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα γιατὶ ἀργότερα δὲν θὰ ἐπετρέπετο ἡ ἔξοδος σὲ κανένα. Ὅλοι ὁμόφωνα καὶ πρόθυμα δήλωσαν ὅτι θὰ παραμείνουν καὶ θὰ ἀγωνισθοῦν.

Στὶς 12.30 τὸ μεσημέρι, μεγάλη δύναμη ἐλασιτῶν ἀπὸ 300 περίπου ἐνόπλους μὲ βαρειὰ πολυβόλα, ἐπαναληπτικὰ ὅπλα καὶ τυφέκια καὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ γενειαφόρο συμμοριτοκομμουνιστὴ «Βαγγέλη» ἐπολιόρκησαν στενὰ τὸ Τμῆμα καὶ κατόπιν πλησίασε ὁ ἴδιος ὁ ἀρχισυμμορίτης τοὺς ἀστυφύλακας φρουροὺς τῆς εἰσόδου καὶ ζήτησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Διοικητὴ τοῦ Τμήματος.

Ὁ Αὐγερινὸς γιὰ νὰ μὴ μπῇ μέσα ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ΕΛΑΣ καὶ ἰδῇ τὴ διάταξη τῆς δυνάμεως τοῦ Τμήματος, κατέβηκε ὁ ἴδιος κάτω καὶ συναντήθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν εἴσοδο μὲ τὸ Βαγγέλη.

Ἐκεῖνος προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἡ πολιορκία ἔγινε γιὰ τὴν προφύλαξη τῶν ἀστυνομικῶν ἀπὸ ἐπίθεση δῆθεν τῶν Χιτῶν.

Φυσικὰ ὁ Ἀστυνόμος τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρο του, τοῦ δήλωσε ὅμως ὅτι ὁποιοσδήποτε χτυπήσει τὸ Τμῆμα θὰ δεχθῇ ἀντεπίθεση.

Κατόπιν αὐτοῦ ἔφυγε ὁ Βαγγέλης καὶ ἄρχισε νὰ τοποθετῇ τοὺς ἐλασῖτες στοὺς ἐξῶστες, στὶς ταράτσες καὶ στὰ παράθυρα τῶν γύρω σπιτιῶν καὶ στὶς διασταυρώσεις τῶν δρόμων.

Ἔτσι στὶς 14.30 ὥρα, οἱ ἐλασῖτες ἦσαν ἕτοιμοι γιὰ ἐπίθεση, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦταν ἕτοιμοι γιὰ τὴν ἄμυνά τους.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀρχίζουν καὶ τὰ δραματικὰ γεγονότα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος τῆς Καλλιθέας.

Τὰ χωνιὰ τῶν ἐλασιτῶν ἐκάλεσαν τὸ Λαὸ τῆς Καλλιθέας νὰ συγκεντρωθῇ ὑποχρεωτικὰ ἔξω ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα γιὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τὴν παράδοση τῶν ὅπλων.

Ἔτσι, στὶς 16.30′ εἶχε πιὰ μαζευτῇ ἔξω ἀπὸ τὸ Τμῆμα πολὺς κόσμος ἀπὸ ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὸ γραμματέα τῆς 5ης κομμουνιστικῆς ἀχτίδας καὶ μὲ φωνὲς ζητοῦσαν νὰ βγῇ στὸν ἐξώστη ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος. Ὅταν βγῆκε ὁ Διοικητὴς ἀξιώσανε ἀπὸ αὐτὸν μὲ ὀχλοβοὴ νὰ παραδοθοῦν τὰ ὅπλα. Ὁ Αὐγερινὸς ὅμως καὶ ὁ Ὑποδιοικητὴς Ἀστυνόμος Γιῶργος Παπαδόπουλος τοὺς ἀπάντησαν μὲ θάρρος καὶ ἀποφασιστικὰ ὅτι τὰ ὅπλα δὲν τὰ παραδίδουν οἱ ἀστυνομικοὶ στοὺς ἐλασῖτες, συνέστησαν δὲ ἔντονα ν'ἀπομακρύνουν τὰ γυναικόπαιδα γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ φέρουν αὐτοὶ τὴν εὐθύνη γιὰ ὅ,τι συμβῇ σὲ περίπτωση συμπλοκῆς.

Τότε οἱ ἐλασῖτες μὲ τὰ χωνιὰ διατάξανε τὸ πλῆθος ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ ἑτοιμάστηκαν γιὰ τὴν ἐπίθεση κατὰ τοῦ Τμήματος.

Πράγματι στὶς 17 ἡ ὥρα ἄρχισε μιὰ βιαιότατη ἐπίθεση μὲ βαρειὰ πολυβόλα, μὲ ὁπλοπολυβόλα, μὲ αὐτόματα, μὲ χειροβομβίδες καὶ μὲ ντουφέκια. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπάντησαν μὲ πυρὰ εὔστοχα καὶ ἔντονα ἔτσι ποὺ ἀνάγκασαν τοὺς ἐλασῖτες νὰ μὴ πλησιάσουν μέχρι τῆς 19.30 ὥρας, ὁπόταν ἡ μάχη διεκόπη γιὰ λίγο ἐπειδὴ ἔφτασαν στὴν περιοχὴ ἐκείνη 4 ἀγγλικὰ αὐτοκίνητα, ποὺ ἀπομακρύνθηκαν ὅμως ἀμέσως, χωρὶς νὰ δώσουν καμμιὰ βοήθεια στοὺς πολιορκημένους ἀστυνομικούς.

Τότε ἄρχισαν πάλι τὰ χωνιὰ τῶν ἐλασιτῶν νὰ καλοῦν τοὺς ἀστυφύλακες καὶ τοὺς Ἀξιωματικοὺς νὰ παραδώσουν τὰ ὅπλα μὲ τὴν ὑπόσχεση νὰ τοὺς ἀφήσουν ἐλεύθερους. Γιὰ ν' ἀσκήσουν δὲ ἐκβιασμὸ πῆραν τὸ παιδὶ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ, Ἀστυνόμου Γ. Παπαδοπούλου καὶ τὸ ἀνάγκασαν κλαίγοντας νὰ παρακαλῇ μὲ σπαρακτικὲς κραυγὲς τὸν πατέρα του νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ τὸ σκότωναν μπροστά του.

Ἐπίσης ὡδήγησαν μπρὸς στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα τὶς ἀδελφὲς καὶ τοὺς γονεῖς τῶν ἀστυφυλάκων καὶ τοὺς ὑποχρέωσαν νὰ καλέσουν τοὺς δικούς τους 5 ἀστυφύλακες νὰ παραδοθοῦν. Ὅλοι ὅμως οἱ Ἀξιωματικοὶ ποὺ ἦσαν στὸ Τμῆμα μὲ τοὺς Ἀστυνόμους Τσιρώνην, Αὐγερινόν, Παπαδόπουλον καὶ Μπέλλην καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἀστυφύλακες στάθηκαν στὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς τους καὶ δὲν λύγισαν ἀλλὰ θυσιάζοντας τὰ πάντα ἔμειναν ἀκλόνητοι στὶς θέσεις τους.

Οἱ κομμουνισταὶ μὲ τὰ χωνιὰ εἶχαν τάξει τελεσιγραφικὴ ὥρα παραδόσεως μέχρι τὶς 20.45 ὥρας.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου ἡ μάχη ἔφτασαν στὸ Τμῆμα δύο μικρὰ ἀγγλικὰ αὐτοκίνητα. Τότε βλέποντας οἱ Ἀξιωματικοὶ τοῦ Τμήματος ὅτι τὰ πυρομαχικὰ ἐξηντλήθησαν σχεδὸν καὶ ὅτι μοιραίως θὰ ἔπεφτε τὸ Τμῆμα στὰ

χέρια τῶν κομμουνιστῶν ἀποφάσισαν νὰ κάνουν ἔξοδο πρὸς τὸ Ἰωσηφόγλειο Ὀρφανοτροφεῖο τῆς Λεωφόρου Συγγροῦ ὅπου στάθμευσε ἀγγλικὴ μονάδα καὶ δύναμη ἐθνοφυλακῆς.

Ἀμέσως λοιπὸν τακτοποίησαν ἀθόρυβα στὰ ἀγγλικὰ αὐτοκίνητα τοὺς τραυματίες ἀστυνομικοὺς καὶ κανόνισαν ὥστε τὰ δύο αὐτοκίνητα νὰ κρατοῦν μιὰ ἀπόσταση 50—100 μέτρα, ἀνάμεσα δὲ νὰ βαδίσουν ἀκροβολιστὰ οἱ ἀστυνομικοί. Αὐτὸ ἔγινε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ ἐλασῖτες δὲν θὰ χτυποῦσαν τὰ ἀγγλικὰ αὐτοκίνητα καὶ ἐὰν ἀκόμη ἀντιλαμβάνονταν τὴν ἔξοδο τῶν ἀστυνομικῶν.

Ι. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ

Ἀλλὰ μόλις ξεκίνησαν τὰ αὐτοκίνητα, οἱ ἐλασῖτες ἔρριξαν μιὰ φωτοβολίδα καὶ εἶδαν τὴ διάταξη τῶν ἀστυνομικῶν, ἀμέσως δὲ ἄρχισαν νὰ ρίχνουν χαλάζι ἀπὸ σφαῖρες καὶ χειροβομβίδες καὶ κατὰ τῶν ἀγγλικῶν αὐτοκινήτων ἀκόμη. Ἔτσι τὰ αὐτοκίνητα ἀναπτύξανε ταχύτητα καὶ ἔφυγαν μὲ τοὺς τραυματίες.

Ἡ θέση τῶν ἀστυνομικῶν ἔγινεν ἐξαιρετικὰ δραματική. Οἱ ἐλασῖτες πυροβολοῦσαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀντιπυροβολοῦντες κατευθύνοντο πρὸς διάφορες διευθύνσεις. Ὁ Διοικητὴς Αὐγερινὸς μὲ ἕναν ἀστυφύλακα ἔφθασε στὶς 0.15′ μετὰ τὰ μεσάνυχτα μαχόμενος, στὴν κλινικὴ Λιβανοῦ, ὅπου συγκεντρώθηκαν καὶ 15 ἀκόμη ἀστυνομικοί. Ἐκεῖ ὑπῆρχαν Ἄγγλοι οἱ ὁποῖοι μετέφεραν τὴ δύναμη αὐτὴ τῶν ἀστυνομικῶν στὴ Διεύθυνση. Ἡ ὑπόλοιπη δύναμη ποὺ εἶχε φτάσει στὸ Ἰωσηφόγλειο μετεφέρθη στὴ Διεύθυνση τῆς Ἀστυνομίας στὶς 6-12-1944.

Κατὰ τὴ μάχη τοῦ ΙΑ′ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος καὶ τὴ δραματικὴ ἔξοδο τῆς δυνάμεως του σκοτώθηκαν :

1) Ὁ Ἀρχιφύλαξ ΙΑ 6 Ἀναγνωστάκης Ἰωάννης, 2) ὁ ἀστυφύλαξ ΙΑ 69 Τσουκανᾶς Ἠλίας, 3) ὁ ἀστυφύλαξ ΙΑ 86 Παπαγιῶργος Ἐλευθέριος, 4) ὁ ἀστυφύλαξ ΚΒ 15 Παπαϊωάννου Ἄγγελος καὶ 5) ὁ ἀστυφύλαξ ΙΒ 74 Νικολάου Βασίλειος.

Ἐτραυματίσθηκαν οἱ : 1) Ἀστυνόμος Β′ Γεώργ. Παπαδόπουλος Ὑποδιοικητής, μὲ τραῦμα διαμπερὲς στὴν κοιλιά, 2) ἀστυφύλαξ Γερασ. Βουτσινᾶς, 3) ἀστυφύλαξ Κ. Πατρινός καὶ 4) ἀστυφύλαξ Ἰωάννης Κατσιφάκης.

Ἔτσι οἱ κομμουνισταὶ κατώρθωσαν νὰ καταλάβουν τὸ ΙΑ′ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, τὸ ὁποῖο δὲν παρέδωσε τὰ ὅπλα ἀλλὰ μαχόμενο ἔφτασε στὴν ἐλεύθερη ζώνη γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ στὶς ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις ποὺ ἐπακολούθησαν.

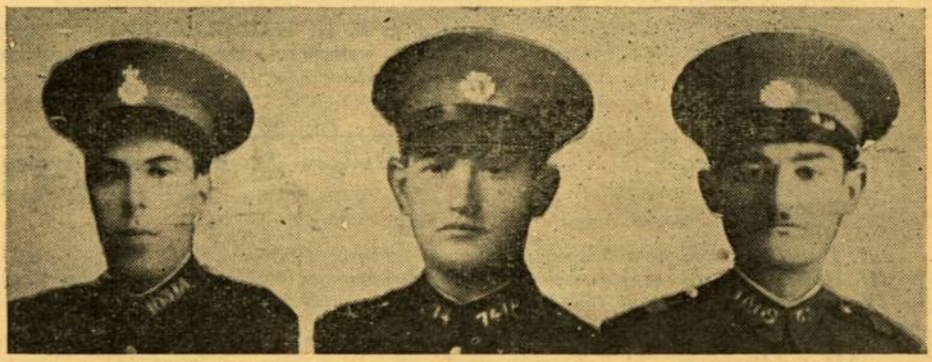

Α. ΠΑΠΑ-Ι-ΩΑΝΝΟΥ

Οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ἀρχιφύλακες καὶ οἱ ἀστυφύλακες ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴν ἄμυνα τοῦ ΙΑ′ Τμήματος εἶναι οἱ ἑξῆς, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς φονευθέντας ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω.

1) Ἀστυνόμος Α′ Ἀναστάσιος Τσιρώνης, ἀναπληρωτὴς τοῦ Ὑποδιευθυντοῦ τῆς ΣΤ′ Ὑποδιευθύνσεως 2) Διοικητὴς τοῦ ΙΑ′ Τμήματος Ἀστυνόμος Β′ Π. Αὐγερινός, 3) Ἀστυνόμος Β′ Γεώργ. Παπαδόπουλος, Ὑποδιοικητής, 4) Ἀστυνόμος Γεώργιος Μπέλλης, Ἀξιωματικὸς Ὑποδιευθύνσεως, 5) Ὑπαστυνόμοι Α′ καὶ Β′

Παπασταμόπουλος Γεώργιος, Κων. Τσοῦτσος, Βλάχος Βάϊος, Ψαλλίδας Νικόλαος, Ἀνδριόπουλος Δημ., Λιόγκας Γεώργ. καὶ Τζοῦρος Ἀριστείδης, 6) Ἀρχιφύλακες ΙΑ 3 Μανταφούνης Σπυρίδων, ΙΑ 4 Παπαδημητρίου Ν., ΙΑ 5 Κατσάνης Χρῆ-

Ε. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΣ Β. ΝΙΚΟΛΑΟΥ Η. ΤΣΟΥΚΑΝΑΣ

στος, ΙΑ 8 Τεφίκ Ν., ΙΑ 9 Παγιατάκης Χαρ., Κ 81 Γεωργακόπουλος Γεώργιος, Κ. 88 Παπατριανταφύλλου Στέφανος, Κ. 91 Κοτσιφάκης Ἰωάνν., Κ. 112 Καραγιώργης Ἀναστ., Κ. 113 Τρίκας Ταξιάρχης, 7) Ὑπαρχιφύλακες ΙΑ 22 Μάγειρος Ἀνδρέας, ΙΑ 23 Δούκας Γεώργιος, ΙΑ 28 Τιμοθέου Σίλβεστρος, Κ. 570 Μανιὸς Γεώργιος, 8) ἀστυφύλακες ΙΑ 32 Δροσούλης Δημήτρ., ΙΑ 33 Καλογερόπουλος Δημήτριος, ΙΑ 35. Ρομπόχος Β., ΙΑ 36 Κατεβάνης Ἀναστάσιος, ΙΑ 39 Τσίγγανος Διον., ΙΑ 40 Λέλλος Β., ΙΑ 41 Χαραλάμπους Ἡρακλῆς, ΙΑ 42 Λύρης Βασίλειος, ΙΑ 50 Βογιατζῆς Παν., ΙΑ 52 Δήμου Γρηγ., ΙΑ 54 Παπαγεωργίου Φώτιος, ΙΑ 56 Ζερβουλέας Ἰωάννης, ΙΑ 58 Παπουτσόπουλος Χρ., ΙΑ 65 Λούπης Χαρ. ΙΑ 66 Μαγκλάρας Κων/νος, ΙΑ 71 Σπανὸς Χρῆστος, ΙΑ 74 Φλέσσας Λυκοῦργος, ΙΑ 75 Κονδύλης Βασίλειος, ΙΑ 77 Σιαδήμας Κων/νος, ΙΑ 78 Καμπούρογλου Ἐμμαν. ΙΑ 79 Βουτσινᾶς Γεράσ., ΙΑ 82 Μηχανὸς Διονύσιος, ΙΑ 84 Πωρότακας Σπυρίδων ΙΑ 87, Καλπάνης Ἀλέξ., ΙΑ 89 Παττᾶς Νικόλαος, ΙΑ 90 Πατρινὸς Κων/νος, ΙΑ 26 Θεοδωρῆς Γεώργιος, ΙΒ 62 Νικολετᾶτος Γερασ., ΙΒ 49 Σωλόπουλος Γ., Χ. 53 Μπιμπῆς Δημήτριος καὶ Κ. 181 Ἐξαδύκτυλος Χαράλαμπος.

Ἀποτελεῖ ἀληθινὸ τίτλο τιμῆς γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀστυνομικούς, καθόσον παρὰ τὸ φριχτὸ ψυχολογικὸ ἐκβιασμό, δὲν σκέφθηκαν μήτε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ παραδώσουν τὰ ὅπλα, ἀλλ' ἀπεναντίας ἀντιστάθησαν καὶ ὅταν ἐξάντλησαν τὰ πυρομαχικά ἔκαναν ἡρωϊκὴ ἔξοδο καὶ διέσωσαν ὄχι μόνον τὸν ὁπλισμὸ ἀλλὰ πρὸ παντὸς τὴν τιμή τους σὰν Ἕλληνες καὶ σὰν ἀστυνομικοί.

(Συνεχίζεται)

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ*

Ὑπὸ κ. **Ι. Κ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ** Ἀντιπρυτάνεως καθηγητοῦ τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τῶν Ἀθηνῶν, ὡς καὶ καθηγητοῦ τῶν Σχολῶν Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀνθυπομοιράρχων

«...Μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη»
Α΄. Κορινθ. ιγ: 13

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I. Πρόλογος.
II. Γενικὴ ἐπισκόπησις τοῦ προβλήματος τῆς νεότητος.
III. Ἡ μέριμνα ὑπὲρ τῆς νεότητος ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ δικαίου, ἰδία δὲ τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης.
IV. Ἐμφάνισις τοῦ θεσμοῦ τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων ἐν τῷ κόσμῳ.

***

Αἰδεσιμώτατε,
Ἐξοχώτατε Κύριε Δήμαρχε,
Ἐρίτιμοι Κύριε Πρόεδρε καὶ Ἑταῖροι τοῦ Διδασκαλικοῦ Συλλόγου,
Κυρίαι καὶ Κύριοι.

Ι. Πρόλογος.

Αἰσθάνομαι ἰδιαιτέραν τιμήν, διότι προσεκλήθην ἐκ μέρους τοῦ ἐπιλέκτου «Διδασκαλικοῦ Συλλόγου Ἀμαλιάδος», ἵνα ὁμιλήσω περὶ θέματος σχετιζομένου πρὸς τὴν κοινωνικὴν πρόνοιαν ὑπὲρ τῆς νεότητος. Εἶμαι δὲ εὐτυχὴς καὶ διότι συνέπεσεν ἡ σημερινὴ ὁμιλία μου πρὸς τὸ κατ' αὐτὰς συγκροτηθὲν σεπτὸν τοπικὸν διδασκαλικὸν συνέδριον. Εἶμαι διδάσκαλος καὶ ὁ ἴδιος, εἶμαι δὲ καὶ υἱὸς διδασκάλου, τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Ι. Παπαζαχαρίου, τέως Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ἐμπορικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς Ἐκπαιδεύσεως τῆς Ἑλλάδος. Τιμῶ δὲ κατ' ἐξοχὴν τὸ ἱερὸν ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου, σφυρηλατοῦντος τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ψυχὰς τῶν νέων ἀνθρώπων. Τολμῶ δὲ πλήρης εὐσεβείας καὶ ἱεροῦ δέους νὰ ἀναλογισθῶ καὶ νὰ ἐρωτήσω: «Μήπως δὲν ὑπῆρξε Διδάσκαλος καὶ ὁ Θεάνθρωπος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός;»

Τοιουτοτρόπως παρεσχέθη εἰς ἐμὲ ἡ εὐχάριστος εὐκαιρία νὰ ἐπικοινωνήσω μετὰ τοῦ Ὑμετέρου ἐκλεκτοῦ καὶ προσφιλεστάτου ἀκροατηρίου τῆς διακεκριμένης καὶ συνεχοῦς προοδευούσης πόλεως τῆς Ἀμαλιάδος, ἐκ τῆς περιφερείας τῆς ὁποίας κατήγετο καὶ ὁ πρό τινος (Κατὰ τὴν 3 Ἀπριλίου 1955) τελευτήσας ἀείμνηστος ἱερὸς πατήρ μου.

Ἂς θεωρηθῇ δὲ ἡ σημερινὴ ὁμιλία μου ὡς πνευματικὸν μνημόσυνον τούτου ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ τῆς οἰκογενείας μου πατρίδι. Ὑπῆρξεν ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἐπαρχιώτης, ὅστις ἐξεκίνησε μίαν ἡμέραν ἔκ τινος μικροῦ χωρίου τῆς Ἠλείας, (τοῦ χωρίου Κομποθέκρα τῆς ἐπαρχίας Βουπρασίων) εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ἑσπερίαν καὶ κατέστη ποικιλοτρόπως ἐπιφανὴς καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ ὁραματίζομαι ὅτι θὰ περιίπταται κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας μεταξύ ἡμῶν.

Καὶ ἔρχομαι νῦν εἰς τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας μου:

ΙΙ. Γενικὴ ἐπισκόπησις τοῦ προβλήματος τῆς νεότητος.

1. Μέχρι τῶν μέσων ἀκόμη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἡ νεότης ὡς τοιαύτη δὲν

* Διάλεξις γενομένη ἐν Ἀμαλιάδι Ἠλείας, ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ὑπὸ τοῦ «Διδασκαλικοῦ Συλλόγου Ἀμαλιάδος» διοργανουμένων διαλέξεων, κατὰ τὸ Σάββατον, 28 Μαΐου 1955.

ἀπετέλει οὔτε κοινωνικὸν, οὔτε ἐπιστημονικὸν πρόβλημα. Παραστατικὴ ἡ ἀπεικόνισις ἐκ μέρους τοῦ διακεκριμένου καθηγητοῦ τῆς Παιδαγωγικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ Νικολάου Ι. Ἐξαρχοπούλου («Ἡ σωματικὴ ἐξέλιξις τοῦ παιδὸς» σ. 1):

«Ὁ ἄνθρώπινος νοῦς ἐστράφη καὶ εἰς τὰ ἀπώτατα ἄκρα τοῦ κόσμου, ἐζήτησε νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῶν βαθυτάτων τῆς φύσεως μυστηρίων, οὐδὲν τῶν ὄντων καὶ φαινομένων κατέλιπεν ἀνεξερεύνητον. Καὶ ὅμως τὸ γοητευτικώτατον τῶν ὄντων, ὅπερ συγχρόνως τυγχάνει καὶ τὸ ἐγγύτατον καὶ προσφιλέστατον τῷ ἀνθρώπῳ, ὁ Παῖς, ἐπὶ μακρὸν χρόνον διετέλεσεν ἐκτὸς τοῦ κύκλου τοῦ ἐνδιαφέροντός του».

Τῇ ἀληθείᾳ ἡ νεότης ἤρξατο προσελκύουσα τὴν προσοχὴν τῆς κοινωνίας ὡς αὐτοτελὲς καὶ σπουδαῖον «κοινωνικὸν» πρόβλημα καὶ τῆς ἐπιστήμης, ὡς αὐτοτελὲς καὶ σπουδαῖον ἐπιστημονικὸν πρόβλημα, τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς καμπῆς τοῦ τελευτήσαντος πρὸς τὸν τρέχοντα αἰῶνα. Τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ φυσικὴν ἀπόρροιαν τῆς μεταβολῆς τῆς καταστάσεως τῆς νεότητος ὡς συνόλου ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Εἰδικώτερον, μέχρι τῶν μέσων τοῦ 19ου αἰῶνος, ἡ ἀντίληψις καὶ ἡ πρόνοια ὑπὲρ τῆς παιδικῆς καὶ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας ἐνηργεῖτο ὡς τμῆμα τῆς γενικῆς ἀντιλήψεως, ἰδίως τῆς τάξεως τῶν πενήτων, καὶ κυρίως ἐν ὄψει τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας. Ἡ ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως σημειωθεῖσα μετάβασις τῆς διεθνοῦς οἰκονομίας ἀπὸ τῆς ἀγροτικῆς πρὸς τὴν βιομηχανικὴν ἔσχε τὸν μοιραῖον δυσμενέστατον ἀντίκτυπόν της καὶ ἐπὶ τὴν κατάστασιν τῆς νεότητος τῶν διαφόρων χωρῶν. Ὁ ἀντίκτυπος οὗτος κυρίως ἐξεδηλώθη διὰ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῆς πρὸς βιοπορισμὸν ἐργαζομένης νεότητος, τῆς ἐπιτάσεως τῆς παιδικῆς νοσηρότητος, τῆς δημιουργίας ρεύματος παιδικῆς ἐγκαταλείψεως καὶ ἐν τέλει τῆς ἐντόνου ἀνόδου τοῦ δείκτου τῆς παιδικῆς διαφθορᾶς καὶ ἐγκληματικότητος. Τὰ δὲ τοιαῦτα παθολογικὰ κοινωνικὰ φαινόμενα κατέστησαν κατὰ τοσοῦτον πλέον ἀνησυχητικά, καθ' ὅσον ἡ νεότης ἤρξατο φθειρομένη ὁλονὲν καὶ πρωϊμότερον. Τὸ θέμα συνδέεται στενῶς καὶ πρὸς τὴν δημιουργίαν ρεύματος ἀνατροπῆς καθιερωμένων ὑψίστης ἠθικῆς πνοῆς ἀξιῶν, ὡς καὶ αὐτοῦ τοῦ πολυτιμωτάτου θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας.

Ἡ ἐλπιδοφόρος ἀντίδρασις καὶ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἐπιστήμης ἐξεδηλώθη δι' ἐμφανίσεως μιᾶς γενικωτέρας κοινωνικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς κινήσεως πρὸς συστηματικὴν παρακολούθησιν, ἔρευναν καὶ ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος τῆς ἐν κινδύνῳ τελούσης νεότητος. Τοῦτο δ' οὐ μόνον ἐπὶ σκοπῷ ἀναχαιτίσεως τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σκοπῷ δημιουργίας μιᾶς καλλιτέρας αὔριον.

Καὶ ἡ μὲν κοινωνικὴ ἀντίδρασις ἐπραγματοποιήθη διὰ τῆς δημιουργίας ὀργανισμῶν προστασίας τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλικίας, δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν, ἡ δὲ ἐπιστημονικὴ ἀντίδρασις ἐξεδηλώθη διὰ τῆς θεμελιώσεως καθολικοῦ ἐπιστημονικοῦ κλάδου, ἐρευνῶντος ἅπαντα, τὰ εἰς τὴν νεότητα ἀφορῶντα προβλήματα, τοῦ κλάδου τῆς ἐπιστήμης τῆς Παιδολογίας.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν εὐκόλως ἐξηγεῖται καὶ λίαν ἐπαρκῶς δικαιολογεῖται ὁ παραστατικὸς χαρακτηρισμὸς τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, ὡς «αἰῶνος τοῦ παιδός».

2. Ἐπεταχύνθη ἡ τοιαύτη ἐξέλιξις καὶ ἐκ τῶν παγκοσμίων πολέμων. Χαρακτηριστικῶς λέγει ἡ μεγάλη φιλάνθρωπος κυρία Ἄννα Παπαδημητρίου (Περιοδ. «Παιδὶ» (1930) 1 σ. 5 ἐν σχέσει πρὸς τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον):

«Παντοῦ καὶ πάντα σὲ ὅλους τοὺς καιροὺς καὶ σὲ ὅλους τοὺς τόπους, βλέπομε τὸ παιδὶ νὰ πληρώνῃ γιὰ τὰ σφάλματα καὶ τὴν ἀμάθεια τῶν μεγάλων. Καὶ φθάνομε στὴ τελευταία φάση τοῦ δράματος, στὸν χθεσινὸ πόλεμο. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον ἡ τραγωδία γίνεται τόσον τρομερή, ὥστε αὐθόρμητα γεννιέται μιὰ παγκόσμια ἀντίδρασις καὶ κάθε κράτος χωριστὰ καὶ ὅλα μαζὺ ἑνωμένα προσπαθοῦν νὰ σώσουν τὰ παιδιά. Ἀδελφώνονται οἱ χθεσινοὶ ἐχθροὶ καὶ ἀπὸ τὴν κοινὴ αὐτὴ ἐνέργεια ἱδρύονται διεθνεῖς ὀργανισμοὶ μὲ τὸν ἕνα καὶ μόνο σκοπό, τὴν σωτηρία τῶν παιδιῶν».

Κατὰ τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν ἐν ἔτει 1918 τοῦ εἰσέτι τότε ἐν τῷ γίγνεσθαι ἑλβετικοῦ ποινικοῦ κώδικος αἱ σύγχρονοι διατάξεις τῶν διαφόρων δικαίων περὶ προστασίας τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλικίας ἀποτελοῦσιν ἀπόρροιαν διεθνοῦς ἀνθρωπιστικῆς κινήσεως «βαθέως ἐμφορουμένης ὑπὸ τοῦ συναισθήματος τῆς εὐθύνης τῆς συγχρόνου γενεᾶς ἔναντι τῆς νεότητος».

III. Ἡ μέριμνα ὑπὲρ τῆς νεότητος ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ δικαίου, ἰδίᾳ δὲ τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης.

1. Πλουσία εἰς ζῆλον ὑπὲρ τῆς προστασίας τῆς νεότητος ἐνεφανίσθη ἐν τῇ νεωτάτῃ αὐτῆς πορείᾳ καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου ἐν ποικίλαις αὐτῆς ἐκδηλώσεσι. Διαρκούσης δὲ ταύτης ἐσημειώθη σαφὴς στροφὴ πρὸς συγκρότησιν εἰδικοῦ ἐπιστημονικοῦ κλάδου «νομικῆς ἐπιστήμης ἀνηλίκων», συγκεντρούσης ἁπάσας τὰς εἰς τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν φάσιν τῆς ἡλικίας τῶν ἀνθρώπων ἀφορώσας διατάξεις τόσον τοῦ δημοσίου, ὅσον καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἐντεῦθεν μάλιστα ἐξεπήδησε καὶ κίνησις πρὸς δημιουργίαν ἀντιστοίχου πανεπιστημιακῆς ἕδρας παρὰ ταῖς νομικαῖς σχολαῖς «Δικαίου Ἀνηλίκων», ἐπὶ σκοπῷ ὑποβοηθήσεως τῆς θεραπείας τοῦ ἐν λόγῳ νέου κλάδου, ἐξασφαλίζοντος τὴν εὐδαιμονίαν τῆς νέας γενεᾶς, συνιστώσης τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων τῆς αὔριον. Διότι ἀληθῶς, καθ' ὅλου εἰπεῖν, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ ποιότης τῶν μελλόντων καὶ χρόνων καὶ ἀνθρώπων ἤρτηνται ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς κοινωνίας ἐκπαιδεύσεως τῆς νεότητος ἢ τύχῃ ἀγαθῇ πρὸς ἀρετήν, ἢ τουναντίον, τύχῃ κακῇ, πρὸς κακίαν.

2. Πρωτοπόρος ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τοῦ δικαίου ἡ ποινικὴ ἐδημιούργησεν ἤδη εἶδος κλάδου «νομικῆς ποινικῆς ἐπιστήμης καὶ ἐγκληματολογίας ἀνηλίκων».

3. Ἐν τῇ σημερινῇ ὁμιλίᾳ ἡμῶν θὰ περιστραφῶμεν εἰδικώτερον περὶ τὸν βασικὸν θεσμὸν τοῦ ἐν λόγῳ ποινικοῦ δικαίου ἀνηλίκων, τὸν θεσμὸν τῶν εἰδικῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων, θεσμόν, ὅστις συνιστᾷ ἔργον πίστεως καὶ ἀγάπης καὶ θεμελιοῖ μήνυμα χαρᾶς καὶ ἐλπίδος.

Τὸ ἐν λόγῳ θέμα μὲ συγκινεῖ, ἴσως, διότι ἔδωσα εἰς τὸν θεσμὸν τοῦτον, ἀποσκοποῦντα εἰς τὴν διάσωσιν τῆς ἐν ἠθικῷ κινδύνῳ τελούσης νεότητος, μέγα μέρος ἀπὸ τὴν ψυχήν μου.

IV. Ἐμφάνισις τοῦ θεσμοῦ τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων ἐν τῷ κόσμῳ.

1. Ἂς ἀνατρέξωμεν νοερῶς εἰς τὴν καμπὴν τοῦ παρελθόντος πρὸς τὸν τρέχοντα αἰῶνα, εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικήν, εἰδικώτερον εἰς τὴν μεγάλην πόλιν τοῦ Σικάγου. Εἶναι ἡ δευτέρα κατὰ πληθυσμὸν πόλις τῆς Βορείου Ἀμερικῆς καὶ ἡ πέμπτη τοῦ κόσμου. Εἶναι κατ' ἐξοχὴν κοσμοπολιτικὴ πόλις. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐξέσπασε κατὰ τὴν διαδρομὴν τῆς τελευταίας δεκαετίας τοῦ τελευτήσαντος αἰῶνος κῦμα ἠθικῆς διαφθορᾶς τῶν ἀνηλίκων, ἐκπληκτικῶς ἀπειλητικόν. Ἐξεχείλισεν ἡ παιδικὴ ἀληθεία, ἡ παιδικὴ ἐκπόρνευσις, ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότης (κλοπαί, διαρρήξεις, ληστεῖαι), αἱ παιδικαὶ συμμορίαι, ὁ παιδικὸς «γκαγκστερισμός», γενικῶς ἡ παιδικὴ ἠθικὴ παραλυσία.

Διαμαρτυρίαι ἠγέρθησαν πανταχόθεν ἐκ μέρους κύκλων τῆς ἐκκλησίας, διαφόρων ἐπιστημονικῶν τάξεων, ἐπιχειρηματιῶν ποικίλων κλάδων, τοῦ ἀνωνύμου πλήθους. Καὶ ἡ ἀγανάκτησις ἐξετοξεύθη καὶ ἐκ μέρους τοῦ τύπου δι' ἄρθρων, ἀσκούντων δριμυτάτην κριτικὴν καὶ αὐστηρὰς κατηγορίας. Ἡ ὅλη ἐπίθεσις ἐστρέφετο ἐναντίον τῶν θεωρηθεισῶν ὡς ὑπευθύνων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν, ὡς ἰδίως τῶν δικαστῶν, τῆς ἀστυνομίας, τῶν σχολείων καὶ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν.

Πάντα ταῦτα ἐλάμβανον χώραν κατὰ τὸ ἔτος 1899. Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ἀπογνώσεως μία ἀπρόοπτος πρότασις ὑπεβλήθη ἐκ μέρους τοῦ τότε ἐκλεγέντος ὡς δικαστοῦ ἐν Σικάγῳ ἀειμνήστου καὶ ἀγνώστου μέχρι τότε εἰς εὐρυτέρους κύκλους Βενιαμὶν Λίνδσεϋ.

«Ἀναθέσατε εἰς ἐμέ, εἶπε πρὸς τοὺς συναδέλφους του δικαστάς, τὸ ἔργον τῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς παιδικῆς διαφθορᾶς. Ἀφήσατε νὰ ἀνακρίνω καὶ δικάζω ἐγὼ μόνος πάντα τὰ παιδικὰ ἐγκλήματα, βαρέα ἢ ἐλαφρά.

Ἀλλὰ μὴ μὲ δεσμεύετε μὲ δικονομικοὺς τύπους, δεχθῆτε δὲ νὰ κινοῦμαι ἐλευθέρως εἰς τὰς διαφόρους ἐνεργείας μου ὡς δικαστής.

Καὶ μὴ μὲ ταλαιπωρεῖτε μὲ ἄλλα δικαστικὰ καθήκοντα, ἀλλ' ἀφήσατε νὰ ἐπιδοθῶ ἀπερίσπαστος εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς παιδικῆς διαφθορᾶς».

Ἡ πρότασις τοῦ Λίνδσεϋ βεβαίως κατέπληξε, ἀλλ' ἐγένετο μετ' ἀνακουφίσεως ἀποδεκτή. Τὰ συναισθήματα ὅμως τῆς δυσπιστίας δὲν ἀπέλειπον.

Ἡ πρότασις τοῦ Βενιαμὶν Λίνδσεϋ ἦτο μία ἐκδήλωσις τῆς πάλης ἑνὸς ἐλευθέρου πνεύματος, ἐπιθυμοῦντος νὰ διασπάσῃ τὸν ἀσφυκτικὸν κλοιὸν τῶν ἰσχυόντων μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀκάμπτων ποινικῶν καὶ δικονομικῶν συστημάτων καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὴν κλῆσιν τῆς φωνῆς τῆς ἐσωτερικῆς ἠθικῆς συνειδήσεως, πρὸς σωτηρίαν τῶν νέων ἀνθρώπων.

Καὶ τὸ θαῦμα ἐπετελέσθη. Ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου ἡ κατάστασις αἰσθητῶς ἐβελτιώθη καὶ ὀλίγον ἀργότερον τὸ κῦμα τῆς παιδικῆς ἠθικῆς παραλυσίας ἐξ ὁλοκλήρου ἐσαρώθη ἀπὸ ἓν ἄλλο κῦμα, κῦμα ὡραῖον αὐτὴν τὴν φοράν, ἐμπνέον αἰσιοδοξίαν. Τὸ κῦμα τῆς ἠθικῆς ἀνατάσεως τῶν ἰδίων ἐκείνων παιδίων τοῦ Σικάγου, τὰ ὁποῖα μόλις πρὸ ὀλίγου χρόνου εἶχον περιαγάγει μὲ τὰ ἐγκλήματά των καὶ τὴν ἀνήθικον συμπεριφοράν των εἰς ἀπόγνωσιν τοὺς πάντας. Καὶ οὕτω ὁ Βενιαμὶν Λίνδσεϋ κατέστη θρῦλος ἐν τῇ ὑφηλίῳ.

2. Ἀλλὰ πῶς συνετελέσθη τὸ θαῦμα τοῦτο;

Ἁπλῶς διὰ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, τῆς ἀπεράντου ἀδόλου ἀγάπης, μὲ τὴν ὁποίαν περιέβαλε τοὺς ἀνηλίκους ἐγκληματίας, «τὰ ἀγαπητά του παιδιά», ὡς τὰ ἀπεκάλει, ὁ τεταγμένος ὡς δικαστὴς αὐτῶν Βενιαμὶν Λίνδσεϋ. Οὗτος δὲν ὑπῆρξε «τίποτε παραπάνω ἀπὸ πατέρας των»! Ἱερεὺς τῆς ἀπαλότητος, τῆς ἀγαθότητος, τῆς ἐγκαρτερήσεως, ὅστις ἔρραινε τὰ προσαγόμενα παιδία καὶ ἐφήβους διὰ τοῦ μύρου τῆς καλωσύνης. Ὁ δικαστὴς των οὗτος δὲν προσεποιήθη φιλίαν, ἀλλὰ συνησθάνθη πραγματικὴν ἀγάπην ὑπὲρ αὐτῶν. Τὴν παιδαγωγικήν του δρᾶσιν ἤντλει ἀπὸ τὴν ἀγάπην, τὴν θωπείαν, τὸ πατρικόν του ἔνστικτον. Καὶ εἰς τὸν ψυχρὸν χῶρον τοῦ δικαστηρίου ἐδημιούργησε τὴν θερμότητα τῆς φιλοστόργου οἰκογενειακῆς ἀτμοσφαίρας, ἥτις διασκορπίζει τὰ εὐεργετικὰ ἐλέη τῆς διασωζούσης θωπείας. Δὲν συμπεριεφέρθη ὡς ψυχρός, ἀπαθὴς καὶ ἄκαμπτος δικαστής, ἀλλ' ὡς φιλόστοργος πατὴρ μὲ ψυχὴν ἀλγοῦσαν καὶ ἀγωνιῶσαν διὰ τὸν ἠθικὸν κίνδυνον, εἰς ὃν, κακῇ τῇ τύχῃ, εἶχον περιαχθῆ τὰ προσφιλῆ τέκνα του. Δὲν ἐτήρησε στάσιν ψυχολογικῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τῶν ὑποδίκων νέων, ἀλλὰ μὲ ὅλον τὸν ἑαυτόν του τοὺς ἐπλησίασε. Δὲν περιεχαρακώθη εἰς τὴν ἐπίσημον ἐπιβλητικὴν δικαστικὴν τήβεννόν του, τὴν ὑψηλὴν δικαστικὴν ἕδραν καὶ τὴν αὐθεντίαν τοῦ δικαστοῦ, ἀλλὰ κατῆλθεν ὡς ἄνθρωπος καὶ ἐπλησίασε, ἵνα σώσῃ τοὺς πάσχοντας νεαροὺς συνανθρώπους. Δὲν ὑπετάγη εἰς τοὺς δικονομικοὺς τύπους καὶ δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὴν στενὴν ἑρμηνείαν τῶν νόμων, ἀλλ' ἀντιθέτως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν εὐρέως τὰς διατάξεις των, ἵνα δυνηθῇ νὰ κινηθῇ μετ' ἀνέσεως καὶ ἐλευθερίας, ὥστε νὰ κατορθώσῃ νὰ διασώσῃ τοὺς νέους ἀνθρώπους ἐκ τοῦ ἠθικοῦ ὀλέθρου. Δὲν ἔβαλλεν ἐναντίον τῶν ἀνηλίκων, δὲν ἠγάπα τὰς εἰρωνίας, δὲν ἐπεζήτει νὰ ἐπιδείξῃ πνεῦμα εἰς βάρος των, δὲν ἐζήλωσε ρόλον πτοοῦντος φοβήτρου, δὲν ὑπῆρξεν ἀνοικτίρμων. Ἀλλ' ἀντιθέτως ἐδείκνυε σεβασμὸν πρὸς τὸν ἀνθρωπίνην ἀξίαν τῶν δικαζομένων νέων, ἐτίμα αὐτοὺς εἰλικρινῶς, ἦτο κριτὴς φιλόστοργος, ἔχων ἄκραν λεπτότητα καὶ ἀγνὴν εὐγένειαν, δικαστὴς πλήρης ἀπὸ κατανόησιν καὶ πραγματικὴν ἀνησυχίαν διὰ τὴν τύχην τῶν νεαρῶν ἀνθρώπων.

Μία ἀτμόσφαιρα θαλπωρῆς ἐξηπλώθη εἰς τοὺς ἄλλοτε παγεροὺς θαλάμους

τοῦ δικαστηρίου τοῦ Σικάγου, ὅπου συνέρρεον τὰ παιδία τῆς θυέλλης τῆς διαφθορᾶς. Δικαστὴς ἱεραπόστολος, ὅστις περιεκάλυψε τὰ κινδυνεύοντα ἠθικῶς τέκνα του διὰ νὰ τὰ σώσῃ.

3. Ἀλλ' ἂς μεταφερθῶμεν μὲ τὸν νοῦν ἡμῶν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστοῦ Βενιαμὶν Λίνδσεϋ εἰς τὸ Σικάγον, τὴν μεγάλην αὐτὴν πόλιν μὲ τοὺς τόσους κινδύνους της, διὰ νὰ παρακολουθήσωμεν κατὰ τὸ ἀπομεμακρυσμένον ἐκεῖνο ἔτος 1899 τὴν δρᾶσιν του ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον.

Ὁ δικαστὴς δὲν ἐπερίμενε νὰ γίνῃ ἡ δίκη διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν προσαγόμενον παρεκτραπέντα ἀνήλικον καὶ νὰ τὸν δικάσῃ. Ἄνευ ὑπερβολῆς, εἰς τὴν κυρίαν δίκην, αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, ἀπέδιδεν ἐλαχίστην σημασίαν. Ὅλον τὸ βάρος τὸ ἔρριπτεν εἰς τὴν προδικασίαν. Εὐθὺς ὡς ἐνεφανίζετο οἱαδήποτε ὑπόθεσις ἀνηλίκου διὰ μηνύσεως ἢ κατ' ἄλλον τινα τρόπον, ἀμέσως ἐτίθετο εἰς κίνησιν ὁ δικαστής. Μετέβαινε καὶ εὕρισκε τὸ παιδίον ἢ τὸν ἔφηβον. Μετέβαινεν ὡς πραγματικὸς φίλος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νέου, εἰς τὸ σχολεῖον του καὶ εἰς τὴν ἐπαγγελματικήν του στέγην. Ἐγνώριζε καὶ συνεδέετο μετὰ τῶν καλῆς πίστεως καὶ ἀγαθῶν προθέσεων οἰκείων ἢ ἄλλων φιλικῶν προσώπων τοῦ ἀνηλίκου, μετὰ τῶν δικασκάλων καὶ μετὰ τῶν προϊσταμένων ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτοῦ. Καὶ κατὰ τὸ ἐν τῷ μεταξὺ διάστημα καὶ πρὶν εἰσέτι γίνῃ ἡ δίκη ὁ Λίνδσεϋ ἐμερίμνα διὰ πᾶν σοβαρὸν πρόβλημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀφεώρα τὸν ἀμήλικον, ἐνδεχομένως καὶ τὴν οἰκογένειάν του καὶ τοὺς φίλους του, πρόβλημα ὑγείας, ἐπαγγελματικόν, ἐκπαιδευτικόν, ἠθικὸν ἢ ἄλλο. Καὶ ὅλα τὰ ζητήματα τὰ ἀντιμετώπιζεν ὁ δικαστὴς χάρις εἰς τὴν πολύτιμον κατανόησιν καὶ συνεργασίαν, τὴν ὁποίαν ἤρχισε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν συγκινηθεῖσα ἡ κοινωνία τοῦ Σικάγου. Οὕτως ἐσχηματίσθη ὁλόκληρον ἐπιτελεῖον ἐθελοντῶν συνεργατῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀνθρώπων πάσης τάξεως, ἀνθρώπων πάσης μορφώσεως, ἀνθρώπων θαυμαστῶν τῆς ὑπερωραίας προσπαθείας τοῦ ἱεραποστόλου δικαστοῦ, ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι εἶχον ἄφθονον πλοῦτον ἠθικῶν συναισθημάτων φιλαλληλίας. Εἰς τοὺς κύκλους τῶν ἐθελοντῶν ἐκείνων συναντῶμεν κληρικούς, ἰατρούς, ἐκπαιδευτικούς, δημοσίους ἢ ἄλλους ὑπαλλήλους, ἀστυνομικούς, φοιτητάς, καὶ ἐπαγγελματίας ποικίλων εἰδικοτήτων καὶ ἄλλους πολλοὺς ἄλλους. Ἀναφέρω μεταξὺ τῶν κύκλου τῶν συνεργατῶν τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων Σικάγου τὸ μέγα ὄνομα τοῦ διεθνοῦς φήμης ψυχιάτρου William Healy καὶ τὸ ὄνομα τῆς διασήμου ψυχολόγου Αὐγούστου Bronner.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Δικαστὴς Λίνδσεϋ κατώρθωνε νὰ ἐπιτύχῃ πλήρως δύο τινά : Ἤτοι α) νὰ διαγνώσῃ κατὰ βάθος τὴν περίπτωσιν τοῦ ἠθικοῦ κινδύνου τοῦ ἀνηλίκου (ἔργον ψυχοδιαγνωστικὸν) καὶ β) νὰ διασώσῃ αὐτὸν (ἔργον ψυχοτεχνικόν). Διότι διὰ τῆς ἀδόλου ἀγάπης ὁ δικαστὴς καὶ ἐγνώριζε καὶ ἔσωζε τὸ νεαρὸν ἄτομον. Ἀληθῶς οἱ νέοι ἔχουσι μίαν ψυχολογικὴν ἱκανότητα διαισθήσεως. Καὶ διαισθάνονται ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πραγματικῶς ἐνδιαφέρονται καὶ τοὺς ἀγαποῦν. Καὶ οἱ ὑπόδικοι ἀνήλικοι βλέποντες εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ δικαστοῦ των τὸν ἱερὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τοὺς περιέβαλε μὲ ἀπέραντον καὶ εἰλικρινῆ ἀγάπην καὶ ὁ ὁποῖος ἐζήτει νὰ τοὺς διασώσῃ, ἤνοιγον τὴν καρδίαν των. Οὕτως ἀπεκάλυπτον ἀσυνειδήτως τὰς τάσεις των, τὰς κλίσεις των, τὰ ἐνδιαφέροντά των, τὰς συγκρούσεις των, τὰς πτήσεις των, τὰς χαρὰς καὶ τὰς λύπας των, τοὺς πόθους καὶ τὰς ἀπεχθείας των, τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς φόβους των, τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματά των, γενικῶς ἀφ' ἑνὸς τὰς φωτεινὰς καὶ τὰς σκιερὰς πλευρὰς τῆς προσωπικότητός των καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των. Ἀπεκάλυπτον τὰ ψυχικά των τραύματα, τὰ συναισθήματα τῆς μειονεξίας των, τὰ ψυχικὰ συμπλέγματα, τὰ εἰς ψυχικὰ καρκινώματα ἐξελιχθέντα. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως οἱ ἀνήλικοι ἀνταπέδιδον εἰς τὸν δικαστήν των τὴν ἐμπιστοσύνην, ἀνταπέδιδον τὴν ἀγάπην, ἀνταπέδιδον τὴν ἀφοσίωσιν. Καὶ οἱ ἄλλοτε περιαγαγόντες μὲ τὴν ἠθικὴν των παραλυσίαν νεαροὶ βλαστοὶ εἰς ἀπελπισίαν τὴν μεγαλόπολιν τοῦ Σικάγου ἐλάμβανον πλέον τὴν σταθερὰν καὶ εἰλικρινῆ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΟΡΙΑ ΙΣΧΥΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

—ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ—

(ΑΡΘΡΑ 1—4 Π. Κ.)

Ὑπὸ κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ** Ὑπαστ. Α'

Α'

ΤΟ ΑΞΙΩΜΑ «NULLUM CRIMEN, NULLA POENA SINE LEGE»

I.—Γενικά.
II.—Αἱ ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀντιλήψεις κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχάς.
III.—Αἱ σύγχρονοι ἀντιλήψεις καὶ ὁ νέος Κῶδιξ.

***

I. Γενικά.

Τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ ἡμῶν Κώδικος ἀναγράφει τὴν περίφημον ἀρχὴν τοῦ Ποινικοῦ δικαίου «nullum crinem, nulla poena sine lege», ἥτις καὶ ἀπέκτησε κεφαλαιώδη σημασίαν εἰς τὸ νεώτερον Ποινικὸν Δίκαιον ὅλων σχεδὸν τῶν πεπολιτισμένων Κρατῶν. Διότι, ὡς γνωστόν, τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἐμφανισθὲν τὸ πρῶτον ἐν Ἀγγλίᾳ, οὐχὶ ὅμως κατὰ τρόπον ἀπολύτως καθωρισμένον, κατὰ τὰ εἰδικώτερον κατωτέρω ἐκτιθέμεα, κατέκτησε τὰς διαφόρους νομοθεσίας κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ δὴ μετὰ τὴν κήρυξιν τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Εἶναι δὲ τοῦτο «προϊὸν σκληρῶν ἀγώνων (ἐνίοτε μάλιστα αἱματηρῶν) ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος καὶ δὴ πολλῶν Ἐθνῶν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας» (Γαρδίνας).

Ἡ ἀρχὴ δὲν ἔχει ρωμαϊκὴν τὴν προέλευσιν, παρὰ τὴν διὰ λατινικῶν ὅρων διατύπωσιν της. Ἐδόθη εἰς αὐτὴν τὸ ἔμβλημα τοῦτο, ὑπὸ τοῦ περιφήμου Γερμανοῦ νομοδιδασκάλου Feuerbach (1), τοῦ πατρὸς τῆς νεωτέρας Γερμανικῆς ποινικῆς ἐπιστήμης καὶ σημαντικώτατον διαδραματίσαντος ρόλον, εἰς τὴν διάπλασιν ὅλων τῶν συγχρόνων δικαίων, ὅστις ἔπραξε τοῦτο διὰ νὰ προσδώσῃ εἰς αὐτὴν μεῖζον κῦρος καὶ αὐθεντικότητα.

1. Οὗτος εἰς ἡλικίαν 27 καὶ μόνον ἐτῶν, ἐγένετο διάσημος διὰ τῶν φιλοσοφικῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων καὶ τῶν ποινικοῦ περιεχομένου ἔργων του.

ἀπόφασιν (καὶ τὴν ἐπραγματοποίουν, συνεχῶς βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ καὶ τῆς συνεργαζομένης μετ' αὐτοῦ κοινωνίας τῆς πόλεως), τὴν ἀπόφασιν νὰ διορθωθῶσι, νὰ μὴ βλάπτωσι πλέον νὰ μὴ παρεκτρέπωνται. Καὶ πάντα αὐτὰ ἀρχικῶς καὶ μόνον, ἵνα μὴ προξενήσωσι λύπην, τὴν παραμικρὰν λύπην, εἰς τὸν ὑπεραγαπητόν των πατέρα, τὸν δικαστὴν των. Τοῦ ἐδόθησαν, τὸν ἐλάτρευσαν, τὸν ἠσθάνθησαν ἰδικόν των, ἐθερμάνθησαν πλησίον του, ἐδέχθησαν τὴν εὐεργετικήν του ἐπίδρασιν, δὲν ἤθελον πλέον νὰ τὸν ἀγαπήσουν.

4. Ἐντεῦθεν ἐξεπήδησεν ὁ οὐρανίας πνοῆς θεσμὸς τῶν εἰδικῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων καὶ ὁ θεσμὸς τῆς συνεργαζομένης μετ' αὐτῶν Δικαστηριακῆς Βοηθείας τῆς Κοινωνίας.

5. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὁ ἀείμνηστος ἐκεῖνος ἀνὴρ Βενιαμὶν Λίνδσεϋ δὲν ὑπῆρξε μόνον καινοτόμος δικαστής, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ ἄνθρωπος πεπροικισμένος διὰ ψυχολογικῆς καὶ παιδαγωγικῆς ἰδιοφυΐας, οὗτινος τὰ διδάγματα θὰ ἀσκῶσιν ἀείποτε ἀνθρωπιστικὴν ἐξυψωτικὴν ἐπίδρασιν.

(Συνεχίζεται)

ΙΙ. Αἱ ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀντιλήψεις κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχάς.

Εἶναι βεβαίως ἀληθές, ὅτι δύναται νὰ ὑπάρξῃ νομοθεσία, παρέχουσα τὸ δικαίωμα εἰς τὸν δικαστήν, ὅπως οὗτος ἀποφαίνεται, ἂν πρᾶξις ἀποτελεῖ ἀδίκημα ἢ ὄχι. Πράγματι δὲ ὑπῆρξε χρονικὴ περίοδος, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ δικαστὴς εἶχε τὴν διακριτικὴν εὐχέρειαν νὰ κρίνῃ αὐτὸς ἐὰν καὶ κατὰ πόσον, πρᾶξις τις ἦτο ἀξιόποινος, ὅστις περαιτέρω (ἐν καταφατικαῖς περιπτώσεσιν) ἀπεφαίνετο καὶ περὶ τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς.

Ὅμως, πολὺ ἐνωρίτερον καὶ δὴ εἰς τὰς πρωτογόνους κοινωνίας, οὐχὶ τρίτα πρόσωπα, ἀμερολήπτως κρίνοντα, ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα τὰ καθ' ἕκαστον ἄτομα, ἀνελάμβανον διὰ τῶν ἰδίων των δυνάμεων τὴν προστασίαν τῶν προσβαλλομένων κατὰ τὴν κρίσιν των δικαιωμάτων αὐτῶν.

Ἡ τοιαύτη ὅμως προστασία ἐφηρμόσθη λίαν ἐνωρὶς καὶ δὴ πρὸ τῆς συγκροτήσεως τῶν μικρῶν ὁμάδων ἢ Κοινωνιῶν. Μὲ τὴν συγκρότησιν ὅμως αὐτῶν, ἡ ἀπὸ κοινοῦ διαβίωσις κατέστησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔκδηλον τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς αὐτοδικίας, ἥτις οὐ μόνον ἄδικος, ἀλλὰ καὶ ἀτελὴς εἶναι εἰς πολλὰς περιπτώσεις.

Ἐν τούτοις καὶ μὲ τὴν σύμπηξιν τῶν ἐπὶ μέρους Κοινωνιῶν, πάλιν μετὰ μεγάλου δισταγμοῦ χαράσσεται ἡ ὁδὸς τῆς προόδου, περὶ ποινῆς, πεταιτέρω δὲ ἡ κατανίκησις τῶν πρωτογόνων, περὶ ποινῆς ἰδεῶν (²). Οὕτω κατὰ τὸ ἀρχαῖον Γερμανικὸν δίκαιον (Τάκιτος), ἡ μὲν ποινὴ δὲν ἀποτελεῖ παρὰ ἀτομικὴν ἐκδίκησιν, ἀσκουμένην ὑπὸ τοῦ παθόντος ἢ καὶ τῶν συγγενῶν του, τὸ δὲ ἔθιμον, καὶ μόνον αὐτό, ἀποτελεῖ τὰς πηγὰς τοῦ δικαίου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ κατὰ τὸ ἀρχαῖον Ρωμ. Δίκαιον ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη ἡ ποινικὴ ἐξουσία τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας, ὅστις καὶ εἶχε δικαίωμα ἐπὶ πάντων τῶν ὑπ' αὐτῶν τελούντων τοῦ vitaenequisque. Ὡσαύτως καὶ παρ' Ὁμήρῳ ὁ φονευθεὶς δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἄνευ ἐκδικήσεως διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἦτο ὑποχρεωμένη ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν κοινὴν περιφρόνησιν (αἴσχος καὶ ἐντροπὴ περιέβαλλε ταύτην). Οὕτω οἱ συγγενεῖς οὐ μόνον καθῆκον εἶχον νὰ καταδιώξουν τὸν φονέα, ἀλλ' ἔδει περαιτέρω, πάσῃ θυσίᾳ, νὰ φονεύσουν αὐτόν.

Τέλος καὶ πάντες, καθ' ἃ γνωρίζομεν, οἱ λοιποὶ πρωτόγονοι λαοὶ τὰς αὐτὰς εἶχον ἀντιλήψεις περὶ δικαίου καὶ ποινῆς, πρᾶγμα ὅπερ, ἄλλως τε καὶ σήμερον ἀκόμη συμβαίνει μὲ τοὺς πρωτογόνους καὶ ἀπολιτίστους λαοὺς τῆς ἐποχῆς (ἄγριοι Ζουλοῦ, Ζιλγάκοι κλπ.).

Χρόνῳ σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως ἡ ἰδιωτικὴ ἐκδίκησις παραχωρεῖ τὴν θέσιν της, εἰς τὴν δημοσίαν ποινήν, ἡ δὲ λύσις ἑκάστης διαφορᾶς (ἀστικῆς ἢ ποινικῆς φύσεως) ἀνετίθετο, κοινῇ συμφωνίᾳ, εἰς ἴδιον δικαστήριον (διαιτητικὸν τρόπον τινὰ) ἀποτελούμενον ἀπὸ τρίτα πρόσωπα, ἐκτὸς τῶν ἐνδιαφερομένων, κρίνοντα δικαίως καὶ ἀμερολήρτως.

Τὰ στάδια, ἅτινα ἐπὶ τοῦ προκειμένου διῆλθεν ἡ δικαιοσύνη, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ὑπῆρξαν πολλά, ἀπετέλεσαν δὲ ἀναμφισβητήτως ἀπόρροιαν μακροχρονίου προσπαθείας.

Πάντως τοῦτο μόνον πρωτίστως ἐνδιαφέρει. Ὅτι ἡ λύσις ἑκάστης διαφορᾶς (ἰδιωτικῆς ἢ μὴ) ἀνετίθετο κατόπιν κοινῆς συμφωνίας τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τρίτον ἰδιώτην, ἐκτὸς δὲ τοῦ παθόντος καὶ πᾶς τις εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκαλέσῃ τὸν ἀδικοπραγήσαντα.

Βραδύτερον ἡ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης ἐθεωρήθη καὶ κατέστη κοινωνική, παρεχομένη ὑπὸ Κοινωνικῶν ὀργανισμῶν, ὡς τῆς ἐκκλησίας ἢ τῶν πόλεων, ὡς ἐπίσης καὶ ὑπὸ ἰδιωτῶν περιβεβλημένων δημοσίαν ἐξουσίαν. Τέλος ἡ ἐξουσία αὕτη

2. Ἴδε πλείονα εἰς Γαρδίκα «Ἐπίτομος Ἐγκληματολογία» σελ. 10 ἐπ.

περιῆλθε βαθμηδὸν εἰς τὸ Κράτος, ἀποτελέσασα κρατικὴν λειτουργίαν. Ὑπὸ τὸ Κράτος λοιπὸν τῶν σήμερον ἰσχυόντων δικαίων, ἡ αὐτοδικία ἀπαγορεύεται ἐκτὸς σπανίων ἐξαιρέσεων ἐν αἷς καὶ συγχωρεῖται αὕτη. Οὕτω καὶ παρ' ἡμῖν εἰς τὰς τοῦ ἄρθρου 331 Π.Κ. καὶ ἄρθρων 292 καὶ 985 Α.Κ. περιπτώσεις.

Ἐκ παραλλήλου ὅμως πρὸς τὴν ἐμφάνισιν, ἀνάπτυξιν καὶ ἐξέλιξιν τῆς ἐννοίας τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ποινῆς καὶ ἡ ἐπιτευχθεῖσα ἤδη πλήρως ἐξασφαλιστικὴ τοῦ ἀτόμου ἱκανοποίησις, ἀπὸ ἐνδεχομένης τοῦ ποινικοῦ δικαστοῦ αὐθαιρεσίας, διὰ τῆς καθιερώσεως τοῦ περιφήμου, ὑπὸ ἐξέτασιν ἀξιώματος εἰς ὅλα σχεδὸν νὰ σύγχρονα δίκαια, ὧν τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον, διῆλθε διάφορα στάδια καὶ τελικῶς ἐπεκράτησε κατακτῆσαν πλήρως τὰ δίκαια τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ.

Δὲν ὑπεισερχόμεθα εἰς λεπτομερείας, διότι μία ἐκτενὴς τοιαύτη ἀνάπτυξις ἐκφεύγει τῶν σκοπῶν τῆς παρούσης μελέτης. Ἁπλῶς καὶ μόνον ἀναφέρομεν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ ἑξῆς: Μετὰ τὴν δημιουργίαν, τῶν συγχρόνων κρατῶν, καὶ μετὰ τήν, καθ' ἃ ἀνωτέρω, δημιουργίαν τοῦ Ποιν. Δικαίου, ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν ἀδικοπραγιῶν ὡς ἐγκλημάτων, χρόνῳ σὺν τῷ χρόνῳ διευκρύνεται. Ἡ διεύρυνσις ὅμως αὕτη ἀπεσκόπει πρὸς τὸ συμφέρον καὶ πρὸς ἐπίρρωσιν τῆς θέσεως τῶν ἑκάστοτε καὶ ἑκασταχοῦ κρατουσῶν κοινωνικῶν τάξεων. Οὕτω π.χ. κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα, ἐν Ἀγγλίᾳ οἱ χωροδεσπόται τιμωροῦν διὰ νόμου τὸν καταλείποντα τὴν γῆν αὐτοῦ χωρικόν, ἐν ᾧ ἐν Γαλλίᾳ οἱ βασιλεῖς ταύτης, πρὸς διασφάλισιν τῆς πολιτικῆς αὐτῶν δυνάμεως, δημιουργοῦν νέα ἐγκλήματα καὶ ποινάς, ὡς λ.χ. τὴν ἐπιβολὴν τοῦ διὰ πυρὸς θανάτου ἐν περιπτώσει βλασφημίας, ἀθεΐας κ.λ.π. Οὕτω πως λοιπόν, οἱ τελευταῖοι διασφαλίζοντες τὴν θρησκευτικὴν ἑνότητα τοῦ βασιλείου, διησφάλιζον ἐν τ' αὐτῷ καὶ τὴν πολιτικὴν αὐτῶν ἐξουσίαν. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ηὐξήθη ὁμοίως καὶ ἡ δύναμις τοῦ κλήρου ἰδίᾳ ἐν τῇ Δύσει. Ἐν Ἑλλάδι πολὺ ἐνωρίτερον παρομοίαν δύναμιν ἀπέκτησαν οἱ Βασιλεῖς οἵτινες ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁμήρου καλοῦνται Διογενεῖς, ὡς φυλάσσοντες τὰς «θέμιστας» (ἔθιμα), ἃς ἔλαβον παρὰ τοῦ Διός. Ὁμοίως καὶ παρὰ Ρωμαίοις αὐτοὶ κατὰ βούλησιν δημιουργοῦν τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους κατὰ βούλησιν ὡσαύτως ἐφαρμόζουν, καλοῦνται δὲ Divi.

Ἡ ἀθάνατος ὅμως Ἑλληνικὴ διανόησις, ἥτις καὶ ἐδημιούργησεν ἔργα τοιαῦτα, πρὸ τῶν ὁποίων ὁλόκληρος ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἵσταται ἔκθαμβος καὶ σχεδὸν ἀνίκανος νὰ δημιουργήσῃ ἀνώτερα, εἶναι ἐκείνη ἥτις καὶ τὸ πρῶτον διετύπωσε τὴν ἀρχὴν ταύτην, ἀσχέτως ἴσως, τοῦ ἐὰν ὁ τρόπος δὲν ὑπῆρξεν ἀπόλυτος. Ἐπ' αὐτοῦ σχετικῶς ὁμιλοῦν οὐ μόνον ὁ θεῖος Πλάτων, ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας τῶν αἰώνων φιλόσοφος Ἀριστοτέλης, ὁ Δημοσθένης καὶ ἄλλοι (3).

III. Αἱ σύγχρονοι ἀντιλήψεις καὶ ὁ νέος κῶδιξ.

Εἰσερχόμενοι ἤδη εἰς τὴν εἰδικὴν ἀνάπτυξιν τῆς προκειμένης ἀρχῆς παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς:

Αὕτη ἐπεκράτησεν εἰς τὰς ποινικὰς νομοθεσίας κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ 18ου αἰῶνος, μετὰ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ διαφωτισμοῦ μεταρρύθμισιν. Οὕτω, ὑπὸ τὸ σύγχρονον Κράτος Δικαίου, τὸ διεπόμενον ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς κυριαρχίας τῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου ἐγγυήσεων, ἀναγράφεται ἡ ἀρχὴ «nullum crimen, nulla poena sine lege». Σήμερον λοιπόν, ὅλα σχεδὸν τὰ Συντάγματα καὶ ὅλοι οἱ Ποιν. Κώδικες τῶν πεπολιτισμένων Κρατῶν προτάσσουν τῶν διατάξεών των, τὸν κανόνα καθ' ὃν «Ποινὴ δὲν ἐπιβάλλεται, εἰ μὴ μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, καθ' ἃς ρητῶς προβλέπεται τοῦτο ὑπὸ τοῦ νόμου».

Ἡ ἀρχὴ εἶναι προϊὸν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἥτις καὶ τὴν ἀνέγραψε τὸ πρῶτον εἰς τὴν περίφημον διακήρυξιν τῶν «δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ

3. Οὕτω ὁ Πλάτων εἰς τοὺς Νόμους αὐτοῦ (θ, 875 ἐπ.) κλπ.

πολίτου» (La déclaration de droits de l' homme et du cotoyen) ἐν ἔτει 1789. Δὲν ἐνεφανίσθη ὅμως τὸ πρῶτον κατὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν, ἀλλὰ πολὺ ἐνωρίτερον καὶ δὴ τὸ ἔτος 1215 ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐπὶ Βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Ἀκτήμονος, ὅστις διὰ τῆς περιφήμου καταστάσης ὡσαύτως, Magna Charta, αὐτοῦ ὥριζεν, ὅτι οὐδεὶς ἐλεύθερος ἠδύνατο νὰ τιμωρηθῇ.

Εἶναι βεβαίως ἀληθές, ὅτι ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐνεφανίσθη αὕτη ἐκεῖ, δὲν ἦτο ἀπολύτως καθωρισμένος. Οὐχ' ἧττον ὅμως ὑπὸ τὸ νόημα τοῦ ἐξεταζομένου κανόνος μετεφέρθη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων μεταναστῶν εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἔνθα καὶ καθιερώθη διὰ τῆς διακηρύξεως τῆς Φιλαδελφείας ἐν ἔτει 1774.

Μετὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν καὶ δὴ κατὰ τὸ ἔτος 1794 διαλαμβάνεται αὕτη εἰς τὸ Γαλλικὸν Σύνταγμα τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἐν ᾧ διατυποῦται, ὡς ἑξῆς : «Οὐδεὶς τιμωρεῖται εἰ μὴ δυνάμει Νόμου πρὸ τοῦ ἐγκλήματος καθιερωθέντος καὶ ὅ,τι δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ Νόμου δὲν δύναται νὰ ἐμποδισθῇ». Ἡ θεμελιώδης λοιπὸν αὕτη ἀρχή, καθ' ἣν οὔτε ἔγκλημα ὑπάρχει, οὐδὲ ποινὴ ἐπιβάλλεται ἄνευ νόμου ὁρίζοντος προηγουμένως ταύτην, υἱοθετήθη ὑφ' ὅλων ἀδιακρίτως σχεδὸν τῶν νομοθεσιῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ ἡμετέρα, ἥτις καὶ τὴν ἀναγράφει οὐ μόνον εἰς τὸ **πρῶτον** ἄρθρον τοῦ Π.Κ. ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἰσχῦον Σύνταγμα, καὶ δὴ τὸ ἄρθρον 7 αὐτοῦ ἔχον οὕτω:«Ἀδίκημα δὲν ὑπάρχει, οὐδὲ ποινὴ ἐπιβάλλεται, ἄνευ νόμου ἰσχύοντος πρὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως. Βαρυτέρα ποινὴ οὐδέποτε ἐπιβάλλεται μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς πράξεως».Ἐξ ἄλλου αὕτη ἦτο ἀναγεγραμμένη τόσον εἰς τὰ καταργηθέντα Συντάγματα ἡμῶν, ὅσον καὶ εἰς τὸν μόλις πρό τινων καταργηθέντα Ποινικόν μας Νόμον καὶ δὴ εἰς τὸ πρῶτον ἄρθρον αὐτοῦ, ὅπερ ἔχει ὡς ἑξῆς : «Ποινὴ δὲν καταγιγνώσκεται, πλὴν εἰς ἐκείνας μόνον τὰς πράξεις καὶ ἐλλείψεις, κατὰ τῶν ὁποίων νόμος τις ὥρισε προηγουμένως ποινήν». Περαιτέρω τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἤδη ἰσχύοντος Π.Κ. ἡμῶν ἔχει οὕτω :

«Ποινὴ δὲν καταγιγνώσκεται, εἰμὴ δι' ἐκείνας μόνον τὰς πράξεις, δι' ἃς αὕτη διὰ νόμου ρητῶς ὡρίσθη πρὸ τῆς τελέσεως αὐτῶν».

Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν διατάξεων τούτων τῶν δύο Κωδίκων, διαπιστοῦμεν, ὡς ἄλλως τε τοῦτο τονίζεται καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογίας τοῦ Κώδικος, ὅτι ὁ νέος νόμος ἡμῶν ἀποδέχεται κατὰ τρόπον ἀπόλυτον τὴν ἀρχήν, ἀφοῦ διὰ τῆς ὡς ἄνω διατάξεώς του, σαφῶς διατυποῦται ὁ κανὼν τῆς μὴ ὀπισθενεργείας Ποιν. νόμων, μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς πράξεως ἐκδοθέντων. Πράττει δὲ τοῦτο, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀσαφείας τῆς ἀναλόγου διατάξεως τοῦ Π.Ν., ἐν ᾗ δὲν ὁρίζεται εἰς ποῖον χρονικὸν σημεῖον ἀναφέρεται ἡ λέξις «προηγουμένως». Μία ἄλλη ἐπίσης διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο Κωδίκων εἶναι ὅτι ὁ νέος τοιοῦτος δὲν χρησιμοποιεῖ τὸν ὅρον «ἐλλείψεις» ὡς ὁ παλαιός. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον οὐδεμίαν δύναται νὰ δημιουργήσῃ ἀμφιβολίαν καθ' ὅσον οὗτος εἰς τὸ ἄρθρον 14 αὐτοῦ διαλαμβάνει τὴν διάταξιν καθ' ἣν «ὁ ὅρος πρᾶξις ἐν ταῖς διατάξεσι τῶν ποινικῶν νόμων περιλαμβάνει καὶ τὰς παραλείψεις» (4).

Παρὰ ταῦτα ὅμως ὡς καὶ προηγουμένως ἐλέχθη ἡ ἀρχὴ «οὐδὲν ἀδίκημα ἄνευ νόμου» δὲν ἐκυριάρχησεν ἀπολύτως, εἰς ὅλας τὰς νομοθεσίας. Μοναδικὴν δὲ ἐξαίρεσιν ἀπετέλεσαν τὰ ἔθνη ἐκεῖνα, ἅτινα διέπονται ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν πολιτικῶν ἰδεῶν, αἵτινες κάθε ἄλλο παρὰ σύμφωνοι, πρὸς τὰς θεμελιώδεις περὶ ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν ἀντιλήψεις εἶναι. Πρόκειται περὶ τῆς κομμουνιστικῆς Ρωσίας καὶ τῶν ὑπ' αὐτὴν δορυφόρων Κρατῶν.

Διότι ὑπὸ τὸ Κράτος τῶν δικαίων τούτων ἡ ἀρχὴ οὐ μόνον περιορίζεται, ἀλλὰ καὶ ριζικῶς ἀνατρέπεται.

4. Ἡ ἀξιολογικὴ αὐτὴ ἔννοια τοῦ ὅρου «πρᾶξις» κατηγορεῖται ὑπὸ τοῦ κ. Καρανίκα, διότι κατ' αὐτόν, ἡ ἐν προκειμένῳ δημιουργία ἑνὸς πλασματικοῦ ὅρου οὐδόλως ἦτο ἐνδεδειγμένη ἀφοῦ κάλλιστα θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιηθῇ ὁ καλύπτων ἀμφοτέρας τὰς ἐννοίας, τῆς τε πράξεως καὶ παραλείψεως δηλαδή, ὅρος «συμπεριφορά».

Οὕτω πως λοιπὸν ὁ Κῶδιξ τῆς Κομμ. Ρωσίας τοῦ 1926, καθ' ὃν τὸ Ποιν. Δίκαιον, δὲν εἶναι παρὰ ὄργανον προστασίας τοῦ Κομμουνιστικοῦ συστήματος καὶ μόνον, εἰς μὲν τὸ **πρῶτον** ἄρθρον αὐτοῦ ὁμιλεῖ «περὶ προστασίας τοῦ σοσιαλιστικοῦ Κράτους τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν καὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐγκαθιδρυθείσης ἐννόμου τάξεως ἐναντι τῶν κοινωνικῶς ἐπικινδύνων πράξεων (ἐγκλημάτων)» διὰ δὲ τοῦ **ἕκτου** τοιούτου, ἀνατρέπει ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἀρχήν, ἀφοῦ δι' αὐτοῦ «παρέχεται τὸ δικαίωμα εἰς τὸν δικαστὴν νὰ τιμωρῇ τὰς πράξεις αἵτινες κατευθύνονται κατὰ τοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος, ἢ ἐνέχουν προσβολὴν τῆς ἐννόμου τάξεως, τῆς ἐγκαθιδρυθείσης, ὑπὸ τῆς ἐξουσίας τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν». Περὶ τοῦ ποῖαι ὅμως εἶναι αἱ πράξεις αὗται οὐδόλως ὁμιλεῖ. Ἀλλὰ τοῦτο, δὲν πρέπει φρονοῦμεν οὐδένα νὰ ξενίσῃ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἰς τὰ ἀπολυταρχικὰ καθεστῶτα, αἱ ὑπαγορεύσεις τῆς τυραννίας κάθε ἄλλο παρὰ προσδιορισμόν των ἐπιτρέπουν.

Περαιτέρω, τὸ παράδειγμα τῆς Ρωσίας εὐλόγως ἠκολούθησαν ἤδη καὶ αἱ, Ρουμανία καὶ Οὐγγαρία, αἵτινες συνεπεῖς καὶ αὐταὶ πρὸς τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ, ἀντέγραψαν κατὰ γράμμα τὸν Ρωσικὸν Κώδικα.

Μίαν ἄλλην ἐξαίρεσιν ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ἀπετέλεσε καὶ ὁ Γερμανικὸς Ποιν. Κῶδιξ τοῦ Χίτλερ. Κατ' αὐτόν «ὁ δικαστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρῇ τὰς πράξεις ἐκείνας, αἵτινες δὲν προβλέπονται μὲν ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀντιτίθενται ὅμως πρὸς τὸ ὑγιὲς συναίσθημα τοῦ λαοῦ». Ἡ διάταξις βεβαίως, ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον σημεῖον, δὲν ἔχει καὶ τόσην ἀξίαν, διὰ τοὺς συγχρονισμένους ποινικοὺς κώδικας, τῶν φιλελευθέρων Κρατῶν. Διὰ τὴν Γερμανίαν ὅμως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχε μεγίστην σημασίαν.

Τέλος ὁ Δανικὸς Κῶδιξ τοῦ 1930 δέχεται ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τῶν Ποινικῶν νόμων, χωρὶς καὶ νὰ διέπηται κατὰ τὰ λοιπὰ ὑπὸ ἀντιφιλελευθέρων ἰδεῶν(5) οὐ μόνον διὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἢ μειώσεως τῆς ποινῆς ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς τοιαύτας πρὸς θεμελίωσιν ἢ ἐπαύξησιν τοῦ ἀξιοποίνου.

Εἶναι ἀληθὲς βεβαίως, ὅτι ἡ ἀπόλυτος ἐφαρμογὴ τοῦ ἀξιώματος, ἄνευ οὐδενὸς περιορισμοῦ, δυνατὸν νὰ ὁδηγήσῃ ἐνίοτε εἰς ἀδικίας, ἀφοῦ ὡρισμένοι δράσται ἄξιοι ἀποδοκιμασίας καὶ τιμωρίας δυνατὸν ἐνίοτε νὰ διαφεύγουν τῆς ποινῆς, ἐνῷ εἰς ἄλλας περιπτώσεις νὰ τιμωροῦνται οὗτοι λίαν ἐπιεικῶς. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σκέψεων τούτων δὲν ἔλλειψαν παντελῶς καὶ οἱ πολέμιοι τῆς ἀκράτου ἐφαρμογῆς τῆς ἀρχῆς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀσχοληθῇ καὶ τὸ τελευταῖον Διεθνὲς συνέδριον τοῦ Ποιν. Δικαίου, τὸ συνελθὸν ἐν Παρισίοις τὸ ἔτος 1937, περὶ τῆς διατηρήσεως ἢ οὔ, ἀθίκτου τοῦ ἐξεταζομένου ἀξιώματος. Τὸ ἐν λόγῳ συνέδριον, ἐν ᾧ κατ' ἀρχὴν ἀπεφάνθη περὶ τῆς διατηρήσεως τούτου πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθερίας, περαιτέρω ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν, ὅπως αἱ διάφοροι ποινικαὶ διατάξεις, διατυπῶνται μὲ ἐκφράσεις ἀρκετὰ γενικάς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ διευχεραίνηται ἡ προσαρμογὴ τῆς νομολογίας, πρὸς τὰς ἑκάστοτε κοινωνικὰς ἀνάγκας.

Τὴν ὁδὸν ταύτην ἀκολουθεῖ καὶ ὁ Ποιν. Κῶδιξ ἡμῶν, ὅστις διὰ τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου 1 αὐτοῦ, ναὶ μὲν διατηρεῖ ἀρραγῆ τὴν ἀρχὴν n.c.n.p.s.l. περαιτέρω ὅμως χρησιμοποιεῖ πολλὰ ἀξιολογικὰ στοιχεῖα ἐν τῇ διατυπώσει τῶν ἐννοιῶν τῶν ἐγκλημάτων, ἀποφεύγει τὴν περιπτοσιολογίαν τοῦ ἀξιοποίνου καὶ γενικῶς παρέχει τὴν εὐχέρειαν εἰς τὸν Ποιν. Δικαστήν, ὅπως οὗτος κινούμενος ἤδη εἰς εὐρύτερα πλαίσια, ἐν τῇ ἐπιμετρήσει τῆς ποινῆς, ἀποφαίνεται ἀναλόγως. (Συνεχίζεται)

5. Ἴδε πλείονα εἰς Ποιν. Χρονικὰ Α σελ. 134, Γάφου. «Ἡ ἀναλογία εἰς τὸ Δανικὸν Δίκαιον».

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΛΟΠΗΣ ΥΠΟ ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Ὑπὸ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ἡ Ἑταιρία Ψυχικῶν Ἐρευνῶν ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀστυνόμου τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς Κύμης Εὐβοίας τὸ κάτωθι ἔγγραφον ἀφορῶν, ἀνακάλυψιν κλοπῆς ὑπὸ Μέντιουμ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗ
ΣΤΑΘΜΟΣ ΧΩΡ/ΚΗΣ ΚΥΜΗΣ

Ἐν Κύμῃ 10 Αὐγούστου 1955

Πρὸς
Τὴν Ἑταιρίαν Ψυχικῶν Ἐρευνῶν

Ἀξιότιμε κ. Τανάγρα,

Διὰ τῆς παρούσης σπεύδομεν νὰ φέρωμεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν τὴν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν τοῦ εἰς τὴν Ὑμετέραν Ἑταιρίαν ἀνήκοντος καὶ κατ' αὐτὰς ἐν Κύμῃ παρεπιδημοῦντος μέντιουμ «ΣΟΦΙΑ—ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ» ὅπερ διὰ τῆς πολυτίμου συμβολῆς αὐτοῦ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δράστου τῆς ἐν τῷ χωρίῳ Ὀξύλιθος τῆς ἡμετέρας περιφερείας ὅπερ ἀπέχει τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σταθμοῦ περὶ τὰ 15 χιλιόμετρα γενομένης κλοπῆς, διὰ τὴν εὐγενῆ, αὐθόρμητον καὶ ὅλως ἀνιδιοτελῆ σύμπραξίν του, μετὰ τῶν ὀργάνων τῆς Χωροφυλακῆς διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δράστου.

Ἡ ἡμετέρα Ὑπηρεσία ἀκολουθήσασα τὰ στοιχεῖα ἅτινα ἔδωκεν αὐτῇ τὸ μέντιουμ: 1) Περιγραφὴν καὶ τοποθεσίαν τῆς οἰκίας εἰς ἣν ἔλαβε χώραν ἡ κλοπή, 2) τὸ μέρος εἰς ὃ ὁ δράστης εἶχεν ἀποκρύψει τὰ κλοπιμαῖα (ἐντὸς χωραφίου πλησίον μιᾶς συκαμινέας (μουργιᾶς) παραπλεύρως ρύακος καὶ κάτωθι σωροῦ λίθων, 3) τὸ ὄνομα τοῦ δράστου «ΑΝΤΩΝΙΟΣ» τὴν λεπτομέρειαν ὅτι οὗτος συγγενεύει πρὸς τὸ θῦμα, πάντα ταῦτα σενετέλεσαν εἰς τὴν ἐντὸς ἐλαχίστων ὡρῶν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ δράστου ὁμολογήσαντος πλήρως τὴν ἐνοχήν του.

Ἡ καταπληκτικὴ αὕτη ἐπιτυχία τοῦ Μέντιουμ, ἡ γενομένη λεπτομερὴς περιγραφὴ τῶν γεγονότων τῆς διαπραχθείσης κλοπῆς γενομένη ἐν εἴδει ἀναπαραστάσεως, πρὸ πάντων δὲ ἡ θετικὴ ὀνομασία τοῦ δράστου «ΑΝΤΩΝΙΟΣ» κατέπληξαν ἡμᾶς, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι, μία μελλοντικὴ συνεργασία τῆς Ὑμετέρας Ἑταιρίας μετὰ τῶν ὀργάνων Ἀσφαλείας, μεγάλως ἤθελε συντελέσῃ εἰς ἀγαθὰ διὰ τὴν Κοινωνίαν ἀποτελέσματα.

Ὁ Διοικητὴς τοῦ Σταθμοῦ
(Τ. Σ.) Μ. ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ

Ἡ ἐξήγησις ἤδη ἀνάγεται εἰς τὴν παράληψιν τῆς σκέψεως (Τηλεπάθεια) τοῦ κλέπτου παρὰ τῆς Κασσάνδρας. Ὡς γνωστόν, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο, ἀπαιτεῖται:

Εἶδος ὁμοιότητος ὀργανισμοῦ, μεταξὺ Μέντιουμ καὶ κλέπτου, εἶδος ὁμοιότητος μήκους ψυχικοῦ κύματος, ὅπως τῶν Ἐρτζιανῶν κυμάτων, τοῦ Ραδιοφώνου (Συντονισμοῦ) ἄνευ τῶν ὁποίων δὲ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ μεταβίβασις τῆς σκέψεως. Εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ αὐτήν, ἡ Κασσάνδρα ἔτυχε νὰ εἶναι συντονισμένη μὲ τὸν κλέπτην καὶ παρέλαβε τὰς σκέψεις του, ὡς ἕνα ἀνοικτὸν Ραδιόφωνον. Σημειωτέον δὲ ὅτι: ὅσον ἰσχυρότερον εἶναι τὸ Μέντιουμ, τόσον εὐκολώτερον συντονίζεται καὶ παραλαμβάνει τὰς σκέψεις.

Εἰς ὁμοίας περιπτώσεις, ὅταν δὲν ὑπῆρχεν συντονισμός, μεταξὺ τῆς Πυθίας καὶ ἐρωτῶντος δῆθεν τὸν Ἀπόλλωνα εἰς τὰ ἀρχαῖα Μαντεῖα, ἐπενέβαινον οἱ ἱερεῖς καὶ ἔδιδον, διφορουμένους χρησμοὺς ὥστε νὰ μὴ φανῇ ψευδόμενος ὁ Θεός.

(Ὑπογρ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ)

ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΜΟΥ ΑΜΥΝΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ

Ὑπὸ κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΓΑΡΔΙΚΑ** Ὑπαστυνόμου Α'

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Σκοπὸς παρούσης πραγματείας.
2.—Γενικῶς περὶ πολέμου καὶ πολεμικῶν μηχανῶν.
3.—Αἱ δυνάμεις τῶν ἐμπολέμων ἄλλοτε καὶ νῦν.
4.—Ἡ θέσις τῶν ἀμάχων κατὰ τοὺς πολέμους τοῦ παρελθόντος.
5.—Προσβολὴ ἀμάχων πληθυσμῶν καὶ δικαιολογητικὴ βάσις τῆς προσβολῆς αὐτῶν.
6.—Ὁλοκληρωτικὸς πόλεμος.
7.—Ἔκρηξις συγχρόνου πολέμου.
8.—Ἀποτελέσματα συγχρόνου πολέμου.
9.—Ἄμυνα καὶ προστασία ἐνδοχώρας.
10.—Ἡ πολιτικὴ ἄμυνα καὶ τὸ ἔργον της.

1. Σκοπὸς τῆς παρούσης πραγματείας.

Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ἑκατομμύρια ἀνθρώπων πάσης ἡλικίας, παντὸς φύλου καὶ χρώματος εὗρον τὸν θάνατον, ἠλπίζετο ὅτι μακρὰ περίοδος εἰρήνης καὶ ἡσυχίας θὰ ἐπεκράτει ἀνὰ τὸν κόσμον ὁλόκληρον. Δυστυχῶς αἱ προσδοκίαι τῶν ἀνθρώπων φαίνεται ὅτι διεψεύσθησαν, διότι ἔκτοτε θρυαλίδες πολέμου ἀνάπτονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς διάφορα σημεῖα τῆς ὑδρογείου, αἵτινες προκαλοῦν δέος εἰς τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι παραμένουν μὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι καὶ πάλιν πλανᾶται ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς των τὸ φάσμα ἑνὸς νέου ἀγῶνος σκληροῦ, πείσμονος καὶ ἐξοντωτικοῦ.

Συνεπείᾳ τῆς τοιαύτης καταστάσεως ἅπαντα τὰ Κράτη ἐξοπλίζονται συνεχῶς, κατὰ τρόπον παρέχοντα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ πόλεμος ἐπέρχεται καὶ ἡ θύελλα πλησιάζει.

Ἡ πραγματικὴ αὕτη κατάστασις μᾶς ἤγαγεν εἰς τὸ νὰ διαπραγματευθῶμεν τὸ θέμα «Περὶ Πολέμου, Ἀμύνης καὶ Πολιτικῆς Ἀμύνης» διότι ἄλλως τὸ ὅλον θέμα θὰ εἶχεν ἁπλῶς θεωρητικὴν καὶ ἴσως ἱστορικὴν σημασίαν.

Βεβαίως διὰ τῆς παρούσης διατριβῆς δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ὑπεισέλθωμεν εἰς θέματα ἀφορῶντα τοὺς κ.κ. συναδέλφους τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, ἀλλ' οὐδὲ ἀποβλέπομεν εἰς τὴν τοποθέτησιν καὶ λειτουργίαν ὡροσκοπίου τινός, πρὸς καθορισμὸν τοῦ ἂν θὰ ἐκραγῇ ἢ οὐ πόλεμος, καθ' ὅσον τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐπιθυμοῦμεν νὰ ὑπομνήσωμεν τοὺς κινδύνους, οὓς διατρέχομεν εἰς περίπτωσιν νέου πολέμου ἵνα προσανατολισθῶμεν μὲ τὴν πραγματικότητα, ἐφ' ὅσον δὲν δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν τὸ πεπρωμένον.

Ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα δι' ὅλων τῶν δυνάμεών μας, ὅπως ὁ κόσμος ὁλόκληρος διανύσῃ ἕνα αἰῶνα εἰρήνης, ἵνα δυνηθῇ καὶ ἐπουλώσῃ τὰς χαινούσας καὶ πυορροούσας πληγάς, ἃς τοῦ ἤνοιξεν ὁ δεύτερος μεγάλος πόλεμος, Ἂν ὅμως αἱ ἐλπίδες μας διαψευσθοῦν καὶ ἡ λαίλαψ τοῦ πολέμου ἐπέλθῃ, τὶ θὰ πράξωμεν;

Τὸ ἐρώτημα τοῦτο καὶ ἄλλα παρόμοια, ὁ ζοφερὸς ὁρίζων καὶ ἡ φύσις τῆς ὑπηρεσίας, εἰς ἣν ὑπηρετῶ, μοὶ ἐνέβαλαν τὴν σκέψιν νὰ ἀσχοληθῶ σχετικῶς καὶ διὰ τῶν κατωτέρω κατὰ τὸ δυνατόν, πλὴν τῶν ἄλλων νὰ καταδείξω καὶ τὴν ὑψίστην σπουδαιότητα τῆς Ὑπηρεσίας Πολιτικῆς Ἀμύνης, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ τέταρτον σκέλος τῆς ὅλης πολεμικῆς μας ὀργανώσεως καὶ σπουδαιότατον παράγοντα ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου τῶν ἐνδόξων ἐνόπλων δυνάμεων τῆς ἀθανάτου Πατρίδος μας.

Ἵνα ὅμως τὸ ὅλον θέμα καταστῇ ἐναργέστερον, φρονοῦμεν ὅτι ἀπαραιτήτως δέον νὰ λεχθῶσιν ὀλίγα τινὰ περὶ πολέμου, καθ' ὅσον οὕτω, ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν:

α) Τὶ ἐγένετο κατὰ τοὺς πολέμους τῶν παλαιοτέρων ἐποχῶν καὶ τὶ γίνεται σήμερον,

β) πῶς διεξήγοντο οἱ πόλεμοι ἄλλοτε καὶ πῶς διεξάγονται σήμερον γενικῶς καὶ
γ) ποῦ ἀπέβλεπον οἱ ἐμπόλεμοι κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ ποῦ ἀποβλέπουσι σήμερον, θὰ συναγάγωμεν σπουδαιότατα καὶ πολύτιμα συμπεράσματα ἐπὶ τοῦ θιγομένου θέματος καὶ ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξετάζεται τοῦτο.

2. Γενικῶς περὶ πολέμου καὶ πολεμικῶν μηχανῶν.

Ὁ πόλεμος δὲν εἶναι κάτι τὸ νέον. Οὗτος ἀποτελεῖ κοινωνικὸν φαινόμενον συναντώμενον εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς. Ὅσον καὶ ἂν ἀνατρέξωμεν εἰς τὸ βάθος τῶν αἰώνων, μίαν καὶ μόνην διαπίστωσιν θὰ ἐπιτύχωμεν, εἰς ἕνα καὶ μόνον συμπέρασμα θὰ ἀχθῶμεν, ὡς πρὸς τὸ ἐξεταζόμενον θέμα: Ὅτι ἅπαντες οἱ πόλεμοι ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, διεξήχθησαν καὶ διεξάγονται τῇ βοηθείᾳ μηχανῶν ἀτελῶν, τελείων καὶ ὑπερτελείων. Οὕτω, ἀρχόμενοι ἐκ τοῦ ἀκοντίου, τοῦ τόξου, τοῦ καταπέλτου, τοῦ πυρπολικοῦ ἅρματος κ.τ.λ. φθάνομεν εἰς τὰ ἁπλᾶ πυροβόλα ὅπλα, εἰς τὰ ταχυβόλα τοιαῦτα, εἰς τὰ ἀεροπλάνα, εἰς τὰ πάσης φύσεως κατευθυνόμενα βλήματα καὶ τέλος εἰς τὰ πυρηνικὰ καταστρεπτικὰ τοιαῦτα.

Αἱ κατὰ τοὺς πολέμους χρησιμοποιούμεναι πάσης φύσεως μηχαναί, καλοῦνται πολεμικαὶ τοιαῦται. Αἱ ἐν λόγῳ μηχαναὶ ἤρχισαν ἀναπτυσσόμεναι κυρίως ἀφ' ἧς ἐνεφανίσθη ἡ πυρῖτις, καὶ μετὰ ταῦτα τὰ πυροβόλα ὅπλα, ἅτινα ἐσημείωσαν τὴν μεγαλυτέραν ἐξέλιξίν των ἀπὸ τὸ 1850 ἕως 1900.

Σήμερον, λόγῳ τῆς ἀφαντάστου ἐξελίξεως τῶν πολεμικῶν μηχανῶν, ὁ στρατιώτης χάνει τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσωπικοῦ μαχητοῦ καὶ καθίσταται ὁλοὲν καὶ περισσότερον χειριστὴς μιᾶς πολεμικῆς μηχανῆς. Οὕτω, εἷς καὶ μόνον πιλότος κατὰ τοὺς πολέμους τῆς σήμερον, δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἀποτελέσματα ἅτινα ἴσως πολλαὶ Στρατιωτικαὶ Δυνάμεις δρῶσαι ὁμοῦ, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιτύχουν κατὰ τὴν χθές.

3. Αἱ δυνάμεις τῶν ἐμπολέμων ἄλλοτε καὶ νῦν.

Οἱ πόλεμοι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα διεξήγοντο διὰ μικρῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων π.χ. ὁ Μ. Ἀλέξανδρος διέθετεν ἐν συνόλῳ 150.000 ἄνδρας, ἐξ' ὧν εἰς τὰς ἐκστρατείας του δὲν ἐλάμβανον μέρος περισσότεροι τῶν 50.000. Οὕτω εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐν Ἰσσῷ μάχην, ἠγωνίσθησαν 30.000 Ἕλληνες. Εἰς τὰς Κάννας 79.000 Ρωμαῖοι ἠγωνίσθησαν ἐναντίον 50.000 Καρχηδονίων, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἧτταν τῶν πρώτων καὶ τὸν θρίαμβον τοῦ Ἀννίβα. Τέλος, εἰς τὴν μεγαλυτέραν μάχην τῶν Σταυροφοριῶν, ἥτις διεξήχθη εἰς τὸ Ἀσκαλὸν τῷ 1099, ἡ στρατιὰ τοῦ Φρειδερίκου Βαρβαρόσσα, ἀριθμοῦσα 6—7 χιλιάδας ἄνδρας, ἠγωνίσθη ἐναντίον τῶν Σταυροφόρων ὧν ἡ δύναμις ἀνήρχετο εἰς 10.200 τοιούτους.

Κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας, οἱ ἐμπόλεμοι ἀπέβλεψαν εἰς τὴν συγκέντρωσιν καὶ διάθεσιν μεγάλων Δυνάμεων, πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν ὁποίων ἠναγκάσθησαν νὰ ἐφαρμόσουν τὴν ὑποχρεωτικὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν διὰ τοὺς ἄνδρας. Ἡ ἐν λόγῳ ὑποχρέωσις τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη ἐν Πρωσίᾳ.

Συνεπείᾳ τῆς ὡς ἄνω ὑποχρεώσεως, οἱ ἑκατέρωθεν στρατοὶ ἀριθμοῦσαν ἑκατομμύρια ὁλόκληρα. Οὕτω, κατ' Αὔγουστον τοῦ 1914, τὸ σύνολον τῶν μαχητικῶν Δυνάμεων τῆς Γερμανίας ἀνήρχετο εἰς 3.900.000 ἄνδρας.

Ἡ ὡς ἄνω τάσις τῶν ἐμπολέμων, ἤτοι τῆς ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς, δέον νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Στρατηγικῆς τοῦ Μ. Ναπολέοντος, τοῦ Φὸν Μόλτκε, τοῦ Σλίφφεν καὶ ἄλλων μεγάλων Στρατηγῶν, καθ' ἣν ἡ ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ καὶ ἡ διάθεσις ὑπερτέρων δυνάμεων ἀπὸ τὸν ἀντίπαλον καὶ δὴ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀποφασιστικῆς ἐπιθέσεως, ἐξησφάλιζεν τὴν νίκην.

4. Ἡ θέσις τῶν ἁμάχων κατὰ τοὺς πολέμους τοῦ παρελθόντος.

Κατὰ τοὺς πολέμους τοῦ ἀπωτέρου παρελθόντος, συνεκρούοντο μόνον αἱ ἔνο-

πλοι δυνάμεις τῶν ἀντιπάλων, ἐνῷ ὁ ἄμαχος πληθυσμὸς οὐδόλως συμμετεῖχε εἰς τὰς συγκρούσεις ἃς παρηκολούθει ἐν εἴδει θεατοῦ.

Ὁ Κάρολος Φὸν Κλαούζεβιτς, εἰς τὸ κλασσικὸν αὐτοῦ ἔργον «Περὶ Πολέμου», ἰδοὺ πῶς παρουσιάζει τὸν πόλεμον τοῦ παρελθόντος: «Ὁ πόλεμος τοῦ παρελθόντος ὁμοιάζει μὲ τὴν πολιτικὴν τοῦ μεσαίωνος, ἦτο πόλεμος ἠθικοποιημένος. Ἡ Τέχνη τοῦ μάχεσθαι, ὑπέκειτο εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου τῶν ἀνθρώπων, τόσον ὡς πρὸς τὴν διπλωματικὴν πλευράν, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τοὺς κωδικοποιημένους κανόνας τῆς στρατηγικῆς. Ὁ πόλεμος οὗτος τοῦ παρελθόντος, ἦτο ἕνα εἶδος ἀριστοτεχνικῆς ξιφομαχίας, ἦτο πράγματι μία διαδικαστικῶς καὶ συμβολαιογραφικῶς καθορισθεῖσα παρενόχλησις, καθ' ἣν ἐπαγγελματικοὶ στρατοὶ μικρᾶς δυνάμεως ἔπαιζον εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης ἕνα πολεμικὸ παιχνίδι κωδικοποιημένον καὶ ὠργανωμένον ὡσὰν μενουέττο».

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πολέμων τοῦ ἀπωτάτου παρελθόντος, ὡς μᾶς πληροφοροῦν οἱ διάφοροι χρονογράφοι καὶ συγγραφεῖς κατεκρίνετο ὁ στρατὸς ἐκεῖνος ὅστις δὲν περιωρίζετο εἰς τὸ νὰ ἀγωνισθῇ ἐναντίον τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ ἀντιπάλου του, ἀλλὰ προσέβαλλεν τὸν ἀστικὸν καὶ ἀγροτικόν, ἤγουν τὸν ἄμαχον πληθυσμὸν τούτου. Αἱ ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, ἐθεωρήθησαν ἀνέκαθεν βάρβαροι καὶ ἀπεχθεῖς οὗ ἕνεκεν ὅλοι οἱ μεγάλοι Στρατηγοὶ προσεπάθουν νὰ συγκρατοῦν τὰς στρατιάς ἃς διώκουν ἀπὸ τὴν κλίσιν πρὸς τὴν σκληρότητα εἰς βάρος τῶν ἀμάχων.

Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς καὶ ἱστορικοὶ ἀναφέρουν μὲ ἀγανάκτησιν ἐχθρικὰς ἐνεργείας στρατευμάτων κατὰ ἀμάχων πληθυσμῶν. Τοιαύτας πράξεις ἐνήργησαν π.χ. Οἱ Οὖννοι, οἱ Μαγυάροι, οἱ Μογγόλοι κ.λ.π. λαοί, δι' ὃ καὶ σήμερον ἀκόμη οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν τυγχάνουν ποιᾶς τινος περιφρονήσεως λόγῳ τῶν πράξεων ἐκείνων.

5. Προσβολὴ ἀμάχων πληθυσμῶν καὶ δικαιολογιτικὴ βάσις τῆς προσβολῆς αὐτῶν.

Σήμερον ὑπὸ τῶν Κυβερνήσεων ἀποδίδεται μεγάλη σημασία εἰς τὴν λαϊκὴν θέλησιν, ἥτις ἐμφανίζεται ὑπὸ μορφὴν δημοσίας γνώμης, δι' ὃ αὗται προπαρασκευάζουν ψυχολογικῶς τοὺς λαούς των πρὸς πόλεμον. Διότι ἡ κρατοῦσα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μιᾶς ἐμπολέμου χώρας κατάστασις, ἀσκεῖ ἄμεσον καὶ ἀποτελεσματικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ τῶν μαχομένων ἐπὶ τῶν πεδίων τῶν μαχῶν δυνάμεων, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ εἶναι δυνατὸν ὁ στρατὸς μιᾶς Χώρας νὰ ἐπηρεασθῇ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἀναγκασθῇ νὰ συνθηκολογήσῃ χωρὶς κἂν νὰ δώσῃ μάχην καὶ ἡττηθῇ.

Τούτου τεθέντος καὶ γνωστοῦ ὄντος ὅτι αἱ πολεμικαὶ μηχαναί, αἱ πάσης φύσεως πολεμικαὶ οὐσίαι καὶ τὰ παντὸς εἴδους ἐφόδια, κατασκευάζονται οὐχὶ ἐντὸς ὀχυρωμένων θέσεων ἀλλ' ἐν πολλοῖς εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα ἀπὸ ἀόπλους ἐργάτας, συνάγεται ὅτι πᾶς τις καὶ μὴ ὑπηρετῶν ὑπὸ τὰ ὅπλα προσφέρει ἀξιολόγους ὑπηρεσίας καὶ συμβάλλει εἰς τὴν ἔκβασιν τοῦ πολέμου· ἐπομένως δέον νὰ κτυπηθῇ.

Συνεπῶς κατὰ τοὺς συγχρόνους πολέμους, κύριος σκοπὸς ἐμπολέμου τινὸς εἶναι ἡ ὁλοσχερής, εἰ τὸ δυνατόν, καταστροφὴ τῶν ἐν τῇ ἐνδοχώρᾳ εὑρισκομένων στρατιωτικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ ἐργοστασίων, τῶν πάσης φύσεως βιομηχανιῶν, ἀποθηκῶν, συγκοινωνιακῶν κόμβων κ.τ.λ. τοῦ ἀντιπάλου του, κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ δημιουργηθῇ εἰς τὸν ἄμαχον πληθυσμὸν τῆς χώρας ταύτης μία τοιαύτη κατάστασις, ὥστε νὰ ἐπηρεασθῇ δυσμενῶς τὸ ἠθικὸν καὶ ἡ ἐν γένει ψυχολογικὴ κατάστασις τοῦ λαοῦ, νὰ καταστῇ τοιαύτη, ὥστε νὰ ἐπιδράσῃ δυσμενέστατα εἰς τὴν βούλησιν τῆς Κυβερνήσεώς του καὶ νὰ εὑρεθῇ πρὸ διλήμματος περὶ τῆς συνεχίσεως ἢ μὴ τῶν ἐπιχειρήσεων.

Τὸν ἐπὶ τῷ ἀνωτέρῳ σκοπῷ διεξαγόμενον, πόλεμον, καλοῦμεν ὁλοκληρωτικόν.

6. 'Ολοκληρωτικὸς πόλεμος.

'Ο ὅρος «ὁλοκληρωτικὸς πόλεμος», σημαίνει ἀπάρνησιν κάθε ἰδανικοῦ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου, ἐπὶ τῷ τέλει ἐπιτεύξεως ταχείας νίκης.

Τὸν ὁλοκληρωτικὸν πόλεμον, εἰσήγαγε τὸ πρῶτον ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις, ἥτις οὐδενὸς ἐφείσθη καὶ μετ' αὐτὴν τὸν ἐφήρμοσαν οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870 καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους τοιούτους. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ τακτικὴ τοῦ Γερμανικοῦ Στρατοῦ κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870, ὥστε ἠναγκάσθη τὸ 'Ινστιτοῦτον τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου ἐν ἔτει 1877 νὰ ἐπιφορτίσῃ τὸν 'Ελβετὸν Στρατηγὸν Μπουνσὲ μὲ τὴν κωδικοποίησιν τῶν πολεμικῶν νόμων. Πλὴν ὅμως, κατὰ τῶν κωδικοποιηθέντων πολεμικῶν νόμων, ἀντετάχθη σφόδρα τὸ Γερμανικὸν 'Επιτελεῖον διὰ τῶν ἄρθρων τοῦ ἱκανωτάτου ἀξιωματικοῦ του 'Ιουλίου Φὸν Χάρτμαν, ἅτινα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ περιοδικὸν «Γερμανικὴ ἀνασκόπησις».

Εἰς τὰ ἐν λόγῳ ἄρθρα, ἐν συνόψει ὁ Χάρτμαν ἔλεγεν: «ὁ πόλεμος θὰ ἀκολουθήσῃ τὰς ἰδικάς του ἀρχὰς καὶ θὰ ἔχῃ ἕνα καὶ μόνον σκοπόν, μίαν καὶ μόνην ἀρχήν, τὴν νίκην. 'Ο πόνος καὶ ἡ ἐξαθλίωσις εἶναι ὅροι ἀναγκαῖοι, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μειωθῇ καὶ πολλῷ μᾶλλον νὰ θραυσθῇ ἡ θέλησις τοῦ ἀντιπάλου. "Οταν κηρύσσεται πόλεμος, ὅλοι οἱ νόμοι τῆς εἰρηνικῆς περιόδου παύουν νὰ ἔχουν ἰσχὺν καὶ μόνον αἱ ἀπαιτήσεις τῶν στρατιωτικῶν ἀναγκῶν ἔχουσι ἰσχὺν νόμου. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ δίκαιον, οὔτινος τὴν διατήρησιν νὰ πρέπῃ νὰ ἀνεχθῇ ἡ Στρατιωτικὴ 'Αρχὴ κατὰ τοὺς ἐθνικοὺς πολέμους, καθ' οὓς Κράτος καὶ πολῖται διέπονται ὑπὸ κοινοῦ αἰσθήματος καὶ πόθου. Δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἡ διάκρισις μεταξὺ δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς περιουσίας, ἀλλ' οὔτε καὶ τοιαύτη μεταξὺ μαχομένων καὶ ἀμάχων». Καὶ καταλήγων προσθέτει. «'Η τρομοκρατία εἶναι ἀναγκαία Στρατιωτικὴ 'Αρχὴ ἐν καιρῷ πολέμου».

Τὰς ἀνωτέρω ἀρχὰς ἀπεδέχθη καὶ ὁ Φὸν Μόλτκε, ὅστις τὸ ἔτος 1880, γράφων πρὸς τὸν Νομικὸν Μπλούντσλι τοῦ ἔλεγε μεταξὺ τῶν ἄλλων «ἡ αἰωνία εἰρήνη εἶναι ἄμορφος, χίμαιρρα, ἐνῷ ὁ πόλεμος εἶναι μέρος τοῦ συστήματος τοῦ σύμπαντος, καθιερωθέντος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ .....

Εἶναι ἀδύνατος ἡ κωδικοποίησις τοῦ δικαίου, διότι κάθε νόμος ὑπόκειται εἰς μίαν ἀνωτέραν ἀρχήν, ἥτις ἐπιβλέπει καὶ ἐξασφαλίζει τὴν τήρησίν του, ἀλλὰ μία τοιαύτη ἀρχὴ ἐλλείπει ὅταν πρόκειταί τις νὰ σεβασθῇ διεθνεῖς (τοῦ σύμπαντος) συνθήκας».

Οἱ ὡς ἄνω καὶ ἄλλοι (Χίτλερ κ.τ.λ.) ἐπίστευσαν καὶ ἐφήρμοσαν τὸν ὁλοκληρωτικὸν πόλεμον, διότι ἐνόμισαν ὅτι οὗτος, παρ' ὅ,τι εἶναι σκληρός, ἀπάνθρωπος καὶ ἄγριος, εἶναι προτιμώτερος καὶ ἐπιβεβλημένος, καθ'ὅσον ἐπισπεύδει τὸν τερματισμὸν τοῦ πολέμου καὶ ἀπαλλάσσει τοὺς ἐμπολέμους ἐνωρίτερον ἐκ τῶν δεινῶν αὐτοῦ.

7. "Εκρηξις συγχρόνου πολέμου.

"Εχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ τρομερὰ πολεμικὰ μέσα τῆς σήμερον, ὡς καὶ τὰς συγχρόνους μεθόδους πολέμου, δέον νὰ μὴ ἐκπλαγῶμεν ἂν εἷς μελλοντικὸς πόλεμος ἀρχίσῃ δι' αἰφνιδιαστικῆς καὶ συγχρόνου ἐπιθέσεως, διὰ παντὸς εἴδους βομβῶν καὶ λοιπῶν μέσων ἐναντίον τῶν ἀστικῶν κέντρων, συγκοινωνιακῶν κόμβων κ.λ.π.

'Ο 'Αμερικανὸς Συνταγματάρχης Σέρμαν Μίλλες ἀπεκάλεσε ἕνα τοιοῦτον πόλεμον «πόλεμον τρίτης διαστάσεως» καὶ εἶπεν : ὅτι σκοπὸς τούτου θὰ εἶναι τὸ κτύπημα καὶ ἡ κάμψις τῶν μὴ μαχομένων.

"Οθεν ἔκδηλον καθίσταται τὸ τί θὰ ἀναμένῃ τὸ ἐσωτερικὸν μιᾶς μαχομένης χώρας εἰς περίπτωσιν συγχρόνου πολέμου.

"Ηδη δέον νὰ ἐξετάσωμεν ἐὰν τὸ ἀναμενόμενον ἀπροόπτως κακόν, εἶναι τεχνικῶς δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ. Βεβαίως, τοῦτο δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ λόγῳ τῆς τελοιότητος τῶν συγχρόνων πολεμικῶν μηχανῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι τὰ ἐπι-

τελεῖα τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῶν διαφόρων χωρῶν γνωρίζουν ἐπακριβῶς τὴν τοποθεσίαν κάθε σπουδαίου ἐργοστασίου, συγκοινωνιακοῦ κόμβου, ἀποθηκῶν κ.λ.π. ἐν τῇ ἀντιπάλῳ χώρᾳ καὶ ἔχουν ἀπὸ τοῦδε καταρτίσει τὰ σχέδια τῶν ἐναερίων ἐπιθέσεών των ἐναντίον τῶν στόχων αὐτῶν. Ἡ τοιαύτη προετοιμασία καὶ ἐνέργεια, δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ εἰς δεδομένην στιγμὴν ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος καὶ ἄνευ ἐπιστρατεύσεως εἰς μεγάλην κλίμακα καὶ ἄνευ διακοπῆς τῶν διπλωματικῶν σχέσεων Π.χ. θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ εἰδοποιηθοῦν ἐν πλήρῃ εἰρήνῃ οἱ ἁρμόδιες Στρατιωτικὲς Ἀρχὲς μιᾶς Χώρας ὅτι ἐντὸς δύο ὡρῶν δέον νὰ ἐφαρμόσουν τὸ ὑπ' ἀριθμὸν (;) σχέδιον ὅπερ κατέχουν. Μετὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην θὰ ἐπακολουθήσῃ ἕνας φρικτὸς συναγωνισμὸς μεταξὺ τῶν ἀντιμαχομένων Κρατῶν καὶ οὕτω, πληθυσμοί, θησαυροί, κληρονομίες πολιτισμοῦ αἰώνων κ.τ.λ., θὰ ἐκτεθῶσιν εἰς ἄμεσον καὶ μέγαν κίνδυνον, ἐνῷ ταυτοχρόνως εἰς τὰ σύνορα (ἐὰν βεβαίως ὑπάρχουν τοιαῦτα) ὁ πόλεμος θὰ πάρῃ νέαν μορφὴν διάφορον τῆς παλαιᾶς, ἐμφανιζόμενος παρὰ ταῦτα ὡς μία Στρατιωτικὴ σύγκρουσις παρέχουσα τὰς δυνατότητας συνδυασμοῦ σχεδίων καὶ μέτρων ἀποτελεσματικῶν πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ προστασίαν.

8. Ἀποτελέσματα συγχρόνου πολέμου.

Ἵνα ἔχωμεν ἔστω καὶ ἀμυδρὰν εἰκόνα τοῦ ἀποτελέσματος ἑνὸς συγχρόνου πολέμου καὶ βομβαρδισμοῦ διὰ τῶν τελειοτάτων πλέον πολεμικῶν μηχανῶν, παραθέτομεν: 1) ἀπόσπασμα ἐκ μιᾶς μελέτης τοῦ Ταγματάρχου Φὸν Μπίλωφ ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἱ ἐπιθέσεις τοῦ βομβαρδιστικοῦ στολίσκου ὑπ' ἀριθ. 3 ἐπὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ ἐδάφους» καὶ 2) ἕνα παράδειγμα ἐκ τοῦ προσφάτου δευτέρου μεγάλου πολέμου, ἵνα διὰ τούτου εἰδικώτερον, ἐκτιμήσῃ πᾶς τις καὶ τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸ σπουδαιότατον ἔργον τῆς καλῶς ὠργανωμένης Ὑπηρεσίας Πολιτικῆς Ἀμύνης.

Αἱ ἐπιθέσεις, περὶ ὧν κάμνει λόγον ὁ προαναφερθεὶς Ταγματάρχης, καίτοι ἐπραγματοποιήθησαν κατὰ τὸν μεγάλον πόλεμον 1914—1918, ὅτε καὶ ἡ ἀεροπορία ἦτο ἀτελὴς καὶ αἱ βόμβαι οὐχὶ τῆς σημερινῆς ἰσχύος, παρέχουν παρὰ ταῦτα ἔστω καὶ ἀμυδρῶς τὴν εἰκόνα τῆς καταστάσεως ἥτις θὰ προκύψῃ μετὰ ἕνα σύγχρονον βομβαρδισμὸν καὶ τὰ τεράστια προβλήματα, ἅτινα μετὰ τοῦτον χρήζουν σοβαρᾶς ἀντιμετωπίσεως.

Κατὰ τὸν ἐν λόγῳ Ἀξ/κὸν ὁ ὑπ' ἀριθ. 3 στολίσκος ἐξετέλεσεν 22 ἐπιθέσεις κατὰ τῆς Ἀγγλίας. Τριακόσια εἴκοσι τρία ἀεροπλάνα κατώρθωσαν νὰ ρίψουν τὰς βόμβας των εἰς τὸ Λονδῖνον. Ταῦτα ἀπετέλουν 82,34 ο/ο τοῦ συνόλου τῶν ἀεροπλάνων τῶν συμμετασχόντων εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐπιδρομάς. Αἱ ὑπ' αὐτῶν ριφθεῖσαι βόμβαι εἶχον συνολικὸν βάρος 12.000 κιλῶν.

Κατὰ ἐκθέσεις Γερμανῶν κατασκόπων εὑρισκομένων κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὸ Λονδῖνον, αἱ ὡς ἄνω ἐπιθέσεις προεκάλεσαν ἀληθινὸν πανικόν. Εἷς ἰατρὸς τοῦ Λονδίνου ἐπιστοποίησεν τότε 28.000 νευρικὰς κρίσεις. Ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας ἐσημειώθησαν 8 αὐτοκτονίαι συνεπείᾳ νευρικῆς ἐξασθενήσεως. Κατὰ τὸν ἐπελθόντα πανικόν, πολλὲς ἑκατοντάδες προσώπων εὑρῆκαν τὸν θάνατον. Ἕνα αὐτοκίνητον ἔμφορτον πολεμοφοδίων βληθὲν ἐξερράγη φονεῦσαν 72 στρατιώτας καὶ τραυματῖσαν 97. Μία βόμβα ἐπιπεσοῦσα ἐπὶ πολεμικοῦ ἐργοστασίου, ἐφόνευσε 35 καὶ ἐτραυμάτισε 135 ἄτομα. Ἕνα ἐργοστάσιον πυρίτιδος ἐξερράγη, φονευθέντων χιλίων ἐργατῶν.

Ἡ Γερμανία, κατὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον, παρὰ τὴν ἀρίστην διωκτικὴν ἀεροπορίαν καὶ τὸ ἰσχυρὸν ἀντιαεροπορικὸν πῦρ, τὸ ὁποῖον διέθετεν, ὑπέστη ἀλλεπαλλήλους καὶ ἰσχυροὺς βομβαρδισμούς. Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, συνεπείᾳ καλῶς ὠργανωμένης ὑπηρεσίας Πολιτικῆς Ἀμύνης, αἱ ἀπώλειαι τοῦ πληθυσμοῦ ἐκ τῶν βομβαρδισμῶν τῶν συμμάχων ἠλαττώθησαν εἰς μέγαν βαθμόν. Ἡ πόλις τοῦ Μονάχου ὑπέστη 68 ἐναερίους ἐπιδρομάς. Αἱ ἀπώλειαι ἐν τούτοις τοῦ Πληθυσμοῦ ἀνῆλθον τελικῶς εἰς 16.000 τραυματίας καὶ 600 νεκρούς. Ὅταν εἰς τὴν ἐν λόγῳ πόλιν

ἐν ἔτει 1946 εἰσῆλθον τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα εὗρον ἐν λειτουργίᾳ ὅλας τὰς ἐγκαταστάσεις κοινῆς ὠφελείας (ὕδατος, ἠλεκτρισμοῦ κ.λ.π.) παρ' ὅ,τι ἡ πόλις εἶχε καταστραφῆ ἢ ὑποστῆ ζημίας κατὰ 65 ο/ο καὶ πάντα ταῦτα, λόγῳ τῆς ἀρίστης ὀργανώσεως τῆς ὑπηρεσίας Π. 'Αμύνης.

'Η πεῖρα τοῦ τελευταίου πολέμου, συνεπικουρουμένη καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι εἰς ἕνα μελλοντικὸν πόλεμον ἡ ἀεροπορικὴ δυνατότης καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ὅπλου τούτου θὰ εἶναι μείζων τῆς προηγουμένης ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ πιθανὴ κατ' αὐτὸν χρησιμοποίησις πυρηνικῶν ὅπλων, πείθει πάντας περὶ τῶν κινδύνων καὶ τῆς ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης ὑπάρξεως ἀναλόγου ὑπηρεσίας πρὸς ἀντιμετώπισιν κατὰ τὸ δυνατὸν τῶν προβλημάτων ἅτινα θὰ προκύψωσιν εἰς περίπτωσιν ἑνὸς νέου πολέμου.

9. Ἄμυνα καὶ προστασία ἐνδοχώρας.

Εἴδομεν ὅτι ἀνέκαθεν οἱ πόλεμοι διεξάγονται τῇ βοηθείᾳ τῶν πολεμικῶν μηχανῶν. Οὕτω αὗται ἐχρησιμοποιήθησαν καὶ χρησιμοποιοῦνται καὶ πρὸς ἐπίθεσιν καὶ πρὸς ἄμυναν. Ἤδη, ἐπειδὴ εἰς μέτωπον δύναται νὰ μεταβληθῇ πᾶν τμῆμα τῆς ἐνδοχώρας, τὸ ζήτημα τῆς ἀμύνης καθίσταται πολυπλοκώτερον, καθόσον αἱ πολεμικαὶ μηχαναὶ δὲν εἶναι πλέον ἱκαναὶ μόναι των νὰ προστατεύσουν τὸν ἄμαχον πληθυσμόν, διότι καὶ ἂν ἀκόμη ὑπάρχῃ ἀρίστη καὶ ἄφθονος διωκτικὴ ἀεροπορία καὶ ἀναρίθμητες ἀντιαεροπορικὲς πυροβολαρχίες, τμῆμα τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας θὰ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς του. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀκριβῶς πρὸς ὁλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου τῶν πολεμικῶν μηχανῶν, ἐλήφθησαν ἐκ παραλλήλου μέτρα οὕτως εἰπεῖν παθητικά, π.χ. προστασία εἰς καταφύγια κλπ. καὶ τὸ ὅλον θέμα τῆς ἀμύνης τῆς ἐνδοχώρας καὶ δὴ τῶν μεγάλων ἀστικῶν κέντρων καὶ συγκοινωνιακῶν κόμβων, ἐπιλύεται κατὰ τὸ δυνατὸν διὰ τῆς συνυπάρξεως δύο σπουδαίων τομέων ὀργανώσεως, ἤτοι : 1) τῆς ἐνεργοῦ 'Αεραμύνης, ἥτις περιλαμβάνει τὰς πάσης φύσεως πολεμικὰς μηχανὰς π.χ. ἀντιαεροπορικὰ πυροβόλα καὶ πολυβόλα, φωτεινοὺς προβολεῖς, ραντάρ κ.λ.π. καὶ 2) τῆς Πολιτικῆς 'Αμύνης.

10. 'Η πολιτικὴ ἄμυνα καὶ τὸ ἔργον της.

Εἰς τοὺς σημερινοὺς πολέμους, ὁ ἐχθρός, διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν συγχρόνων μέσων καὶ δὴ δι' ἀλλεπαλλήλων βομβαρδισμῶν τῶν μετόπισθεν τοῦ ἀντιπάλου του, ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν παράλυσιν τοῦ ἠθικοῦ τοῦ λαοῦ τοῦ Ἔθνους τούτου, εἰς τὴν πρόκλησιν πανικοῦ, εἰς τὴν ἐξάρθρωσιν τῶν βιομηχανικῶν ἐγκαταστάσεων, τῶν συγκοινωνιακῶν καὶ λιμενικῶν τοιούτων καὶ γενικῶς εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς λειτουργίας τῆς Κρατικῆς Μηχανῆς τοῦ ἀντιπάλου Ἔθνους. Κατόπιν τούτου καὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν νεωτέρων ὅπλων μαζικῆς καταστροφῆς καὶ τῶν μέσων ἐξαπολύσεως αὐτῶν, οὐδὲν Κράτος σήμερον δύναται νὰ βασίζεται μόνον εἰς τὰς ἐνόπλους δυνάμεις του διὰ τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ ἀσφάλειαν. 'Η ἐν τῷ συνόλῳ ἀσφάλεια Κράτους τινὸς ἐπιβάλλει τὴν ταυτόχρονον ὕπαρξιν δύο εἰδῶν μέτρων : Ἤτοι τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῶν μὴ Στρατιωτικῶν. Τὰ μὴ Στρατιωτικὰ μέτρα ὑπάγονται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς ὑπηρεσίας ἥτις παρ' ἡμῖν καλεῖται 'Υπηρεσία Πολιτικῆς 'Αμύνης.

'Η 'Υπηρεσία αὕτη πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ της λαμβάνει διάφορα μέτρα: 1) πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἐπιβαλλομένων ὑποχρεώσεων τοῦ Κράτους πρὸς τὸν λαόν του καὶ 2) πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς 'Εθνικῆς ἐπιβιώσεως ἐπὶ τῷ τέλει: α) τῆς διατηρήσεως τῆς θελήσεως τοῦ Ἔθνους πρὸς συνέχισιν τοῦ Πολέμου (ὁσάκις βεβαίως διεξάγεται τοιοῦτος), ἤτοι τῆς διατηρήσεως ἀπὸ ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς πλευρᾶς εἰς ὑψηλὸν ἐπίπεδον τῆς θελήσεως τοῦ Ἔθνους ἐπὶ τὴν Νίκην, β) τοῦ περιορισμοῦ εἰς τὸ δυνατὸν ἐλάχιστον τῶν ἐμψύχων καὶ ἀψύχων ἀπωλειῶν εἰς περίπτωσιν Πολέμου, γ) τῆς ἠθικῆς καὶ φυσικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν πολιτῶν καὶ δὴ τῶν νέων διὰ τὴν ἀποτελεσματικωτέραν συμβολὴν αὐτῶν εἰς τὴν ἐθνικὴν ἄμυναν καὶ δ) τῆς ἐν καιρῷ Εἰρήνης ἀντιμετωπίσεως καταστάσεων ἐκτάκτου ἀνάγκης π.χ. Σεισμῶν, Πλημμυρῶν κλπ.

Ὅθεν τὸ ἔργον τῆς Ὑπηρεσίας Πολιτικῆς Ἀμύνης εἶναι ὑψίστης Ἐθνικῆς σημασίας, Ἐθνικὸν Κοινωφελὲς καὶ ὑψηλόν.

Ἡ Ὑπηρεσία Π. Ἀμύνης ἀνετέθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 13 Φεβρουαρίου 1953 Β.Δ. μὲ ἐκτελεστικὰ ὄργανα τὰ τοιαῦτα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας συνῳδὰ καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 2372/1940 «Περὶ Παθητικῆς Ἀεραμύνης τῆς Χώρας» Ἄρθρον 2 παράγρ. 3 ἐδαφ. δ' ε, θ, ἄρθρον 7 παράγρ. 3 καὶ ἄρθρον 9.

Πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ της ἡ ὡς ἄνω Ὑπηρεσία ἀπὸ τοῦδε ὑποχρεοῦται νὰ λαμβάνῃ ὡρισμένα μέτρα, ἅτινα ἐν περιπτώσει Πολέμου θὰ ἐπεκταθῶσι καὶ θὰ συμπληρωθῶσι. Τὰ λαμβανόμενα καὶ ληφθησόμενα μέτρα διακρίνονται :

α) Εἰς μέτρα γενικῆς Ἀσφαλείας.

β) Εἰς μέτρα ἐλαττώσεως τῆς τρωτότητος τῶν στόχων.

γ) Εἰς μέτρα ληφθησόμενα μετὰ βομβαρδισμὸν καὶ

δ) Εἰς μέτρα Τακτικῆς Μονάδων Πολ. Ἀμύνης.

Ἅπαντα τ' ἀνωτέρω μέτρα ἅτινα ἀνεφέρθησαν κατὰ κύρια κεφάλαια, οἱ διδασκόμενοι εἰς τὰ Σχολεῖα Π. Ἀμύνης τρόποι ἀτομικῆς καὶ οἰκογενειακῆς προστασίας καὶ ἅπαντα τὰ μὲ τὴν Π.Ἄμυναν σχετικὰ ζητήματα δὲν ἀποτελοῦν φληναφήματα ἢ ἁπλῆν φιλολογίαν, ἀλλ' ἀποτελοῦν τὸ ἀπαύγασμα μιᾶς σκληρᾶς πραγματικότητος ἥτις ἀντιμετωπίσθη κατὰ τὸ ἐγγὺς παρελθὸν ἐν Ἀγγλίᾳ, Ἰαπωνίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Δι' ὃ δέον νὰ μὴ βαυκαλιζώμεθα μετὰ πάσης φύσεως εὐφυολογήματα, ἀλλ' ἀντιθέτως δέον νὰ ἔχωμεν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν μας τοὺς κινδύνους οὓς διατρέχομεν εἰς περίπτωσιν ἑνὸς νέου Πολέμου καὶ νὰ συντρέξωμεν δι' ὅλων τῶν δυνάμεών μας τὸ ἔργον τῆς Ὑπηρεσίας Π. Ἀμύνης, ἵνα μὴ εἰς δεδομένην στιγμὴν τὴν ἄφιξιν τῆς ὁποίας ἀπευχόμεθα δι' ὅλων τῶν δυνάμεών μας κλαύσωμεν πικρῶς καὶ θρηνήσωμεν ὄχι μόνον τὴν ἀπώλειαν προσφιλῶν προσώπων μας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπώλειαν καὶ τῆς ἐλευθερίας μας ἀκόμη, ἥτις δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας εἶναι κτῆμα μακρῶν καὶ σκληρῶν ἀγώνων δι' ὃ καὶ δικαίως ὁ Ποιητὴς παρουσιάζει ταύτην ὡς ἀναρθρώσκουσαν ἐκ τῶν Ἱερῶν ὀστῶν τῶν Ἑλλήνων.

Ἴσως εἴπῃ τις ὅτι ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς Πολιτικῆς Ἀμύνης λαμβανόμενα μέτρα καὶ ὑποδεικνυόμενοι τρόποι ἀτομικῆς καὶ οἰκογενειακῆς προστασίας κ.λ.π. δὲν ἔχουν οὐδεμίαν πλέον σημασίαν ἅπαξ καὶ ὑπάρχουν τὰ ἐξαιρετικῆς ἰσχύος πολεμικὰ ὅπλα. Εἰς πάντα σκεπτόμενον οὕτω ἀπαντῶμεν ὅτι Ναὶ μὲν τὰ Πυρηνικὰ ὅπλα εἶναι ἐξαιρετικῆς ἰσχύος καὶ λίαν καταστρεπτικά, οὐχ' ἧττον ὅμως ὅταν τὶς γνωρίζῃ :

α) Τοὺς τρόπους ἐπιθέσεως διὰ πυρινικῶν ὅπλων.

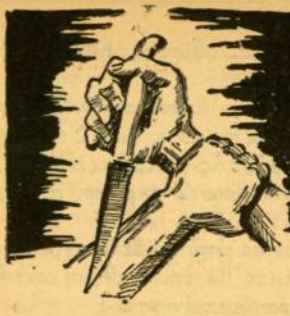
β) Τὴν γενικὴν περιγραφὴν τῆς ἐκρήξεως μιᾶς πυρινικῆς βόμβας.

γ) Τοὺς ἐκ μιᾶς τοιαύτης ἐκρήξεως προκύπτοντας κινδύνους καὶ

δ) Τὰς μορφὰς τῶν ἐνεργειῶν αἵτινες συνακολουθοῦν τὴν ἔκρηξιν μιᾶς πυρινικῆς βόμβας καὶ τὰς μεθόδους προστασίας του, τότε εὐχερῶς θὰ δυνηθῇ νὰ πράξῃ πολλὰ ὄχι μόνον πρὸς διάσωσίν του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς διαφωτίσεως παντὸς ἀτόμου καὶ τῆς παροχῆς βοηθείας ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης εἰς πάντα συνάνθρωπόν του.

Τὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ ἡ Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία ἀναλαμβάνοντα τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ὑπηρεσίας Π. Ἀμύνης ἐν ταῖς περιοχαῖς τῆς δικαιοδοσίας των, συμφώνως πρὸς τὰς ἰσχυούσας καὶ τὰς ἑκάστοτε ἐκδιδομένας διαταγὰς τὸ μὲν ἐπωμίζονται βαρυτάτας εὐθύνας τὸ δὲ τιμῶνται ὑπὸ τοῦ Ἔθνους διὰ μιᾶς ἐπὶ πλέον τιμῆς ὡς ὄργανα Ἀσφαλείας καὶ Τάξεως ἐν Εἰρήνῃ καὶ Πολέμῳ.

Διὰ τοὺς λόγους ἀκριβῶς τούτους τὰ ὄργανα τῶν ὡς ἄνω Σωμάτων καλοῦνται ὅπως ἐργασθῶσιν ἀπὸ τοῦδε δι' ὅλων αὐτῶν τῶν δυνάμεων, ἵνα καταστήσωσι τὴν Ἡρωϊκὴν ἡμῶν Πατρίδα ἱκανὴν νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις της ἔναντι τῶν τέκνων αὐτῆς καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ἐλευθέρου καὶ Δημοκρατικοῦ κόσμου, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔπραξεν οὐχὶ ἅπαξ, καίτοι ὁ κόσμος οὗτος προσέφερεν πλειστάκις εἰς τὴν ἀθάνατον Ἑλλάδα ἀντὶ τοῦ Μάνα Χολὴν καὶ Ὄξος.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

6.—Ἡ σκοπιά.
7.—Σκοπιὰ πόλεως καὶ ὑπαίθρου.
8.—Τὸ Τμῆμα τοῦ Βούλσινγκομ.
9.—Τὸ ἀστυνομικὸν περιπολικὸν αὐτοκίνητον.
10.—Ἡ αἴθουσα Διοικήσεως.
11.—Κατεύθυνσις τῶν ὀχημάτων δι' ἀσυρμάτου.
12.—Μέθοδος διώξεως δι' αὐτοκινήτου.

***

6. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1948, ὅτε εἶχε παρατηρηθῆ σοβαρὰ ἔλλειψις ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, ὁ Διοικητὴς Ἀστυνομικοῦ Σώματος μίας Κομητείας ἀπεφάσισε δι' οἰκονομίαν δυνάμεως νὰ καταργήσῃ τὸν Ἀστυνομικὸν Σταθμὸν ἑνὸς χωρίου τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις ἀπετελεῖτο ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνον ἀστυφύλακος.

Διὰ νὰ καλυφθῇ ἡ περιοχὴ αὐτή, ὁ Διοικητὴς ἀπεφάσισε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν περιπολίαν ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου τὸ ὁποῖον διετάχθη ἔκτοτε νὰ περιέρχεται κατὰ χρονικὰ διαστήματα τὸ χωρίον, κρίνων ὅτι εἶναι προτιμώτερον τοῦτο ἀπὸ ἕνα ἀστυφύλακα περιπολοῦντα πεζῇ. Τὸ χωρίον τοῦτο ἐξελέγη δοκιμαστικῶς, διότι ἐπ' ἀρκετὰ ἔτη δὲν παρουσίασε ἐγκληματικότητα καὶ φαινομενικῶς τουλάχιστον, ἦτο σπατάλη δυνάμεως ἡ διάθεσις ἑνὸς ἀστυφύλακος ἐκεῖ.

Κατὰ τοὺς ἑπομένους τρεῖς μῆνας μία πραγματικὴ «ἐπιδημία» ἀδικημάτων παρουσιάσθη εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν καὶ ἡ μία παράβασις διεδέχετο τὴν ἄλλην. Αἱ κλήσεις δι' ἀποστολὴν ἀστυνομικῆς δυνάμεως ἦσαν τόσον πολλαί, ὥστε ὁ Διοικητὴς ἀπεφάσισε τὴν ἐπανασύστασιν τοῦ καταργηθέντος Ἀστυνομικοῦ Σταθμοῦ μὲ τὴν αὐτὴν δύναμιν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀδικημάτων ἐμειώθη ἀμέσως καὶ μετ' οὐ πολὺ τὸ χωρίον ἀπέκτησε τὴν παλαιάν του γαλήνην.

Πολὺ ὀλίγα παραδείγματα δύνανται νὰ δείξουν σαφέστερον τοῦ ἀναφερθέντος τὴν σημασίαν τῆς παρουσίας ἑνὸς μόνον ἀστυφύλακος διὰ τὴν πρόληψιν ἐγκληματικότητος. Εἶναι γενικῶς παραδεδεγμένον ὅτι οἱ κλέπται σπανίως ἀποφεύγουν νὰ κλέψουν ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι ἐνδέχεται νὰ συλληφθοῦν καὶ νὰ καταδικασθοῦν. Ἐνῷ ἡ θέα τοῦ περιπολοῦντος ἀστυφύλακος ἀναγκάζει τὸν μὲν τολμηρότερον ἐπαγγελματίαν κλέπτην νὰ γίνῃ διστακτικός, τὸν δὲ ἐκ περιστάσεως τοιοῦτον—αὐτὸν «ποὺ ψάχνει γιὰ κάτι εὔκολον ν' ἁρπάξῃ»—ν' ἀλλάξῃ κατεύθυνσιν. Ἡ πρόληψις τῆς ἐγκληματικότητος ἐξαρτᾶται, κατὰ κύριον λόγον ἐκ τῆς ἐμφανοῦς παρουσίας τοῦ ἐν στολῇ ἀστυφύλακος. Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἔχει γίνει ἀποδεκτὴ ἀπ' ὅλα τὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα τῆς Χώρας, μέθοδος δὲ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς, εἶναι τὸ σύστημα τῆς «σκοπιᾶς».

7. Ἡ σκοπιὰ εἶναι ἡ μικροτέρα διαίρεσις τῆς περιφερείας ἑνὸς Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἡ ὁποία περιπολεῖται ἢ «ἐκτελεῖται» ὑπὸ ἑνὸς ἀστυφύλακος.

Ἡ ἔκτασις ἑκάστης σκοπιᾶς ἐξαρτᾶται ἐκ διαφόρων παραγόντων, ὡς πυκνότης πληθυσμοῦ κ.ἄ. Εἰς τὴν ὑπαίθρον Χώραν μιὰ σκοπιὰ ἐκτείνεται εἰς ἀριθμὸν χωρίων ἅτινα ὁ σκοπὸς πρέπει νὰ ἐπισκέπτεται μόνον μία φορὰν τὴν ἡμέραν.

Εἰς τὰς πόλεις μία τοιαύτη περιλαμβάνει ἀριθμὸν οἰκοδομικῶν τετραγώνων καὶ ἐκτελεῖται παρὰ τοῦ σκοποῦ ἀστυφύλακος, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο, ἀνὰ ἡμισείαν ὥραν. Κάθε ἀστυφύλαξ εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνος διὰ τὴν σκοπιάν του, εἰς μὲν τὴν ὕπαιθρον καθ' ὅλον τὸ 24ωρον, εἰς δὲ τὰς πόλεις μόνον κατὰ τὸ 8ωρον καθ' ὃ εἶναι ἐν ὑπηρεσίᾳ. Κατὰ κανόνα, ὁ ἀστυφύλαξ ἐκτελεῖ τὴν σκοπιάν του πεζῇ μὲ τὴν κλασσικὴν ταχύτητα τῶν 4 χλμ. τὴν ὥραν. Εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ παρατηρῇ καὶ νὰ συγκρατῇ εἰς τὸν νοῦν του κάθε τι κατὰ τὴν διέλευσίν του καὶ ἔχει δικαίωμα, ἐὰν κρίνῃ τοῦτο ἀναγκαῖον, νὰ ἐξετάζῃ καὶ νὰ λαμβάνῃ λεπτομερείας διὰ γεγονὸς ποὺ ἐνδεχομένως νὰ ἔχῃ ἀστυνομικὴν σημασίαν. Κατὰ τὴν νύκτα, ἐλέγχει τὰ κλεῖθρα ὅλων τῶν οἰκημάτων ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἀσφαλισμένα καὶ λαμβάνει κάθε δυνατὸν μέτρον διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἡ περιουσία τῶν πολιτῶν εἶναι ἀπολύτως ἀσφαλής. «Ἀνακρίνει» κάθε ἄτομον τὸ ὁποῖον θεωρεῖ ὕποπτον ἢ ἐνδέχεται νὰ κατέχῃ κλοπιμαῖα πράγματα ἢ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα. Κατὰ χρονικὰ διαστήματα, ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένα ἀναφέρει εἰς τὸ Ἀστυν. Τμῆμα τηλεφωνικῶς.

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν σκοπιάν του ἄνευ σοβαροῦ λόγου. Ἐξαίρεσις τούτου εἶναι ἡ ἐφαρμοσθεῖσα τελευταίως ὑπὸ ὡρισμένων Ἀστυνομικῶν Σωμάτων «ἀνάπαυσις» ἵνα παρέχεται εἰς τοὺς ἀστυφύλακας σκοποὺς ἡ εὐχέρεια λήψεως ἀναψυκτικοῦ ἢ ἐλαφροῦ γεύματος (σάντουϊτς).

Τὸ νὰ ἐκτελῇ κανεὶς μόνος Ἀστυνομικὴ σκοπιά, εἶναι κοπιῶδες καὶ πολλάκις ἀνιαρόν, ἀλλὰ τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν βάσιν διὰ τὴν πρόληψιν ἐγκλημάτων κάθε συγχρόνου Ἀστυνομίας.

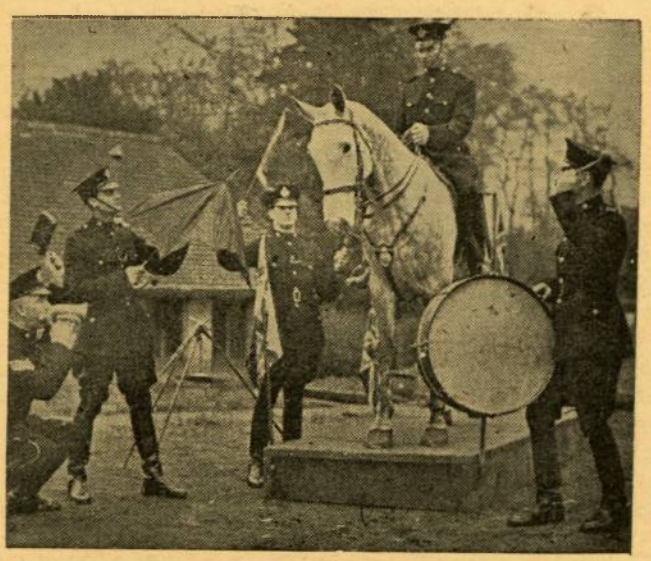

Ἐκ τῆς ἐγκαίρου εἰδοποιήσεως τοῦ σκοποῦ ἀστυφύλακος κατέφθασαν οἱ εἰδικοὶ διὰ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ συστήματος ἐξαρτᾶται καθ' ὁλοκληρίαν ἐκ τῆς ἱκανότητος καὶ προθυμίας τοῦ σκοποῦ ἀστυφύλακος. Οὗτος δύναται, ἀναμφιβόλως, νὰ αἰτήσῃ τηλεφωνικῶς ἐκ τοῦ Τμήματος τὴν ἐνίσχυσιν ἢ ὁδηγίας, ὅταν εὑρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην. Ἀλλά, ὅπως ὁ Ἀξιωματικὸς φυλακῆς ἑνὸς πλοίου, οὗτος πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὸ τί θὰ κάνῃ εἰς κάθε περίπτωσιν ἀνάγκης ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ δημιουργηθῇ. Εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀντιμετωπίζῃ κάθε συμβὰν ἀστυνομικῆς σημασίας, ἀπὸ τοῦ τροχαίου δυστυχήματος μέχρι τῆς ληστείας, αἱ δὲ ἐνέργειαί του νὰ μὴ ἐξέρχωνται τῶν πλαισίων ποὺ ὁ νόμος καθορίζει. Ἐπὶ πλέον ἔχει ὡς ἀποστολὴν νὰ εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ βοηθήσῃ ἢ νὰ συμβουλεύσῃ κάθε πολίτην, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκην ἢ αἰτεῖ συνδρομήν.

8. Τὸ εἶδος τῶν ἀντικειμένων μὲ τὰ ὁποῖα ἀσχολεῖται ὁ σκοπὸς ἀστυφύλαξ ποικίλουν ἀναλόγως τῆς σκοπιᾶς. Ἡ βασικωτέρα διαφορὰ εἶναι μεταξὺ σκοπιᾶς πόλεως καὶ ὑπαίθρου. Εἰς τὰς πόλεις ὑπάρχει ὁ θόρυβος τῆς ἐμπορικῆς ζωῆς—πολυ-

κοσμία, μεγάλη κυκλοφορία, καταστήματα κατάμεστα ἀπὸ κόσμο καὶ πολυάριθμοι ἐγκληματίαι τοὺς ὁποίους αἱ συνθῆκαι αὐταὶ εὐνοοῦν. Ὁ σκοπὸς ἀστυφύλαξ πόλεως δυνατὸν νὰ κληθῇ νὰ διαλύσῃ συγκέντρωσιν πλήθους ποὺ ἀπὸ ἕνα ἐπεισόδιον προεκλήθη, νὰ συλλάβῃ τὸν κλέπτην ποὺ τρέχοντας ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν τόπον τῆς ἐπιτυχοῦς ἢ ἀποτυχούσης (ἀποπείρας) κλοπῆς, νὰ τηρήσῃ τὴν τάξιν εἰς πολυσύχναστον ὁδόν, ἢ νὰ προσφέρῃ Πρώτας Βοηθείας εἰς ἄτομον ἀσθενῆσαν ἐν μέσῃ ὁδῷ. Εἰς τὴν ὕπαιθρον ὁ θόρυβος εἶναι μικρότερος ἀλλὰ ἐλλείπει ὁ εἰδικὸς διὰ νὰ βοηθήσῃ μίαν περίπτωσιν ἀνάγκης καὶ οὕτω ὁ ἀστυφύλαξ εἶναι ἐπιφορτισμένος μὲ πρόσθετα καθήκοντα ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἀπηλλαγμένος ὁ συνάδελφός του εἰς τὴν πόλιν. Εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐξιχνιάζῃ δευτερευούσης σημασίας ἐγκλήματα, νὰ ἐκτελῇ διαταγὰς τοῦ τοπικοῦ δικαστοῦ (Coroner), νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ἐπιζωωτιῶν καί, λόγῳ τοῦ ὅτι εἶναι πλέον ἐξοικειωμένος μὲ τοὺς πολίτας ἀπ' ὅ,τι ὁ ἀστυφύλαξ τῆς πόλεως, ἀσχολεῖται μὲ διάφορα ἰδιωτικὰ ζητήματα τῶν πολιτῶν ἢ θέματα τοῦ χωρίου εἰς ὃ ὑπηρετεῖ τὰ ὁποῖα εἶναι ἐκτὸς τοῦ κυρίως σκοποῦ τῆς Ἀστυνομίας. Κατὰ τὴν νύκτα ἔχει πολὺ ὀλιγώτερα καταστήματα καὶ ἀποθήκας νὰ φρουρήσῃ ἀπ' ὅ,τι ὁ συνάδελφός του τῆς πόλεως, ἀλλ' ἔχει ν' ἀσχοληθῇ ἐπὶ πλέον μὲ κλέπτας πουλερικῶν καὶ πυρκαϊᾶς εἰς ξηρὰ σπαρτὰ καὶ ἄλλα.

Ἐκγύμνασις ἀστυνομικῶν ἵππων.

9. Εἰς τὸ σχετικὸν μεγάλο χωρίον Βουλσινγκὰμ τῆς κομητείας Ντήρχαμ, ἐπὶ παραδείγματι, ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς Ἀρχιφύλακος καὶ ἑνὸς ἀστυφύλακος. Ἡ περιοχή τους περιλαμβάνει τὸ χωρίον, μερικὰ ἀγροκτήματα πλησίον αὐτοῦ, ἕνα λατομεῖον,μία δεξαμενὴ καὶ ἕνα μικρὸν ἐργαστήριον εἰς τὴν παρυφὴν τοῦ χωρίου. Πλησίον τοῦ χωρίου εἶναι μικρὰ φυτεία καὶ ὀλίγον μακρύτερον αὐτῆς μία βαλτώδης περιοχή. Ὁ Ἀρχιφύλαξ παρακολουθεῖ καὶ ἕνα ἄλλο μικρὸ χωρίον Τω—Λῶ, ποὺ χωρίζεται ἀπὸ τὸ Βούλσινγκὰμ δι' ἑνὸς λόφου. Εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ χωρίον κατοικοῦν ἀνθρακωρῦχοι καὶ διαρκούσης ἀπεργίας τοῦ 1930 μόνον δύο ἄνθρωποι ἐργάσθησαν, ὁ ἀστυνομικὸς καὶ ὁ ταχυδρομικὸς διανομεύς. Ὁ Ἀστυνομικὸς Σταθμὸς εἶναι ἕνα κομψὸ λιθόκτιστο οἴκημα ἐπὶ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ τοῦ χωρίου. Ἐντὸς αὐτοῦ κατοικεῖ ὁ Ἀρχιφύλαξ μετὰ τῆς οἰκογενείας του, πλὴν ὅμως τὸ ἐμπρόσθιον δωμάτιον χρησιμοποιεῖται ἀποκλειστικῶς ὡς γραφεῖον τοῦ Σταθμοῦ. Ὡς ἔπιπλα ἔχει ἕνα γραφεῖον, μία τράπεζα, δύο καθίσματα, ἕνα παλαιὸν κιβώτιον ἀσφαλείας καὶ δύο φοριαμούς. Ἔντυπα μυνήσεως καὶ ἡ ὑπηρεσιακὴ ἀλληλογραφία φυλάσσεται εἰς ἓν τῶν συρταρίων τῆς τραπέζης καὶ εἰς φοριαμὸν ὑπάρχουν ὀλίγα βιβλία. Ἐγχειρίδιον Ποινικοῦ Νόμου καὶ Δικονομίας—Κανονισμοὶ Ἀστυνομίας—

καὶ ἕνα μεγάλων διαστάσεων βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον καταχωροῦνται ὑπὸ τοῦ καλλιγράφου Ἀρχιφύλακος τὰ ἀδικήματα καὶ παράπονα.

Τὸ βιβλίον ἀδικημάτων δὲν λέγει ὁλόκληρον τὸ ἱστορικὸν τῶν ὑποθέσεων πού ἀπασχολοῦν τὸν Ἀρχιφύλακα καὶ τὸν ὑφιστάμενόν του, ἀλλὰ δίδει μερικὲς ἐνδείξεις τοῦ ἔργου Ἀστυνομεύσεως μίας ἀγροτικῆς περιοχῆς. Εἰς χρονικὸν διάστημα ὀλίγων μηνῶν—τέλη 1948—Ἀνοιξις 1949—ἐπὶ παραδείγματι παρουσιάσθησαν: ὀλίγαι περιπτώσεις μέθης καὶ ἀπωλείας κυνῶν, μία ἢ δυὸ μικροκλοπαί, ὡς π.χ. τῶν δύο νεαρῶν οἱ ὁποῖοι ἐδραπέτευσαν ἀπὸ ἕνα τοπικὸν Ἀναμορφωτικὸν Ἵδρυμα καὶ προεκάλεσαν ζημίας εἰς τὸ αὐτοκίνητον ἑνὸς κτηματίου, οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν ὑπὸ τοῦ ἀστυφύλακος εἰς μικρὰ ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ χωρίου. Ὠργανώθη ὁμὰς ἐκ πολιτῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀρχιφύλακα διὰ τὴν ἀνεύρεσιν ἐξαφανισθέντος ἀτόμου εἰς τὴν βαλτώδη περιοχήν. Συνέβη μία ἐλαφρᾶς μορφῆς σύγκρουσις δύο αὐτοκινήτων εἰς τὴν κεντρικὴν ὁδόν. Τὸ σπουδαιότερον δὲ συμβὰν τῆς περιόδου αὐτῆς ἦτο ἡ αὐτοκτονία ἑνὸς ἡλικιωμένου ἐργάτου τοῦ λατομείου, τοῦ ὁποίου τὸ πτῶμα εὑρέθη πλησίον τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, κατόπιν διενεργηθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος καὶ τοῦ ὑφισταμένου του ἐντατικῆς ἐρεύνης τῆς περιοχῆς, ἥτις διήρκησεν ἐπὶ ἡμίωρον. Ἡ ἐγκληματικότης τοῦ χωρίου εἶναι, ἀναμφιβόλως, μικρὰ καὶ πολλοὶ μῆνες δυνατὸν νὰ παρέλθουν ἄνευ οἱουδήποτε ἀδικήματος ἢ ἀτυχήματος. Παρ' ὅλα ὅμως ταῦτα οἱ δύο ἀστυνομικοί, ὑποχρεωμένοι νὰ περιέρχωνται τὰ χωρία διὰ τὴν διεκπεραίωσιν διαφόρων ὑποθέσεων τρεχούσης φύσεως, εἶναι ἀπασχολημένοι κατὰ τὰς περισσοτέρας ὥρας τῆς ἡμέρας.

10. Τὸ ἀστυνομικὸν περιπολικὸν αὐτοκίνητον δὲν ὑποκαθιστᾷ τὸ σύστημα τοῦ σκοποῦ ἀστυφύλακος ἀλλά, ὅπως εἰς πολλὰ Σώματα ἔχει καθορισθῇ, συμπληρώνει τοῦτο. Ἡ τακτικὴ χρησιμοποίησις τῶν ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων δὲν εἶναι ἀκόμα ὁμοιόμορφος. Εἰς ὡρισμένα Σώματα εἶναι ἀνεξάρτητα καὶ περιπολοῦν ἐφ' ὅλης τῆς περιοχῆς αὐτῶν. Εἰς ἄλλα, κάθε κίνησις των κατευθύνεται διὰ τοῦ ἀσυρμάτου. Εἰς ἄλλα σταθμεύουν παρὰ τῷ Ἀρχηγείῳ καὶ διατίθενται εἰς περίπτωσιν ἀνάγκης. Ἀλλὰ ἅπαντα τὰ Σώματα κατευθύνονται εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ συστήματος τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας καὶ μερικῶν ἄλλων Σωμάτων.

Κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο σύστημα, ἕκαστον αὐτοκίνητον ἐπανδροῦται ὑπὸ δύο ἀνδρῶν, ἑνὸς ὁδηγοῦ καὶ ἑνὸς παρατηρητοῦ, ἀμφότεροι πλήρως ἐκπαιδευθέντες, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνατίθεται μία περιοχὴ τὴν ὁποίαν περιπολοῦν κατὰ βούλησιν. Κατὰ χρονικὰ διαστήματα ἀναφέρουν διὰ τοῦ Ἀσυρμάτων εἰς τὴν Αἴθουσαν Διοικήσεως (Information Room—Αἴθουσα Πληροφοριῶν) τὴν θέσιν εἰς ἣν εὑρίσκονται καὶ ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν σκοπῶν ἀστυφυλάκων τῆς περιοχῆς τὴν ὁποίαν περιπολοῦν, ἐκ τῶν ὁποίων λαμβάνουν πληροφορίας περὶ διαφόρων συμβάντων ἢ ἀδικημάτων.

11. Ἡ Αἴθουσα Διοικήσεως (Information Room) εἶναι εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον (Hedquarters) τοῦ Σώματος καὶ ἐντὸς αὐτῆς ἐκτελεῖ ὑπηρεσίαν καθ' ὅλον τὸ 24ωρον εἰδικῶς ἐκπαιδευθεῖσα ὁμὰς Ἀστυνομικῶν. Ἡ αἴθουσα αὐτὴ εἶναι ἐξοπλισμένη μὲ ἀριθμὸν τηλεφώνων τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ τὸν ἀριθμὸν 999 διὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνουν τὰ ἀφορῶντα τὴν Ἀστυνομίαν τηλεφωνήματα τοῦ κοινοῦ.

Εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης ὑπάρχει μία μεγάλη τράπεζα ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκονται λεπτομερεῖς χάρται (ὑπὸ μικρὰν κλίμακα) τῆς περιοχῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου σαφῶς παρίστανται αἱ ὁδοὶ καὶ ἡ διαδρομὴ τῶν περιπολικῶν ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων. Τὰ αὐτοκίνητα ὑποτυποῦνται (ἀναπαρίστανται) δι' ὡρισμένων ἐνδεικτικῶν ὑποτυπώσεως (δακτυλίων, πυραμίδος ἢ κύβων, διὰ τῶν ὁποίων ἐνδείκνυται τὸ εἶδος τῆς ὑπηρεσίας ἥτις ἀνετέθη εἰς ἕκαστον ὄχημα). Τὰ ἐνδεικτικὰ ταῦτα κινοῦνται ἐπὶ τοῦ χάρτου ἀναλόγως τῆς θέσεως (στίγματος τοῦ ὀχήματος) ἥτις ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ παρατηρητοῦ ἑκάστης μηχανοκινήτου περιπολίας. Ὁ χειριστὴς τοῦ ἀσυρμάτου, ὅστις τηρεῖ συνεχῶς ἐπαφὴν μετὰ τῶν ὀχημάτων, εὑρίσκεται εἰς τοιαύτην θέσιν ποὺ νὰ δύ-

ναται εὐχερῶς νὰ παρακολουθῇ τὸν χάρτην, καθ' ἣν στιγμὴν λαμβάνει τὰ τηλεφωνήματα παρὰ τῶν τηλεφωνητῶν. Ἡ ὅλη ἐργασία εἰς τὴν Αἴθουσαν Διοικήσεως ἐποπτεύεται παρ' ἀνωτέρου Ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

12. Ὅταν ἕνα τηλεφώνημα, δι' οὗ ζητεῖται βοήθεια, ληφθῇ ὁ τηλεφωνητὴς ἐκφωνεῖ τὸ ὄνομα τῆς ὁδοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ λαμβάνει τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐγκλήματος ἢ τοῦ ἀτυχήματος ἢ τοῦ συμβάντος περὶ τὸ τηλεφώνημα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ χειριστὴς τοῦ ἀσυρμάτου ἢ ὁ προϊστάμενος τῆς αἰθούσης ἀποφαίνεται ποῖον ἐκ τῶν ἀστυνομικῶν ὀχημάτων εὑρίσκεται πλησιέστερον τῆς ἐκφωνηθείσης ὁδοῦ καὶ δίδει ὁδηγίας εἰς αὐτὸ ὅπως κατευθυνθῇ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Εὐθὺς μετὰ τὴν λῆψιν τῶν λεπτομερειῶν τῆς περὶ ἧς ἡ ἐνέργεια ὑποθέσεως γνωστοποιοῦνται αὗται εἰς τὸν ὁδηγὸν καὶ παρατηρητὴν τοῦ διαταχθέντος νὰ κινηθῇ πρὸς τὴν θέσιν τοῦ συμβάντος περιπολικοῦ αὐτοκινήτου. Πρωτεύει ὅμως, καὶ ἐπ' αὐτοῦ καταβάλλεται μεγάλη προσπάθεια, νὰ κατευθυνθῇ τὸ ὄχημα πρὸς τὴν θέσιν τοῦ συμβάντος. 300—400 τηλεφωνήματα λαμβάνονται καθημερινῶς εἰς τὴν Αἴθουσαν Διοικήσεως τοῦ Λονδίνου κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, ἐνῷ κατὰ τὰς ἑορτὰς ἢ ἡμέρας δημοσίων συγκεντρώσεων ἀνέρχονται εἰς τὰ 1.000 ἡμερησίως, διὰ τῶν ὁποίων ἡ Σκώτλαντ Γυὰρδ καλεῖται νὰ προσφέρῃ βοήθειαν ἢ νὰ παρέμβῃ. Ὁ συνήθης ἀπαιτούμενος χρόνος διὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ ὀχήματος εἰς τὴν θέσιν τοῦ συμβάντος εἶναι 4′ λεπτά. Ἔχουν παρουσιασθῇ περιπτώσεις καθ' ἃς τὸ ὄχημα ἀφίχθη ἐνωρίτερον τοῦ χρόνου αὐτοῦ. Ἀναφέρεται περίπτωσις καθ' ἣν ἐλήφθη ἀναφορὰ εἰς τὴν Αἴθουσαν Διοικήσεως τῆς Σκώτλαντ—Γυὰρδ περὶ δύο διαρρηκτῶν, οἵτινες προσεπάθουν νὰ διαρρήξουν μίαν ἀποθήκην γενικοῦ ἐμπορίου, καθ' ἣν στιγμὴν ἕνα αὐτοκίνητον ἀνέφερε ὡς στῖγμα αὐτοῦ τὴν πρώτην παράλληλον τῆς ὁδοῦ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀποθήκη. Ἡ θέσις συμβάντος ἐδόθη ἀμέσως εἰς τὸ ὄχημα καὶ οἱ διαρρῆκται συνελήφθησαν πρὶν ὁ ἰδιώτης τελειώσῃ τὸ τηλεφώνημά του. Ἡ ὑπόθεσις ἔληξε ἐντὸς δύο λεπτῶν. Τὸ σύστημα τοῦτο ἔχει βεβαίως τὸ μειονέκτημα ὅτι δυνατὸν τὰ ὀχήματα νὰ καλοῦνται ὑπὸ φαρσέρ, ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει εἰς ὅλας τὰς ὑπηρεσίας ἐκτάκτου ἀνάγκης, ὅπως ἡ Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία κ.ἄ. διότι εἶναι εὔκολον εἰς οἱονδήποτε νὰ σηκώσῃ τὸ ἀκουστικὸν καὶ νὰ καλέσῃ τὴν Ἀστυνομίαν. Κλήσεις τῆς Ἀστυνομίας ὑπὲρ φαρσὲρ δύνανται ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις νὰ ἐξακριβωθοῦν. Μία περίπτωσις ἀσκόπου ὀχλήσεως τῆς Ἀστυνομίας (φάρσα) εἰς Μπίρμιγκαμ, ἐξηκριβώθη ἁπλῶς διὰ τῆς συνεχίσεως τῆς ὁμιλίας. Ἕνα ἀστυνομικὸν αὐτοκίνητον κατεύθασεν εἰς τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν τὸ τηλέφωνον διὰ τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ ἐνόχλησις ἐντὸς ἑνὸς λεπτοῦ καὶ οἱ φαρσέρ, 4 μαθήτριες, κατελήφθησαν ἐπ' αὐτοφώρῳ. Αὗται ἀργότερον παρεδέχθησαν ὅτι ἐνοχλοῦσαν τὴν Ἀστυνομίαν κατὰ καιροὺς καὶ ἐκ διαφόρων σημείων τῆς πόλεως καὶ ἀκολούθως ἐκρύπτοντο κάπου πλησίον, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἄφιξιν τοῦ ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου ποὺ τοὺς ἤρεσεν. Διὰ τὴν ἀρτίαν ἐκπαίδευσιν τῶν ὁδηγῶν τῶν Ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων καλοῦνται καὶ χρησιμοποιοῦνται ὡς ἐκπαιδευταὶ ἀπὸ 25ετίας, οἱ νικηταὶ αὐτοκινηστικῶν ἀγώνων, οἵτινες θεωροῦνται οἱ βετεράνοι τῆς ὁδηγήσεως. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὁδηγοὶ δὲν διδάσκονται τὰς «ἀκροβασίας τοῦ βολὰν» ἀλλὰ ἐπιμελῶς καταρτίζονται νὰ ὁδηγοῦν τὸ ὄχημά των εἰς τὸν προορισμόν του ταχέως ἀλλ' ἀσφαλῶς, ὑπὸ οἱασδήποτε ὁδικὰς ἢ καιρικὰς συνθήκας. Διατηροῦν τὰ ὀχήματα εἰς ἐξαιρετικὴν κατάστασιν λόγῳ ἀρίστης συντηρήσεως καὶ σπανίως διακόπτουν τὴν διαδρομήν των συνεπείᾳ βλάβης αὐτῶν. Εἶναι τοιαύτη ἡ ἐκπαίδευσις τὴν ὁποίαν λαμβάνουν οἱ ὁδηγοὶ τῶν ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων ὥστε εἶναι, κατὰ γενικὴν γνώμην, κατὰ πολὺ ἱκανώτεροι τῆς πλειονότητος τῶν ἐγκληματιῶν εἰς τὴν μεγάλην ταχύτητα. Ἡ μέθοδος τοῦ ἐξαναγκασμοῦ τῶν ἐγκληματιῶν νὰ σταματήσουν τὸ ὄχημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιβαίνουν βασίζεται ἐπὶ τῆς ψυχολογικῆς ὑπεροχῆς τοῦ νομίμου διώκτου ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν παράνομον διωκόμενον. Δὲν ἐπιδεικνύουν νευρικότητα καὶ γνωρίζουν καλῶς ὅτι ἡ παραμικρὰ σπασμωδικὴ καὶ ἀψυχολόγητος κίνησις θὰ ἔχῃ καὶ διὰ τοὺς ἰδίους ὀλεθρίας συνεπείας. (Συνεχίζεται)

Ὁ θάνατος τοῦ μπεκρῆ

Συνεπαρμένον στοῦ κρασιοῦ τὴ ζάλη
τὸν εἶχαν ζώσει τὰ σκοτάδια τὰ πυκνὰ
κι' ἔπεσε. Δέχτη χτύπημα τῆς Μοίρας στὸ κεφάλι
μιὰ νύχτα, ἐνῷ στὸ σπίτι του γυρνοῦσε σιγανά.

—Τὸν ἔφτασε ὁ Χάρος ὀργοτόμος
ἀφοῦ ἀπὸ μέρες προχωροῦσε σταθερά.
Καὶ πάλι ὑπερίσχυσε τῆς Φύσεως ὁ Νόμος
κι' ἀδέκαστος ὁ θάνατος τὸν πνίγει φθονερά.

—Στὸ πένθιμο καὶ ἄχαρι μοτίβο
σήμαντρα σήμαναν γιὰ τὸ χαμό....ἀργά,
κι' ἀφοῦ πιὰ δὲν τὸν ἔβλεπαν μέσ' τῆς ζωῆς τὸν στίβο
μετ' ἀπὸ τὴν κηδεία του...τὸ ξέχασαν γοργά.

—Πόνου σημάδια ποῦσαντε στὸ σῶμα
βαθειὰ τὰ σκέπασε τὸ χῶμα κι' ἡ ὀργή,
ἀλήθειες ἀντιλάλησαν κι' ἀντιλαλοῦν ἀκόμα,
τὸ ψέμμα εὐθὺς ἐσώπασε κι' ἀκούστη μιὰ κραυγή:
«πὼς κι' ἂν οἱ ἄνθρωπ' ἀτυχεῖς γίνονται ἀπὸ πόνους
μέσα στοὺς τάφους σὰν νεκροὶ δὲν κλαῖνε. Κι' ἀπὸ φθόνους
ἂν λυώνῃ τὸ κουφάρι τους στὸ χῶμα τὸ νωπὸ
γιὰ τὸ φονηᾶ τους ἔρχεται τὸ τέλειωμα στοὺς χρόνους
νὰ πῇ κεῖνο ποὺ ξέχναγε «νεκρέ μου σ' ἀγαπῶ» ».

—'Απὸ κρασὶ ὁ νοῦς του ζαλισμένος
ὀνειρευόταν κάθε τόσο τὰ παληὰ
κι' ὅπως καὶ κάποτε νᾶταν καὶ τώρ' εὐτυχισμένος
ποθοῦσε κι' ἐλαχτάριζε....νὰ γέμιζε φιλιά.

—Στὸ ρημαγμένο τῶν ὀνείρων σπίτι
πάντα στὴν ὥρα του καὶ κάθε δειλινό.
Μόνος του ἔχτιζε δειλὰ σὰν τὸ σπουργίτι
ἄλλο, κρασὶ σὰν ἔπινε, σπιτάκι ταπεινό.

—Σ' ἀνάμνησες ὀνείρων μακρυσμένων
πάντα τὸν ἔβλεπες νὰ ἔχῃ πλανηθῆ
καὶ νὰ ρωτάῃ πάντα τὶς μορφὲς τῶν περασμένων
ἂν πάλι θὰ γυρίσῃ ἡ ἀγάπη...ἂν θαρθῆ

—Σὰν ἔπινε κρασὶ στὸ κατοστάρι
ἔννοιωθ' ὀλόγυρα ν' ἁπλώνετ' ἡ χαρὰ
καὶ πὼς ἔζοῦσε γιὰ νὰ δῇ ἀγάπη...γιὰ νὰ πάρῃ
στὴν ἀγκαλιά του αὐτὴ καὶ πάλι τώρα τρυφερά,
τώρα ποὺ γέρασε λίγο νὰ ζήσῃ (ἀφοῦ τὰ νειᾶτα
ἀπὸ τὸ πόνο, τὸ κρασὶ ἤσαντε πιά φευγᾶτα)
σὲ μιὰ φωληὰ γλυκειά, πανώρια, στολισμένη
νὰ πῇ τοῦ Χάρου του ποὺ τώρα ρχότανε σταμάτα
νὰ δῇ τὴ τόση του ἀγάπη ἀναστημένη.

—Τὰ χρόνια ποὺ μαζί του ἐπεράσαν
δὲν ἐγυρίζαν, δὲν ἐρχόσαντε ξανὰ,
τώρα μ' ὀργὴ σὰν τὰ μαλλιὰ τὰ χρόνια ἐσκεπάσαν
τὰ πεθαμένα ὄνειρα δὲν 'ρχόσαν ζωντανὰ

'Απὸ κρασὶ καὶ πόθο εἶχε μεθύσει
πάλι ἐκείνη τὴ βραδυὰ σὰν πῆγε κεῖ
κι' ἀφοῦ κανεὶς δὲν βρέθηκε λίγο νὰ βοηθήσῃ
τὸ μεθυσμένο ἄγγιξε ἡ ὥρα ἡ κακή.

—Μαράθηκαν, ἀλήθεια, κάποιοι κρίνοι,
ἔπεσε....χτύπησε....σκοτώθηκ' ὁ μπεκρῆς.
'Αν εἶσαι ὅμως δίκαιος ψάξε νὰ βρῇς....ἐκείνη
καὶ τὸ κρασὶ ἂν ἔπινε....μὴ τὸ κατηγορῇς....

Κώστας Νιάσκος, Δόκιμος Ὑπαστυνόμος

ΚΡΙΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΑΣ

Ὁ κ. Ι. Φραγκιδάκης, τ. Γυμνασιάρχης, τὴν Ι-11-55, μᾶς ἀπέστειλεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν :

«Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά,

Ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ τοῦ ὑπὸ τὴν ὑμετέραν διακεκριμένην διεύθυνσιν ἐξαιρέτου παιδαγωγικοῦ περιοδικοῦ ἀνέγνωσα τὰς ἐπικαίρους παρατηρήσεις καὶ πολυτίμους ὑποδείξεις, τὰς ὁποίας μὲ στοργικὸν διαφέρον διὰ τὴν προφύλαξιν τῆς νεολαίας ἀπὸ πάσης ἐγκληματικῆς ροπῆς γράφει ἡ Ἀξιότιμος Πρόεδρος τῆς «Ἑταιρείας Προστασίας Ἀνηλίκων» κ. Εὐανθία Γκινοπούλου ἐν τῇ πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολῇ αὐτῆς.

Πρὸς ἐπικύρωσιν τῶν γραφομένων ἐν τῇ ἐν λόγῳ ἐπιστολῇ παρακαλῶ νὰ προστεθοῦν αἱ ἑπόμεναι προνοητικαὶ ἐνέργειαι ἀρχαίων κορυφαίων νομοθετῶν καὶ σχετικαὶ κρίσεις μεγάλων ποιητῶν καὶ φιλοσόφων. Οἱ περίφημοι νομοθέται τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Δράκων καὶ ὁ Σόλων δι' ἐξαιρέτου νομοθεσίας των ἔλαβον πρόνοιαν διὰ τὴν σωφρονιστικὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νεολαίας καθ' ὅλα τὰ στάδια αὐτῆς ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὡς πληροφορεῖ ὁ ἀρχαῖος ρήτωρ τῶν Ἀθηνῶν Αἰσχίνης γράφων:

«....**πρόνοιαν περὶ σωφροσύνης ἐποιήσατο ὁ Σόλων....καὶ ὁ Δράκων....πρῶτον μὲν γὰρ ἐνομοθέτησαν περὶ τῆς σωφροσύνης τῶν παίδων τῶν ἡμετέρων, καὶ διαρρήδην ἀπέδειξαν ἃ χρὴ τὸν παῖδα....καὶ ὡς δεῖ αὐτὸν τραφῆναι, ἔπειτα δεύτερον περὶ τῶν μειρακίων, τρίτον δ' ἐφεξῆς περὶ τῶν ἄλλων ἡλικιῶν**....»

Ὡσαύτως διακεκριμένοι ἀρχαῖοι ποιηταὶ καὶ φιλόσοφοι συνιστοῦν εἰς τοὺς γονεῖς καὶ παιδαγωγοὺς ὅπως ἐγκαίρως ἐνσταλάξουν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνηλίκων τὸ συναίσθημα τῆς αἰδοῦς, διὰ τῆς ὁποίας προλαμβάνονται ἐγκληματικαὶ τάσεις διότι τὸ συναίσθημα τοῦτο προβάλλει τὸν δισταγμόν, τὴν ἐντροπὴν καὶ τὸν φόβον διὰ τὴν διάπραξιν κακοῦ, ὡς τονίζει ὁ μέγιστος τῶν φιλοσόφων, ὁ Πλάτων γράφων: «**Ἵνα μὲν αἰδώς, ἔνθα καὶ δέος**»· δηλ. ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει τὸ συναίσθημα τῆς αἰδοῦς, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ὁ φόβος ἀποτρέπων τὴν διάπραξιν ἐγκλήματος.

Ὁ δὲ περίφημος Ἐλεγειακὸς ποιητὴς καὶ παιδαγωγὸς Θεόγνις ὁ Μεγαρεὺς ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ὑπ' αὐτοῦ παιδαγωγούμενον νέον, τὸν Κύρνον, χαρακτηρίζει τὴν αἰδῶ ὡς τὸν καλλίτερον θησαυρὸν γράφων τὰ ἑξῆς:

«**Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω αἰδοῦς, ἥ τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, ἕπεται**»· δηλ. οὐδένα θησαυρὸν καλλίτερον τῆς ἐντροπῆς θὰ καταθέσῃς εἰς τοὺς ἀνηλίκους παῖδάς σου, τῆς ἐντροπῆς, ἡ ὁποία συνοδεύει τοὺς ἐναρέτους ἀνθρώπους. Ἀντιστοίχως ὁ Πλάτων συνιστᾷ τὴν προφύλαξιν τῶν ἀνηλίκων ἀπὸ τὴν ἀναίδειαν θεωρουμένην ὡς κακὸν μέγιστον: «....**ἀναίδειαν...μέγιστον κακὸν ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ**...». Ἐν συνεχείᾳ ὁ Πλάτων ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν γονέων καὶ παιδαγωγῶν εἰς τὰς συνεπείας τῆς οἰνοποσίας καὶ συμβουλεύει ὅπως οἱ ἀνήλικοι μέχρι τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των μὴ δοκιμάσωσί ποτε οἶνον:

«**Νομοθετήσομεν πρῶτον μὲν τοὺς παῖδας μέχρις ἐτῶν ιη' τὸ παράπαν οἴνου μὴ γεύεσθαι, διδάσκοντες ὡς οὐ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν εἴς τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν**».

Ὁ δὲ ἀντάξιος μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ὁ μέγας κοινωνιολόγος φιλόσοφος Ἀριστοτέλης γνωματεύει ὅτι δὲν πρέπει οἱ ἀνήλικοι νὰ βλέπωσι θεάματα ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ἡλικίαν των οὔτε νὰ ἀκούωσιν ἀπρεπεῖς λόγους καὶ πρὸ πάντων αἰσχρολογίας: «**Εὔλογον οὖν ἀπελαύνειν ἀπὸ τῶν ἀκουσμάτων καὶ τῶν ὁραμάτων ἀνελευθερίας...Ὅλως μὲν οὖν αἰσχρολογίαν**». Ὁ δὲ ἠθικολόγος φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς Ξενοφῶν γράφει τὴν ἑξῆς ἀξιοπρέσεκτον σχετικὴν πληροφορίαν: ὅτι ἐν Ἀθήναις ὡρισμένη κρατικὴ ὑπηρεσία δὲν ἐπέτρεπεν εἰς ἀνηλίκους νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἀκούσουν λόγους ἀσεβεῖς πρὸς τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια καὶ αἰσχροὺς ἀστεϊσμούς, ἢ νὰ ἴδουν σχήματα ἀνήθικα: «....**διὰ νεότητα**

Βλέπω...
Διαβάζω...
Ἀκούω...

Ὁ λόγος καὶ πάλι γιὰ τὸν γνωστὸ πιά, ὄχι μόνον στοὺς ἀστυνομικοὺς κύκλους, ἀλλὰ σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, Ὅμιλο Φίλων τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐκλεκτὰ μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς Κοινωνίας...

Οἱ εὐγενέστατες καὶ πλούσιες σὲ χριστιανικὰ αἰσθήματα ἐρίτιμες κυρίες τοῦ Ὁμίλου, ἔχουν στὸ ἐνεργητικό τους ἕνα σωρὸ πράξεις φιλανθρωπίας καὶ ἀλτρουϊσμοῦ...Ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν μιὰ πολύμορφη, πολύτιμη δράση, μιὰ ὑπέροχη καὶ δίχως ἐπιδείξεις κοινωνικὴ ἐργασία, ποὺ σημαντικὰ συντελεῖ στὴν ἀνακούφιση τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων...

Ἔτσι χιλιάδες κόσμου κατέκλυσαν τὶς κερκίδες στὸ γήπεδο τοῦ Παναθηναϊκοῦ τὴν Πέμπτη 20 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ., γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὶς εὐγενικὲς προσπάθειες τοῦ Ο.Φ.Α., ποὺ ἔδωσε ἐκεῖ (στὴ Λεωφόρο Ἀλεξάνδρας) μὲ πρωτοφανὴ ἐπιτυχία τὴν ἐτήσια ἀθλητικοκαλλιτεχνική του γιορτή.

Τὴν φετεινὴ γιορτὴ τίμησε μὲ τὴν παρουσία του ὁ φίλαθλος Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ε. Καλαντζῆς καὶ πλήθη ἐπισήμων καὶ ὑψηλῶν προσώπων τῆς πρωτεύουσας.

Ἡ ἔναρξη ἔγινε πολὺ ἐνωρίς, σχεδὸν τὸ Μεσημέρι, μέσα σὲ μιὰ ἀνθρωποθάλασσα ἐνθουσιασμένων θεατῶν, ποὺ ἔσπευσαν νὰ βοηθήσουν τὸ μεγάλο ἔργο τοῦ Ο.Φ.Α., κάτω ἀπὸ ἕνα καυστικὸ ἥλιο καὶ μιὰ τυραννικὴ σχεδὸν ζέστη...

(«Τὸ μικρὸ καλοκαιράκι» τοῦ Ἁγίου Δημητρίου βλέπετε, φέτος ἀρχίνησε πολὺ νωρὶς μὲ ἄγριες διαθέσεις...).

Τὸ πλούσιο καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα ἄρχισε μὲ τὴν Μπάντα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων σὲ δημοτικὴ μουσική...

Ὁ κόσμος καταχειροκρότησε τὴν περίφημη Φιλαρμονικὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, γιὰ τὴν ἄψογη ἐμφάνισή της, ἡ ὁποία δημιούργησε ἕνα θαυμαστὸ καλλιτεχνικὸ περιβάλλον, τὸ ὁποῖον ζωντάνεψε καὶ ἀξιοποίησε ἡ παρουσία τοῦ εὐγενικοῦ

οὔπω εἰς τὴν ἀγορὰν εἰσιόντα....». Καὶ ἂν ἀκόμη ἤθελεν ὁ ἀνήλικος νὰ ἀγοράσῃ τι δὲν ἐπετρέπετο εἰς αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀγοράν, ὡς τονίζει ὁ κωμῳδὸς μέγας Ἀριστοφάνης:

«Οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδ' ἐν τἀγορᾷ». Ἀγένειος, ἤτοι χωρὶς γένεια, ἐλέγετο ὁ ἀνήλικος.

Ὁ δὲ Ἀθηναῖος ρήτωρ Ἰσαῖος πληροφορεῖ ὅτι οὔτε εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν ἐκδίκασιν ἐγκλήματος δὲν ἐπετρέπετο νὰ εἰσέλθῃ ἀνήλικος, ἵνα μὴ ἀκούσῃ τὸν τρόπον καθ' ὃν διεπράχθη τὸ ἔγκλημα καὶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ λεπτομερείας: «**...σωφρόνως ἐπαιδευόμεθα, ὥστ' οὐδ' ἀκροασόμενοι οὐδέποτε ἤλθομεν ἐπὶ δικαστήριον**....».

Ταῦτα πάντα καὶ ἄλλα πολλὰ περισπούδαστα διδάγματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν ἐπισφραγίζουν μὲ ἀδιάσειστον αὐθεντικὸν κῦρος τὰς παρατηρήσεις καὶ ὑποδείξεις, τὰς ὁποίας γράφει διὰ τὴν προφύλαξιν τῶν ἀνηλίκων ἡ ἀξιότιμος Πρόεδρος τῆς «Ἑταιρείας Προστασίας Ἀνηλίκων» ἐν τῇ πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολῇ αὐτῆς, δημοσιευομένῃ ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ τοῦ ὑπὸ τὴν ὑμετέραν διεύθυνσιν πολυτίμου παιδαγωγικοῦ περιοδικοῦ «**Ἀστυνομικὰ Χρονικά**».

Μετὰ πάσης τιμῆς
Ι. Φραγκιδάκης

κομφερασιέ, τοῦ Γιώργου Οἰκονομίδη, πού μὲ χαριτωμένα ἀνέκδοτα καὶ εὔθυμες ἱστοριοῦλες σκόρπισε τὸ κέφι καὶ τὸν ἐνθουσιασμό. 'Αλλὰ πραγματικὸ πανδαιμόνιο χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ προκάλεσαν καμμιὰ ἑκατοστὴ γλυκειὲς κι' ὁλόδροσες κοπέλλες, πού μὲ χωριάτικες, πολύχρωμες ἐνδυμασίες, χόρεψαν ἑλληνικοὺς χορούς, πιασμένες ἀπὸ τὸ χέρι σὲ Τρεῖς μεγάλους κύκλους καὶ μὲ μουσικὴ συνοδεία τῆς Φιλαρμονικῆς.

Τὰ κορίτσια αὐτὰ ἀποθεώθηκαν κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν θεατῶν, οἱ ὁποῖοι γοητεύτηκαν, δίχως ὑπερβολή, ἀπὸ τὴν σπάνια αὐτὴ χορευτικὴ ἐπίδειξη.

'Αλλά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ καλλιτεχνικὸ μέρος, τὸ πρόγραμμα περιλάμβανε καὶ δυὸ μεγάλους ποδοσφαιρικοὺς ἀγῶνες, πού ἠλέκτρισαν τοὺς φιλάθλους καὶ τοὺς χάρισαν ἕνα θαυμάσιο ἀγωνιστικὸ θέαμα.

'Ο ἕνας ἀγώνας ἦταν γιὰ τὸ πρωτάθλημα τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων, μεταξὺ

Οἱ δόκιμοι 'Υπαστυνόμοι κατὰ τὴν παρέλασιν τῆς 28ης 'Οκτωβρίου, εἰς τὴν Λεωφόρον 'Ελ. Βενιζέλου.

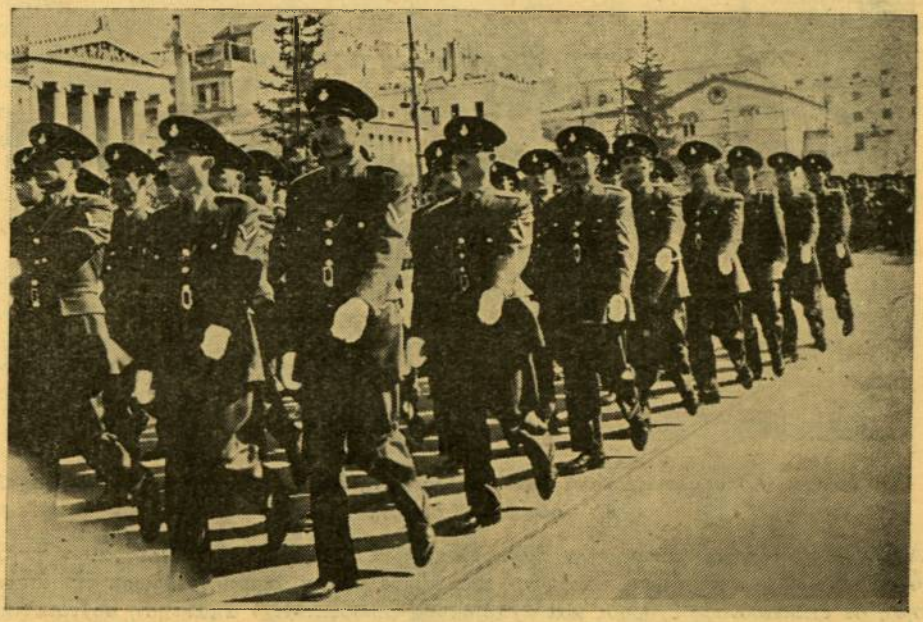
τῶν ὁμάδων 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ. Κι' ὁ ἄλλος, πού ἦταν φιλικός, ἔφερεν ἀντιμέτωπες τὶς ἀναπληρωματικὲς ὁμάδες τῶν δημοφιλεστέρων, ἑλληνικῶν ποδοσφαιρικῶν συγκροτημάτων, τοῦ Παναθηναϊκοῦ καὶ τοῦ 'Ολυμπιακοῦ .....Χαίρουμαι (εἰλικρινὰ χαίρουμαι πολύ) πού μοῦ δίνεται ἐπὶ τέλους ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσω γιὰ τὴν ὁμάδα τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, πού ἐπραγματοποίησε μιὰν ἐπιβλητικὴ ἀλήθεια ἐμφάνιση σ' αὐτὸν τὸν δύσκολο ἀγώνα πού εἶχε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ δυναμικὸ Βασιλικὸ Ναυτικό, τὸ ὁποῖον πρὶν λίγες μέρες ἐθριάμβευσε ἐπὶ τοῦ Στρατοῦ, γιὰ τὸ ἴδιο πρωτάθλημα.

'Η ὁμὰς ὅμως τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, χάρις σ' ἕνα τεχνικό, συνδυασμένο

καὶ ἄψογο παιχνίδι ἐνίκησε τὴν ὁμάδα τοῦ Ναυτικοῦ μὲ 1—0 καὶ ἀπέδειξε ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ ποδοσφαιριστὲς μὲ ἐκλεκτὰ καὶ ἀναμφισβήτητα προσόντα.

Μ' ἕναν θαυμάσιο καὶ ἔξυπνο τερματοφύλακα, τὸν καλό μου φίλο, Τζανιδάκη, μὲ δυὸ ἐκπληκτικὰ μπάκ,τὸν Λαμπράκη καὶ τὸν Στράτον καὶ μὲ δυὸ ἀσυναγώνιστα χάφ, τὸν Πολύζο καὶ τὸν Βουρλιωτάκη, ἡ ἄμυνα τῆς 'Αστυνομίας παρουσιάσθηκεν ἀσύγκριτη, συμπαγή, βράχος σωστός, πάνω στὸν ὁποῖον θραύστηκαν οἱ κατὰ καιροὺς ἐπιθέσεις τοῦ Ναυτικοῦ, ἐνῷ ἡ ἐπίθεση μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἕναν θυελλώδη 'Ιωσηφίδη καὶ ἕναν ἄριστα φορμαρισμένο Χοντάση, ἔφερε πανικὸ καὶ ἐσάρωσε τὴν ἀντίπαλη ἄμυνα.

Τὸ γκὸλ τῆς Νίκης ἐπέτυχεν ὁ διακριθεὶς 'Ιωσηφίδης, στὸ 21 λεπτὸ τοῦ πρώτου ἡμιχρόνου, μ' ἕνα τρομερὸ καὶ κεραυνοβόλο σούτ. 'Ο διαιτητὴς τοῦ ἀγώνα κ. Γκούφας Γκαλός.....οἱ ἀναπληρωματικὲς ὁμάδες τοῦ Παναθηναϊκοῦ καὶ τοῦ

Οἱ δόκιμοι 'Αρχιφύλακες, κατὰ τὴν παρέλασιν τῆς 28ης 'Οκτωβρίου, εἰς τὴν Λεωφόρον 'Ελ. Βενιζέλου.

'Ολυμπιακοῦ, μὲ τὸν διεθνῆ διαιτητὴ ποδοσφαίρου 'Υπαστυνόμο Α' κ. Ζουμπουλάκη, παρουσίασαν ἕνα ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος μάτς μὲ συγκλονιστικὲς φάσεις καὶ μὲ σκορὲρ τοὺς Καββᾶν, Τοσονίδην, Δαούτην, Τσιφλίδην καὶ Ψύχον.

Μετὰ τὴ λήξη τοῦ ὡραίου ἀγῶνος ὁ ἐξοχώτατος 'Υφυπουργὸς τῶν 'Εσωτερικῶν κ. Ε. Καλαντζῆς, συνεχάρη τοὺς παῖκτες καὶ τῶν δυὸ ὁμάδων καὶ ἀπένειμε στὴ νικήτρια, βαρύτιμο ἔπαθλο τοῦ Ο.Φ.Α.

Ἦταν σκοτάδι πιὰ ὅταν ἔληξε ἡ ὡραία αὐτὴ γιορτὴ καὶ οἱ προβολεῖς τοῦ γηπέδου εἶχαν ἀνάψει...

Κι' ὅταν ὁ κόσμος ξεχύθηκε στοὺς δρόμους χαρούμενος γιὰ τὶς ὄμορφες στιγμὲς ποὺ πέρασε, εἶχε πάρει μαζί του μιὰν ἀλησμόνητη ἀνάμνηση.

'Η 'Αστυνομία Πόλεων παρουσιάστηκε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στὴν μεγαλύτερή της λαμπρότητα...

Καὶ ὅλα αὐτὰ χάρις στὶς προσπάθειες καὶ τοὺς κόπους τοῦ Ο.Φ.Α., ποὺ σύνδεσε τὸ ὄνομά του μὲ τὴν εὐγνωμοσύνη ὁλοκλήρου τοῦ 'Αστυνομικοῦ Κόσμου...

***

Στὴν παρέλαση τῆς 28ης 'Οκτωβρίου προκάλεσεν αἴσθηση ἡ ἐμφάνιση τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν, ποὺ πῆραν μέρος στὴν γενικὴ παράταξη. Οἱ δόκιμοι τῶν Σχολῶν 'Υπαστυνόμων, 'Αρχιφυλάκων καὶ 'Αστυφυλάκων, μὲ τὸ ἀνδροπρεπὲς παράστημά τους καὶ τὸ ἄψογο, πολιτισμένο στύλ τους, ἔδωσαν ἕνα τόνο ξεχωριστὸ στὴν ὅλη γιορτή.

Καὶ δίκαια καταχειροκροτήθηκαν καὶ ἀπέσπασαν τὸν γενικὸ θαυμασμό. 'Η

Οἱ δόκιμοι 'Αστυφύλακες, κατὰ τὴν παρέλασιν τῆς 28ης 'Οκτωβρίου, εἰς τὴν Λεωφόρον 'Ελ. Βενιζέλου.

'Αστυνομία Πόλεων, μέσα στὴν ἠλεκτρισμένη ἀτμόσφαιρα τῶν τελευταίων γεγονότων, ἔδωσε ἕνα περήφανο «παρών», καὶ ψύχραιμα μὰ θαρραλέα ἔδωσε τὴν ἀπάντηση σὲ ἐπικίνδυνους ἐχθροὺς καὶ ἀχάριστους φίλους...Μιὰν ἀπάντηση συντριπτικὴ σὲ ὅσους μπόρεσαν νὰ καταλάβουν τὸ Νόημά της...Σὰν τὸ 'Ιστορικὸ ἐκεῖνο «ΟΧΙ»...

Μὲ περήφανο ἀνάστημα καὶ Πίστη στὸ Θεὸ καὶ στὰ 'Ιδανικὰ τῆς Φυλῆς μας, οἱ ἄνδρες τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ἔδωσαν τὸ μέτρο τῆς 'Αξίας τους. Κι' ἐνῷ οἱ δόκιμοι τῶν τριῶν Σχολῶν παρήλαυναν συγκινημένοι μπροστὰ στὸν Πρωθυπουργὸ τῆς Χώρας μας, ἡ πλειονότης τῶν 'Ελλήνων, κάθε τάξεως καὶ κάθε ἡλικίας, βρῆκε τὴν εὐκαιρία ν' ἀνανεώσῃ τὴν πίστη του στὴν 'Ελλάδα καὶ νὰ πλημμυρίσῃ περηφάνεια γιὰ τὴν 'Αστυνομία Πόλεων, ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν πιὸ πολιτισμένη ἀλλὰ καὶ τὴν πιὸ θαρραλέα Πατρίδα τῆς Γῆς...

Τὴν Πατρίδα τοῦ «ΟΧΙ»

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ
(Σ. Κ. Π.)

ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΕΚΡΗΚΤΙΚΩΝ ΦΑΚΕΛΛΩΝ ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΚΤΙΝΩΝ «Χ»

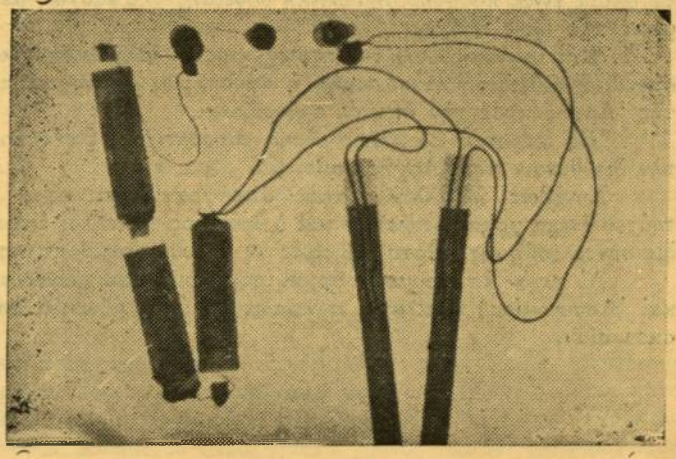
Ὑπὸ Στρατηγοῦ DEGUENT, Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς Ἐγκληματολογίας καὶ Ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας Βρυξελλῶν

Πᾶς τις ἐνθυμεῖται τὴν σοβαρὰν ὑπόθεσιν τῶν ἐκρηκτικῶν φακέλλων ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν πρὸ μηνῶν τινων, προκαλέσασα πολυαρίθμους συλλήψεις, οὐχὶ μόνον ἐν Μεγάλῃ Βρεττανίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν Γαλλίᾳ, Βελγίῳ, Ἰταλίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ.

Διὰ χρησιμοποιήσεως τοῦ φορητοῦ μηχανήματος ἀκτίνων «Χ» τοῦ 80 KV maximum, κατασκευῆς «MICRO—SECURIX» τελειοποιηθέντος ὑπὸ τῆς «Compahnie de Radiolohie de Paris», τὸ ἐργαστήριον τῆς Σχολῆς Ἐγκληματολογίας καὶ Ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας τῶν Βρυξελλῶν κατώρθωσε νὰ προβῇ εἰς μίαν ἐνδιαφέρουσαν ραδιογραφικὴν ἐξέτασιν ἑνὸς ἐκ τῶν φακέλλων τούτων. Τὸ «Micro—Securix» ἀπεδείχθη τοσούτῳ μᾶλλον πολύτιμον καθόσον ἐπιτρέπει τὴν τελείαν διείσδυσιν τῶν ἀκτίνων καὶ συνάμα τὴν ἀνίχνευσιν τῆς ἐντὸς τῶν φακέλλων τούτων συνηρμολογημένης συσκευῆς πρὸ παντὸς χειρισμοῦ καὶ πάσης ἀποσυναρμολογήσεως.

Ἡ παρατιθεμένη φωτογραφία ἀποκαλύπτει πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ φακέλλου τὴν ἀκριβῆ θέσιν τοῦ διακόπτου τοῦ κυκλώματος, τοῦ νευραλγικοῦ τουτέστι σημείου τῆς συσκευῆς.

Πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο δέον νὰ ἀποφευχθῇ ἐπιμελῶς οἱοσδήποτε χειρισμὸς (σχίσιμον, κλπ.) δυνάμενος νὰ προκαλέσῃ τὸ κλείσιμον τοῦ κυκλώματος.

Ἐκρηκτικὴ συσκευὴ ἐν φακέλλῳ, ὑπὸ ἀκτῖνας «Χ».

Τὸ ραδιογράφημα ἐπιτρέπει περαιτέρω νὰ ἐπισημανθῇ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἐπέμβασις ἵνα τὸ συναρμολόγημα καταστῇ ἀκίνδυνον π.χ. εἰς τὸ μέρος τοῦ σύρματος τοῦ εὑρισκομένου μεταξὺ τῶν ξηρῶν στοιχείων καὶ τῶν πυροδοτῶν.

Πρὸς πληρέστερον κατατοπισμὸν τοῦ ἀναγνώστου ἐπὶ τῆς παρατιθεμένης ραδιογραφίας περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατασκευῆς τῶν ἐκρηκτικῶν τούτων φακέλλων, ἐκτίθεται κατωτέρω ἡ περιγραφὴ ἑνὸς τοιούτου φακέλλου κατασχεθέντος εἰς τὰ Βελγικὰ σύνορα καὶ εὑρισκομένου νῦν εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Σχολῆς.

Ὁ ἐξωτερικὸς φάκελλος ἐγκλείει διπλωμένον χαρτόνιον περιβαλλόμενον ὑπὸ πλειστέρων φύλλων χάρτου ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἀποκρύψεως τούτου.

Ἐπὶ τοῦ ἑνὸς φύλλου τοῦ διπλωμένου χαρτονίου εἶναι στερεωμένον τὸ συναρμολόγημα, ὡς τὸ ἐμφανίζει ἡ παρατιθεμένη ραδιογραφία. Τοῦτο συνίσταται ἐκ συ-

στοιχίας ξηρῶν στοιχείων «Wonder» τῶν 1,5 βόλτ ἑκάστου, συνδεδεμένων ἐν σειρᾷ. Αἱ διαστάσεις ἑκάστου στοιχείου εἶναι 3,5 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου μῆκος καὶ 9 χιλιοστὰ διάμετρος. Τὰ ἐνδεικτικὰ προελεύσεως τῶν στοιχείων τούτων ἔχουσι φυσικὰ ἀπαλειφθῆ, ἀλλὰ τοιούτου εἴδους στοιχεῖα εὑρίσκονται ἀφθόνως εἰς τὸ ἐμπόριον ἐν Γαλλίᾳ.

Τὰ στοιχεῖα ταῦτα ἑνοῦνται μὲ δύο πυροδότας συνδεδεμένους ἐν παραλλήλῳ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον παρέχει περισσοτέρας πιθανότητας ἐκρήξεως.

Εἰς τὸ μέρος ἔνθα ἐμφαίνεται ἡ ἔνδειξις «διακοπὴ τοῦ κυκλώματος» εὑρίσκεται τοποθετημένον μικροσκοπικὸν χαλύβδινον σύρμα διαμέτρου 0,5 ἕως 0,5 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου.

Τὸ σύρμα τοῦτο τὸ ὁποῖον εἶναι συγχρόνως καὶ ἐλατήριον, εἶναι ἀγκυστρωμένον ἐπὶ τοῦ χάρτου τῆς συσκευασίας κατὰ τρόπον ὥστε ἡ ἀποσφράγισις τοῦ φακέλλου νὰ προκαλῇ τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ ἐλατηρίου συνεπείᾳ τῆς ὁποίας ἐπέρχεται τὸ κλείσιμον τοῦ κυκλώματος, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἔκρηξις.

Τὸ συναρμολόγημα τοῦτο δὲν εἶναι ἄλλως τε τὸ μόνον τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἐπινοήσῃ διὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ χαλυβδίνου ἐλατηρίου κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἀνοίγματος τοῦ φακέλλου.

Ἡ ἐκρηκτικὴ ὕλη ἡ ὁποία δὲν ἀναφαίνεται ἐπὶ τῆς ραδιογραφίας καὶ ἡ ὁποία περιβάλλει πανταχόθεν τὸ συναρμολόγημα τῆς πυροδοτήσεως ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν πλαστικὴν οὐσίαν. Ἡ ἐκρηκτικὴ αὐτὴ ὕλη εἶναι Ἀμερικανικῆς προελεύσεως ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ οὐσίαν ὀνομαζομένην C 2. Ἡ οὐσία αὕτη ὁμοιάζει πρὸς σάκχαριν σφενδάμνου χρωματισμοῦ βαθέως καστανοῦ, ἀναδίδει δὲ ἰσχυρὰν ὀσμὴν ἀμυγδάλων.

Ἡ ἀποσυναρμολογηθεὶς φάκελλος περιεῖχε 100 περίπου γραμμάρια C 2, τὰ ὁποῖα εἶναι ποσότης σημαντικὴ δοθείσης τῆς ἐξόχως μεγάλης ἐκρηκτικῆς δυνάμεως τῆς ὕλης ταύτης.

Ἐπὶ τοῦ φακέλλου τοῦ περιέχοντος τὸ ὅλον ἐκρηκτικὸν συναρμολόγημα εὑρίσκεται ἡ ἔνδειξις «προσωπικὴ» ἢ «αὐστηρῶς προσωπική», μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἀρχῆς πρὸς τὴν ὁποίαν προορίζεται.

Ἐξ ἑτέρου ὁ φάκελλος οὗτος τοποθετεῖται ἐντὸς κοινοῦ φακέλλου φέροντος τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀρχῆς ταύτης.

Συνήθως ἡ ἀλληλογραφία ἀποσφραγίζεται παρὰ κατωτέρου ὑπαλλήλου· τούτου ἕνεκα χρησιμοποιεῖται καὶ ὁ δεύτερος φάκελλος ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως ἡ ἔκρηξις συντελεσθῇ εἰς χεῖρας τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται ἡ «προσωπικὴ» ἐπιστολή.

Αἱ τυχὸν ἀπειλούμεναι ἀρχαὶ (συμπεριλαμβανομένων καὶ Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ Ἀστυνομίας) ὀφείλουσι συνεπῶς, νὰ ὑποψιάζωνται κάθε τοιούτου εἴδους συσκευασίαν.

Στρατηγὸς Dehuent

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Στὸ διάβα τῆς νειότης

Ὑπὸ κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ**, Δοκ. Ὑπαστυνόμου

Τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς εἶναι σὰν ἕνας περίπατος μὲ τὴ βάρκα. Ὁ καιρὸς περνάει, ὁ δρόμος τῆς νειότης γέρνει στὴ χαράδρα τῶν γηρατειῶν καὶ οἱ εὐτυχισμένες στιγμὲς φεύγουν. Καὶ σύ, λοιπὸν νέε μου, θὰ μπῆς κάποτε στὸ θαλασσοδαρμένο κόλπο τῆς δυστυχίας ποὺ εἶναι γεμᾶτος καταχνιά, κι' ὅπου δὲν θὰ βλέπῃς γύρω σου παρὰ τὸ ἄγαλμα τῆς λύπης ποὺ θὰ τὸ θυμιατίζῃ μὲ τὸ λιμάνι τῆς θλίψεώς σου, τὸ μοναδικὸ κέρδος τῆς ἄτακτης νεανικῆς σου ζωῆς, γιατὶ ἡδονὲς στὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι παρὰ τραγωδίες.

Γι' αὐτὸ τράβα πάντα ἐμπρὸς μὲ πεποίθηση στὸν ἑαυτό σου. Κράτα γερὰ τὸ τιμόνι. Κυβέρνα ἀποφασιστικὰ καὶ παλληκαρίσια τὴ βάρκα σου, κυττάζοντας μπροστά σου. Ἂν ἀφεθῇς νὰ σὲ πηγαίνουν οἱ ἄλλοι κι' ἔχῃς γυρισμένη τὴν πλάτη σου πρὸς τὸν κίνδυνο μπορεῖς νὰ ναβαγήσῃς.

Μὲ δύο βήματα πλησιάζεις τὴν εὐτυχία κι' αὐτὴ εἶναι νὰ πάρῃς τὴ ζωὴ σὰν παιχνίδι καὶ νὰ σκορπίζῃς γύρω σου ἀγάπη. Ὁ Σάκλετον κάποτε εἶπε «ἡ ζωὴ εἶναι τὸ πιὸ θαυμάσιο ἀπ' ὅλα τὰ παιχνίδια· ὁ μόνος κίνδυνος εἶναι τὸ νὰ τὴν πάρῃς καὶ νὰ τὴν θεωρήσῃς σὰν ἕνα παιχνίδι κατώτερο...Τὸ σπουδαιότερο εἶναι νὰ τὸ κερδίσῃς μὲ παίξιμο ὡραῖο καὶ τίμιο». Ἔχε σὰν γνώμονα καὶ γιὰ τὶς σκέψεις σου καὶ γιὰ τὶς πράξεις σου μόνον τὴν ἀγάπη. Λέγοντας ἀγάπη δὲν ἐννοῶ τὸν ἔρωτα. Ἐννοῶ τὴν καλωσύνη ποὺ ἔχεις μέσα σου καὶ ποὺ τὴν ἐκδηλώνεις ὅταν κάνῃς καλὸ σ' ἄλλους, ὅταν εἶσαι εὐγενικὸς καὶ συμπαθητικὸς κι' ὅταν δείχνῃς στοὺς ἄλλους εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ καλὸ ποὺ ἔκαναν σὲ νένα.

Πολλοὶ νομίζουν ὅτι ἡ «εὐχαρίστηση» εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα μὲ τὴν εὐτυχία. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι κεῖνο ποὺ κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ παίρνουν στραβὸ δρόμο. Ἡ εὐχαρίστηση δὲν βαστάει παρὰ μόνο γιὰ ὡρισμένο διάστημα. Ἡ εὐτυχία μένει κοντά μας καὶ μᾶς γεμίζει τὴ ζωή. Ὁ Ἄρνολτ Μπέννετ δίδει τὸν ὁρισμὸ τῆς εὐτυχίας λέγοντας ὅτι εἶναι «ἡ ἱκανοποίηση ποὺ αἰσθάνεται κανεὶς ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἔντιμη προσπάθεια στὴν ὁποία ἔβαλε ὅλη τὴ δύναμή του».

Τὰ πράγματα ποὺ ἀξίζει νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς περισσότερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἀγοράζονται μὲ χρήματα.

Μὴ προχωρῆς στὸν κατηφορικὸ δρόμο τῆς ἁμαρτίας, γιατὶ μοιάζει μὲ πάτωμα παρκὲ ποὺ τὸ ξεγλύστρημα εἶναι εὐκολώτατο καὶ ἡ ἀρχή της δὲν χρειάζεται προσπάθεια. Ἂν δὲν καταβάλῃς προσπάθεια τώρα ποὺ εἶσαι νέος, θὰ πίνῃς καθημερινὰ ξέχειλο τὸ ποτήρι τοῦ πόνου. Κουράσου τώρα, γιατὶ ὁ χρόνος περνάει γρήγορα, προσθέτοντας στὸ πρόσωπό σου ρυτίδες. Βάλε ἀρχὲς μὲ στερεὲς βάσεις, πᾶρε ἰδανικὰ γιὰ νὰ στήσῃς τὸ ἀτομικό σου οἰκοδόμημα πελώριο, θεόρατο, πανέμορφο. Μὴ ἀφήνῃς καὶ περνάει ὁ καιρὸς καὶ τὸ καράβι σου νὰ ξεμακραίνῃ ἀπ' τοὺς γαλήνιους γιαλοὺς τῆς νειότης ἀπροετοίμαστο, γιατὶ στὸ ἀδύνατο κτύπημα ἔρμαιο θὰ γίνῃ κι' ἀλλοίμονο ἀπὸ σένα.

Ζωὴ χωρὶς ἰδανικὰ εἶναι ζωὴ ἄθλια ποὺ δὲν ὑπόσχαιται τίποτε παρὰ τὸν πόνο καὶ τὴν λύπη σ' αὐτὸν ποὺ τὴν ζῇ. Δὲν φθάνει ἕνα πότισμα γιὰ νὰ ἀνθοπλημμυρίσῃ ὁ κῆπος. Πρέπει νὰ καταβληθοῦν πολλὲς προσπάθειες, πολλοὶ κόποι. Χρειάζεται πίστις, ἐλπίς. Ἂν θελήσῃς νὰ πᾷς σὲ γαλήνιο λιμάνι καὶ νὰ σὲ ἀκολουθοῦν οἱ κύκνοι τῆς χαρᾶς, μὴ θελήσῃς νὰ παλαίψῃς μὲ τὴν σκληρὴ πραγματικότητα, χωρὶς νᾶσαι

ὡπλισμένος, γιατὶ θὰ σὲ χτυπήσουν τὰ κοινωνικὰ κύματα μὲ λῦσσα καὶ θὰ σὲ βγάλουν ναυαγὸ στὴ στεριά.

Ἐκεῖνο ποὺ πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει ν' ἀποκτήσῃς εἶναι ὁ χαρακτήρας. Τὸ νάχῃς χαρακτήρα θὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ διακριθῇς στὸν κάθε τομέα τῆς ζωῆς. Ἀπὸ σένα τὸν ἴδιο ἐξαρτᾶται ν' ἀνεβῇς ψηλά. Μὴ κάθεσαι στὸ βοῦρκο, ἐπειδὴ βρίσκονται κι' ἄλλοι ἐκεῖ. Ψάξε νὰ βρῇς πέτρες γιὰ νὰ πατήσῃς καὶ νὰ βγῇς ἀπ' τὸ βοῦρκο. Μόλις πατήσῃς στὴν πρώτη, θὰ σοῦ εἶναι εὔκολο ν' ἀνεβῇς ψηλότερα. Τὸ σπουδαιότερο σημεῖο ἑνὸς χαρακτῆρος εἶναι τὸ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ ἐλέγχῃ τὸν ἑαυτό του. Ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν ἑαυτό σου, γεννᾷ τὸ σεβασμὸ πρὸς τοὺς ἄλλους· κι' ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ σεβασμὸ γιὰ τὸν ἑαυτό του (π.χ. ὁ μέθυσος), δὲν μπορεῖ νάχῃ τὴν ἀπαίτηση νὰ τὸν σέβωνται οἱ ἄλλοι. Ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν ἑαυτό σου κι' ὄχι ἡ μεγάλη ἰδέα γι' αὐτόν, γεννᾷ τὸν σεβασμὸ τῶν ἄλλων. Ὁ χαρακτήρας ἔχει γιὰ τὴ ζωὴ τὴν μεγαλύτερη ἀξία. Δὲν μπορεῖς ν' ἀποκτήσῃς χαρακτήρα μὲ τὸ νὰ κοιμᾶσαι κι' ὀνειρεύεσαι. Πρέπει νὰ τὸν σφυρηλατήσῃς καὶ νὰ τὸν πλάσῃς μόνος σου. Ἀπὸ σένα τὸν ἴδιο ἐξαρτᾶται σὰν αὐτεξούσιο ἄτομο, νὰ συγκρατήσῃς τὸν ἑαυτό σου καὶ ν' ἀκολουθήσῃς τὸ σωστὸ δρόμο. Ἕνας ἁγνὸς καὶ μὲ σφυρηλατημένο χαρακτήρα νέος μέσα σ' ὅλο τὸ σφρῖγος τῆς ὑγείας καὶ τῆς ἀλκῆς του εἶναι τὸ ὡραιότερο πλᾶσμα ποὺ δημιούργησε ὁ Θεός.

Μὴ ἀφήνῃς τὸ μάτι σου νὰ ὁδηγῇ τὴ φαντασία σου, οὔτε ν' ἀφήνῃς τὴν φαντασία σου νὰ παρασύρῃ τὴ θέλησή του. Τὸ λογικὸ ἂς μπαίνῃ πάντοτε ἀνάμεσα στὴν φαντασία καὶ στὸ μάτι του.

Ἀναλαμβάνοντας ὁποιοδήποτε δημόσιο ἀξίωμα πρέπει νὰ βάλῃς ὡς σκοπὸ νὰ προσφέρῃς τὶς ὑπηρεσίες σου στὸ σύνολο. Ἡ φιλοφροσύνη καὶ ἡ εὐγένεια δὲν ἀνταμείβονται τόσο μὲ τὴν εὐχαρίστηση ποὺ προσφέρουν σ' ἐκεῖνον ποὺ ἐπωφελήθηκε ἀπ' αὐτές, ὅσο μὲ τὴν εὐτυχία ποὺ δίνουν σ' ἐκεῖον ποὺ τὶς ἔδειξε. Καλὸ εἶναι νᾶσαι καλός, καλλίτερο ὅμως εἶναι, τὸ νὰ κάνῃς τὸ καλό.

Τὴν ἐπιτυχία δὲν θὰ τὴν βρῇς τόσο ἂν ἀποκτήσῃς πλοῦτο ἢ δύναμη, ὅσο ἂν ἀποκτήσῃς τὴν εὐτυχία. Ἡ εὐτυχία εἶναι δική σου, φθάνει νὰ ξέρῃς νὰ κυβερνήσῃς τὴν βάρκα τῆς ζωῆς σου.

Ἡ νειότη συμβολίζει τὸ μειδίαμα τοῦ μέλλοντος. Φρόντιζε νὰ ζήσῃς ἠθικὰ στὸ μεγάλο κοινωνικὸ σχολεῖο, σᾶν θέλῃς νὰ τραβᾷς στὸ Γολγοθᾶ τῆς ζωῆς σου μὲ λίγη δυσκολία, χωρὶς ψυχικὸ πόνο.

Μὴ προχωρῇς στὴ ζωὴ χωρὶς ἀρετή, γιατὶ μοιάζεις μὲ τὸν παράφρονα ποὺ προχωρεῖ σὲ δηλητηριασμένες ἀτμόσφαιρες, χωρὶς μάσκα. Κράτα γερὰ τὸ τιμόνι τῆς βάρκας σου καὶ γρήγορα θὰ βρῇς τὸ γαλήνιο λιμάνι γιὰ ν' ἀράξῃς ὕστερα ἀπ' τὴν ἄγρια θαλασσοταραχὴ στὸν ὠκεανὸ τῆς ζωῆς...

ΑΝΤΙΑΛΚΟΟΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

ΠΟΣΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ ΠΙΝΟΥΝ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Συμφώνως πρὸς μίαν πρόσφατον στατιστικὴν τῆς Ὑπηρεσίας Στατιστικῆς τοῦ Ο.Η.Ε., ἡ Γαλλία ἔρχεται ὡς πρὸς τὴν κατανάλωσιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, μεταξὺ τῶν ἄλλων χωρῶν τοῦ κόσμου.

Ἡ σχετικὴ στατιστικὴ ἀναφέρεται εἰς τὴν κατανάλωσιν ὅλων ἐν γένει τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἐξαιρέσει τοῦ ζύθου, ὅστις λόγῳ τῆς μικρᾶς εἰς οἰνόπνευμα περιεκτικότητός του, χαρακτηρίζεται ὡς ποτὸν «μὴ ἀλκοολικόν». Εἰς ἕκαστον Γάλλον ἀναλογοῦν, σύμφωνα μὲ τὴν ὡς ἄνω στατιστικήν, 137 λίτραι καθαροῦ οἰνοπνεύματος κατ' ἔτος. Τὴν δευτέραν θέσιν καταλαμβάνει ἡ Ἰταλία μὲ ἀναλογίαν καταναλώσεως 84 λιτρῶν οἰνοπνεύματος ἐτησίως καὶ κατ' ἄτομον. Ἀκολουθεῖ ἡ Ἑλβετία μὲ 13 λίτρας ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι ἡ μεγαλυτέρα κατανάλωσις οἰνοπνευματωδῶν γίνεται ὑπὸ τῶν ξένων, τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν χώραν αὐτήν. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι καὶ ἡ Ἀγγλία συναγωνίζονται μεταξύ των διὰ τὴν κατάληψιν τῆς τετάρτης θέσεως, μὲ ἀναλογίαν 9,4 ἡ πρώτη καὶ 9,3 λιτρῶν οἰνοπνεύματος κατ' ἄτομον ἡ δευτέρα. Ἕπονται μὲ τὰς παραπλεύρως ἑκάστης σημειουμένας ἀναλογίας τὸ Βέλγιον (8,8), ἡ Δυτ. Γερμανία (6,1), ἡ Σουηδία (5,1), ἡ Νορβηγία (4,8) καὶ ἡ Δανία (4,0).

Αἱ κάτω τῶν 5 λιτρῶν χῶραι χαρακτηρίζονται ὡς χῶραι «ζυθοποτικαί», δοθέντος ὅτι ὑπερτερεῖ εἰς αὐτὰς σημαντικώτατα ἡ κατανάλωσις τοῦ ζύθου.

Ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος εἶναι ὁ συνοδεύων τὴν στατιστικὴν αὐτὴν παραλληλισμὸς τῆς ἀναλογίας καταναλώσεως οἰνοπνεύματος μὲ τὰς στατιστικὰς μακροβιότητος καὶ ἐγκληματικότητος. Αἱ ὡς ζυθοποτικαὶ χαρακτηρισθεῖσαι Σκανδιναυϊκαὶ Χῶραι (Νορβηγία, Δανία καὶ Σουηδία) παρουσιάζουν τὴν μεγαλυτέραν μακροβιότητα καὶ τὴν μικροτέραν ἐγκληματικότητα. Ἀντιθέτως ἡ Γαλλία εὑρίσκεται ὡς πρὸς τὴν μακροζωΐαν πολὺ κάτω τοῦ διεθνοῦς μέσου ὅρου, ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐγκληματικότητα πολὺ ἄνω αὐτοῦ. Τὴν ἰδίαν εἰκόνα περίπου παρουσιάζουν καὶ ἡ Ἰταλία καὶ αἱ ἄλλαι χῶραι μὲ ὑψηλὸν ποσοστὸν καταναλώσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Σχολιάζων τὴν ἀνωτέρω ἀντιπαραβολὴν ὁ ἰατρὸς κοινωνιολόγος Δρ. Ἄρθουρ Κλόγουρθ, παρατηρεῖ ὅτι αἱ ὑγιῶς σκεπτόμεναι κυβερνήσεις ὀφείλουν νὰ ἀκολουθήσουν σταθερὰν γραμμήν, ἀποβλέπουσαι εἰς τὸ νὰ πλησιάσῃ, ἡ ἀναλογία καταναλώσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερον πρὸς τὴν ὡς «ὅριον τῆς ζυθοποσίας» χαρακτηριζομένην ἀναλογίαν τῶν πέντε λιτρῶν οἰνοπνεύματος κατὰ κάτοικον.

ΝΤΟΛΜΑΝ

Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Διασκευὴ κ. Γιώργου ΚΟΜΗΝΟΥ
ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ EDWIN JAMES

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Τοῦ ἦταν εὔκολο νὰ σημαδέψῃ μὲ ἀκρίβεια, γιατὶ οἱ σκύλλοι στέκονταν μὲ τὰ πίσω πόδια καὶ ἔπεφταν πάνω στὸ ντουλάπι μὲ τὰ μπροστινὰ πόδια. Ὁ ντέτεκτιβ ἔπιασε μὲ ἡσυχία τὸ περίστροφο καὶ πυροβόλησε. Μιὰ ἐκπυρσοκρότηση ἀκούστηκε καὶ τὸ πρῶτο μπουλντόγκ ἔπεσε στὸ πάτωμα μὲ τὸ μάτι τρυπυμένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα.

Ὁ ἀστυνομικὸς πυροβόλησε ἀκόμη δυὸ φορὲς χωρὶς ν' ἀστοχήσῃ. Κατέβηκε μὲ πραγματικὴ εὐχαρίστηση ἀπὸ τὸ ντουλάπι κι' ἔπεσε ἀνάμεσα στὰ σκοτωμένα σκυλλιά.

Πρὶν νὰ φύγῃ ἔψαξε τὰ ἔπιπλα ποὺ βρίσκονταν στὸ δωμάτιο. Ἦσαν ἁπλᾶ ἀλλὰ πολὺ γερὰ καὶ τοῦ χρειάστηκε ἀρκετὸς καιρὸς γιὰ νὰ τ' ἀνοίξῃ μὲ τὰ ἀντικλείδια του.

Βρῆκε ὅ,τι περίμενε. Μέσα στὸ ντουλάπι καὶ μέσα στὸ κομμὸν βρῆκε ρολόγια χρυσᾶ, κοσμήματα, πορτοφόλια καὶ ἀρκετὰ χρήματα. Θὰ ἦσαν πιθανῶς τὰ ἀντικείμενα ποὺ ἔκλεψε ἀπ' τὰ ἑπτὰ θύματα. Ὁ Ἄνταμ Πέννυ δὲν θέλησε νὰ πάρῃ τίποτε. Ἄλλως τε εἶχε περάσει ἀρκετὴ ὥρα κι' ἔπρεπε νὰ τρέξῃ πολὺ γρήγορα στὴν τριακοστὴ πέμπτη ὁδὸ γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ νέο ἔγκλημα τοῦ κακούργου ζητιάνου. Ἔκλεισε λοιπὸν τὸ ντουλάπι καὶ τὸ κομμὸν κι' ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὰ πτώματα τῶν σκύλλων.

—Εἶναι ἁμαρτία, εἶπε! Ἦταν τρία θαυμάσια ζῷα.

Ὕστερα ὁ Ἄνταμ Πέννυ βγῆκε γρήγορα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἔκλεισε τὴν πόρτα, μ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀντικλείδια του, κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ βρέθηκε στὸν δρόμο. Μπῆκε ἀμέσως σὲ μία ἀποθήκη ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά. Ἔβγαλε τὰ κουρέλια χωρὶς νὰ κάνῃ καμμιὰ ἄλλη μεταμφίεση.

Κάθε μεταμφίεση τοῦ ἦταν ἀνώφελη. Δὲν τοῦ ἔμενε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ συλλάβῃ τὸν ἄθλιο ποὺ εἶχε κάνει τόσα ἐγκλήματα κι' ἐπήγαινε νὰ κάνῃ καὶ ἄλλο ἀκόμη. Ἦταν βέβαιος τώρα ὅτι ὁ Ντόλμαν δὲν θὰ σταματοῦσε παρὰ ὅταν θὰ μάζευε πολλὰ δολλάρια, ἀρκετὰ γιὰ νὰ ζήσῃ μιὰ ξέγνοιαστη ζωὴ καὶ πολυέξοδη.

Ὁ ἀστυνομικὸς τέλειωσε γρήγορα μὲ τὰ κουρέλια του. Πῆρε τὸν ἐναέριο σιδηρόδρομο καὶ κατέβηκε στὸ σταθμὸ τῆς τριακοστῆς τετάρτης ὁδοῦ. Ἐκεῖ γύρισε καὶ κατευθύνθηκε κοντὰ στὸν σύλλογο τῆς Ἑνώσεως, ἐλπίζοντας νὰ συναντήσῃ τὸν ζητιᾶνο.

Δ'

Ἡ σύλληψις

Ὁ Ἄνταμ Πέννυ δὲν φοβόταν μήπως ὁ Ντόλμαν τὸν ἀναγνωρίσει καὶ γι' αὐτὸ προχωροῦσε στὴ μέση τοῦ δρόμου σὰν νὰ εἶχε κάτι βιαστικὸ νὰ κάνῃ. Ταυτόχρονα παρατηροῦσε μὲ προσοχὴ γύρω του.

Αὐτὸς ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος. Καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ συνοικία, ἐπειδὴ ἐκατοικεῖτο ἀπὸ ἑκατομμυριούχους δὲν ἦταν πολυσύχναστη, πολὺ περισσότερο τὴ νύχτα.

Ὁ ἀστυνομικὸς πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ φωταγωγημένο κτίριο ποὺ κατεῖχε ὁ σύλλογος τῆς Ἑνώσεως καὶ σ' ἀπόσταση ἑκατὸ βημάτων εἶδε μὲ ἱκανοποίηση τὸν ζητιᾶνο μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά. Ἦταν στριμωγμένος σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά.

Ὅταν ὁ ντέτεκτιβ πέρασε μπροστά του σήκωσε λίγο τὸ κεφάλι του. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ περνοῦσαν στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο δὲν ὑπῆρχαν γι' αὐτόν. Ἔπρεπε τὸ θῦμα του νὰ περάσῃ πολὺ κοντὰ στὸ μέρος ποὺ ἦταν κρυμμένος.

Μ' ἕνα βλέμμα ὁ ἀστυνομικὸς κατασκόπευσε ὅλη τὴν περιοχή. Τοποθετημένος σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου ὁ Πέννυ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ πλησιάσῃ τὸν ζητιᾶνο, γιατὶ θὰ τὸν ἔβλεπε.

Ἂν στὸν κακοῦργο γεννιόταν καὶ ἡ παραμικρὴ ὑποψία θὰ γκρεμίζονταν τὰ σχέδια τοῦ Πέννυ, γιατὶ στὴν ἀνάγκη ὁ ζητιᾶνος θ' αὐτοκτονοῦσε μὲ τὸ ὅπλο ποὺ ὁ ντέτεκτιβ ἤξερε ὅτι εἶχε μαζί του. Ὁ Πέννυ λοιπόν, σχεδίαζε νὰ τὸν πιάσῃ ζωντανό. Παρατήρησε ὅτι ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὴ γωνία ὅπου ὁ ζητιᾶνος ἦταν στριμωγμένος, ὑπῆρχε ἕνα παράθυρο. Ἀποφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' αὐτὴ τὴ σύμπτωση. Πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ παράθυρο μποροῦσε νὰ περιμένῃ τὴν ἀποφασιστικὴ στιγμὴ καὶ νὰ ὁρμήσῃ πάνω στὸν Ντόλμαν. Γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ ὅμως αὐτὸ ἔπρεπε κατ' ἀρχὴ νὰ μπῇ μέσα στὸ σπίτι. Ὁ Πέννυ δὲν μποροῦσε νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ σχέδιό του στὸν νοικοκύρη, γιατὶ καὶ ὁ μικρότερος θόρυβος θὰ τραβοῦσε τὴν προσοχὴ τοῦ ἐγκληματία. Εὐτυχῶς ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ βρισκόταν σ' ἕνα δρόμο ποὺ ὁ Ντόλμαν δὲν μποροῦσε νὰ παρατηρῇ ἀπὸ τὴ θέσῃ του. Δὲν εἶδε λοιπὸν μιὰ σκοτεινὴ σκιά, ἡ ὁποία γλυστροῦσε πρὸς τὸ σπίτι καὶ ποὺ χάθηκε στὴ σκιὰ ποὺ ἔκανε ἡ εἴσοδος.

Ὁ Ἄνταμ Πέννυ πῆρε τὰ ἀντικλείδια του καὶ χωρὶς θόρυβο, ἄρχισε τὸ ἔργο του. Ἄνοιξε τὴν πόρτα, τὴ ξανάκλεισε πίσω του καὶ ἀκολούθησε τὸ διάδρομο μέχρις ὅτου ἀριστερά, συνάντησε μιὰ πόρτα. Ἦταν ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ μέρος πάνω ἀπ' τὴ γωνία ὅπου ὁ ζητιᾶνος παραφύλαγε. Αὐτὴ ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ἀναγκάστηκε καὶ πάλι νὰ χρησιμοποιήσῃ τ' ἀντικλείδια, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μπόρεσε νὰ μὴν κάνῃ λίγο θόρυβο. Ἀλλά, ὡς ποὺ νὰ μπῇ στὸ δωμάτιο εἶδε ξαφνικὰ τὸ φῶς ἑνὸς ἠλεκτροφάναρου καὶ ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ:

—Ψηλὰ τὰ χέρια, λωποδύτη, ἢ πυροβολῶ.

Ὁ ἀστυνομικὸς βρῆκε μέσα στὸ δωμάτιο ἕναν ἡλικιωμένο ἄντρα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὄρθιος μὲ τὶς πυτζάμες του στὴ μέσῃ τῆς κρεβατοκάμαρας. Κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι καὶ στὸ ἄλλο ἕνα ρεβόλβερ, τὸ ὁποῖο εἶχε γυρισμένο κατ' ἐπάνω στὸν ντέτεκτιβ.

Ἀλλὰ ὁ ἀστυνομικὸς ἄρχισε τὰ γέλοια.

—Μήπως εἶσαι τρελλός; φώναξε ὁ νοικοκύρης.

—Ἄς δοῦμε, κ. Βέτ, δὲν μὲ γνωρίζετε λοιπὸν τώρα;

Πρόσεξε ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς ἦταν μιὰ παληά του γνωριμία, ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει μιὰ μεγάλη ὑπηρεσία πρὸ καιροῦ.

Ὁ κύριος αὐτὸς ἄφησε ἔκπληκτος, νὰ πέσῃ τὸ ὅπλο.

—Ἄ! ἀκούω τὴ φωνὴ τοῦ Ἄνταμ Πέννυ.

—Εἶμαι ὁ ἴδιος, στὶς διαταγές σας.

—Νὰ πιστέψω στὰ μάτια μου; Μήπως ὁ κ. Πέννυ ἄφησε τὸ ἐπάγγελμά του, γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα ἐκείνων ποὺ μέχρι τώρα κυνηγοῦσε;

—Καθόλου δὲν ἄλλαξα ἐπάγγελμα, ἐλπίζω ὅτι ἡ φασαρία ποὺ κάνουμε δὲν θὰ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸν πελάτη μου, ποὺ περιμένει ἀπ' ἔξω στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Εἶναι κάποιος ἀλήτης ποὺ προορίζω γιὰ τὴ φυλακὴ καὶ ὕστερα γιὰ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Θέλετε νὰ σβύσετε τὸ φακό σας κ. Βέτ;

Ὁ ἡλικιωμένος κύριος ὑπάκουσε ἀμέσως.

—Ὕστερα θὰ σᾶς δώσω τὶς ἀναγκαῖες ἐξηγήσεις ἐψιθύρισε ὁ ντέτεκτιβ. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ σᾶς πῶ παρὰ μιὰ λέξη. Ἀκούσατε νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ ἑπτὰ παράξενα ἐγκλήματα;

—Βεβαιότατα!

—Ἔ λοιπόν, ὁ δράστης τῶν ἑπτὰ αὐτῶν ἐγκλημάτων εἶναι ἔξω, κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά σας, ἑτοιμάζοντας ἕνα ὄγδοο γι' αὐτὴ τὴ νύχτα.

Ὁ κ. Βὲτ ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ φρίκης.

—Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κ. Βέτ, μὴ φωνάζετε. Καὶ ὁ παραμικρὸς θόρυβος μπορεῖ νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτὸν τὸν ἀχρεῖο.

—Θὰ τὸν ἐμποδίσετε λοιπόν;

—Βέβαια! Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ σκοπὸ μπῆκα στὸ δωμάτιό σας. Ἤθελα ν' ἀποφύγω κάθε θόρυβο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν δολοφόνο. Ἀναγκάστηκα νὰ μεταχειρισθῶ τρόπο λίγο ἀνάρμοστο, γιὰ τὸν ὁποῖον ἐλπίζω νὰ μὲ συγχωρήσετε.

—Ἀλλά, κ. Πέννυ, πῶς θὰ γίνῃ ἡ ὑπόθεση;

—Ἡσυχία! Ξαναπλαγιάστε ἥσυχα, κ. Βέτ, κι' ἂς μὴν κάνωμε πιὰ τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Θ' ἀνοίξω τὸ παράθυρο.

Ὁ ντέτεκτιβ ἄνοιξε τὸ παράθυρο τόσο προσεκτικὰ ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀκουστῇ καὶ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος. Ἔσκυψε ἔξω καὶ εἶδε τὸν δολοφόνο συμμαζεμένο στὴν ἴδια πάντα θέση.

Ἕνα μακρυνὸ ρολόϊ χτύπησε ἕντεκα. Ἀσφαλῶς κάποιο μέλος τοῦ συλλόγου δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ φανῇ.

Ὁ Ἄνταμ Πέννυ ἦταν ὄρθιος στὸ παράθυρο, ἕτοιμος νὰ πηδήσῃ. Πῆρε τὸ περίστροφο καὶ τὸ γέμισε.

Δέκα λεπτὰ πέρασαν χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτα.

Ὁ Ντόλμαν σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε στὸ δρόμο.

Ἡ ἀναπνοή του ἔκανε θόρυβο. Ξαφνικὰ γέλασε δυνατά.

—Ἄ, νὰ ἕνας. Γρήγορα, ἐπὶ τὸ ἔργον.

Ὁ Πέννυ παρατήρησε τί ἔκανε ὁ ζητιᾶνος ἀπὸ κάτω. Τὸν εἶδε νὰ βγάζῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μακρὺ ἀντικείμενο, ποὺ τελείωνε σὲ μιὰ μυτερὴ ἄκρη. Τὸ θανατηφόρο αὐτὸ ὄργανο ἄστραφτε, παρ' ὅλο τὸ σκοτάδι. Τώρα ἄκουγε καθαρὰ βήματα νὰ πλησιάζουν. Ὕστερα ἕνας ἄνθρωπος, ἀρκετὰ ψηλός, μὲ μακρὺ παλτὸ καὶ ψηλὸ καπέλλο, ἔστριβε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Ὁ ζητιᾶνος σήκωσε τὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ ἀντικείμενο τοῦ θανάτου καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος πλησίασε σηκώθηκε γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ.

Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Ἄνταμ Πέννυ ἐπυροβόλησε καὶ τὸ χέρι τοῦ κακούργου ξανάπεσε, χτυπημένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα.

Μιὰ φωνὴ πόνου ἀκούστηκε. Χωρὶς νὰ περιμένῃ ὁ Πέννυ, ἐπήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ μὲ μιὰ γερὴ γροθιὰ τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι. Ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ γίνῃ τὸ ὄγδοο θῦμα τοῦ ἀπαίσιου δολοφόνου, γύρισε τρομαγμένος.

—Τί, τί; Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τί συμβαίνει;

Ὁ Πέννυ τὸν ἐχαιρέτησε μ' εὐγένεια.

—Ἐπιτρέψτε μου νὰ παρουσιαστῶ. Ὀνομάζομαι Πέννυ.

—Ἄνταμ Πέννυ, ὁ ἀστυνομικός;

—Μάλιστα! Ἂν δὲν μεσολαβοῦσα θὰ εἴσαστε νεκρός.

—Τί; Ἄκουσα καλά; Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι...;

—Μάλιστα! Εἶναι ὁ δολοφόνος τῶν ἑπτὰ δυστυχισμένων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ τελευταῖος βρέθηκε σήμερα τὸ πρωῒ στὴν γέφυρα τοῦ Μπροῦκλιν.

—Θεέ μου! Ἤθελε νὰ μὲ σκοτώσῃ;

—Μάλιστα! μ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ ὅπλο. Μιὰ μικρὴ πληγὴ ἔφτανε γιὰ νὰ σᾶς ἔρθῃ τὸ δηλητήριο καὶ νὰ σᾶς φέρῃ τὸν θάνατο.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὡς ἐκ θαύματος σώθηκε καὶ ποὺ ἦταν ὁ ἔμπορος Τζὼν Μπάλτιν ἔσφιξε τὰ χέρια τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ὁ Ἄνταμ Πέννυ ἔδεσε γερὰ τὸν ζητιᾶνο, ὁ ὁποῖος δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ.

—Ποιὸς εἶσαι; ὁ σατανᾶς;

—Ὁ σατανᾶς εἶσαι σύ, ἀπάντησε ἤσυχα ὁ ἀστυνομικός, εἶμαι ὁ Ἄνταμ Πέννυ. Δὲν μποροῦσες βέβαια νὰ φανταστῇς ποτὲ ὅτι ὁ ζητιᾶνος τὸν ὁποῖο συνώδευσες σήμερα στὸ σπίτι σου καὶ ποὺ ἄφησες νὰ φυλάγουν τὰ σκυλλιά σου θὰ γινόταν τόσο γρήγορα ὁ ἀντίπαλός σου καὶ θὰ ἔβαζε τέρμα στὰ ἐγκλήματά σου;

Ὁ δολοφόνος ἦταν πραγματικὰ ἀπολιθωμένος.

—Πῶς! Εἶσαι ὁ Ἄνταμ Πέννυ;

—Βέβαια!

—Καὶ οἱ σκύλλοι;

—Οἱ σκύλλοι; τοὺς σκότωσα καὶ τοὺς τρεῖς.

Ὁ ζητιᾶνος ἄρχισε νὰ γρυλλίζῃ. Ἀλλὰ ὁ Πέννυ τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸν γιακὰ καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ περπατάῃ μπροστά του. Ἐφώναξε ἕνα ἀμάξι καὶ παρακάλεσε τὸν μίστερ Τζὼν Μπάλτιν νὰ τὸν συνοδεύσῃ. Ὕστερα ἀπὸ λίγο καὶ οἱ τρεῖς ἔφτασαν στὸ κεντρικὸ γραφεῖο τῆς Ἀστυνομίας..

Κατὰ τὶς ἑπτά, ὁ Μὰκ Κόννελ εἶχε τηλεφωνήσει καὶ ζητοῦσε τὸν ντέτεκτιβ Πέννυ. Στὴ θέσῃ του τοῦ ἀπάντησε ὁ Πὼλ Βάμπις.

Ὁ Πὼλ τοῦ εἶπε ὅτι ὁ ἀρχηγός του δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ἀλλὰ δὲν θ' ἀργοῦσε νἄρθῃ τὸ βράδυ μαζὶ μὲ τὸν δράστη τῶν ἑπτὰ φόνων.

Ὁ Πὼλ τὸ εἶπε στ' ἀστεῖα, ἀλλὰ ὁ Μὰκ Κόννελ τὸ πῆρε στὰ σοβαρὰ καὶ περίμενε.

Αὐτὸ ἐξηγεῖ τὸ γιατὶ βρισκόταν ἀκόμα ἐκεῖ ὅταν ὁ Πέννυ ἦρθε μαζὶ μὲ τὸν αἰχμάλωτό του. Ὁ Ντόλμαν ἄρχισε ν' ἀρνῆται ὅλα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ὠφέλησε. Ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ εἶπε γιὰ τὴν τελευταία ἀπόπειρα καὶ τὰ πολύτιμα πράγματα, ποὺ ἀνακάλυψε μέσα στὸ ντουλάπι ὁ κακοῦργος ἐλιποθύμησε.

Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ ὁ Τζὼν Μπάλτιν ἔκανε τὴν κατάθεσή του μπροστὰ στὸν Μὰκ Κόννελ καὶ πολλοὺς ἄλλους δημοσίους ὑπαλλήλους. Ὁ ἐπιθεωρητὴς πῆρε τὰ χέρια τοῦ Πέννυ.

—Κύριε Πέννυ, νὰ ἕνας νέος θρίαμβος τῆς δραστηριότητός σας. Ἀλλά, πῶς καταλάβατε ὅτι αὐτὸς..ὁ ζητιᾶνος ἦταν ὁ δολοφόνος;

—Εἶναι ἁπλούστατο. Κατ' ἀρχὴν ὁ ζητιᾶνος ἦταν ὁ μόνος ποὺ μποροῦσε νὰ δώσῃ μιὰ πληροφορία καὶ δὲν θὰ ἔκανε αὐτὴ τὴ δήλωση, παρὰ γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὶς ὑπόνοες ποὺ θὰ τὸν ἐβάρυναν ἂν τὸν εἶχε δεῖ κανείς. Φυσικὰ δὲν ἤμουν ἀκόμα σίγουρος γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανα. Ἀλλὰ εἶχα σχεδὸν τὴν βεβαιότητα ὅτι ἦταν ὁ δολοφόνος γιαιτὶ ἀνακάλυψα τὴν πληγὴ στὸ πόδι τοῦ Χάρτινκ. Αὐτὴ ἡ πληγὴ σ' αὐτὸ τὸ μέρος δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ παρὰ ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο πεσμένο κατὰ γῆς. Ἀκριβῶς ὁ ἀνάπηρος βρισκόταν στὴ θέσῃ ἐκείνῃ γιὰ νὰ ζητιανεύῃ. Ὅλα τὰ ἄλλα πρόσωπα στὰ ὁποῖα θὰ ἐρχόταν ἡ ἰδέα νὰ σκοτώσουν ἕναν ἄνθρωπο μὲ δηλητηριασμένο ἀντικείμενο δὲν θὰ ξαπλώνονταν χάμω. Θ' ἀκολουθοῦσε τὸ θῦμα του καὶ θὰ τὸ χτυποῦσε ἀπὸ πίσω ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια, περνῶντας κοντά του ἢ καλλίτερα, θὰ ἔκανε ὅτι ἀκουμποῦσε τυχαία ἐπάνω του γιὰ νὰ τοῦ καταφέρῃ τὸ θανάσιμο χτύπημα.

Ὅλοι περικύκλωσαν τὸν Πέννυ καὶ τοῦ ἔσφιξαν τὸ χέρι.

Ὁ Μὰκ Ντόλμαν ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε τὰ ἑπτὰ ἐγκλήματα. Ὡμολόγησε μὲ κυνικὴ εἰλικρίνεια. Εἶχε προμηθευθῆ τὸ τρομερὸ δηλητήριο ὅταν ὑπηρετοῦσε στὶς Ἰνδίες, ὅπου εἶχε ταξειδέψῃ ἄλλοτε σὰν μάγειρας ἐπάνω σ' ἕνα ἀτμόπλοιο.

Καταδικάστηκε σὲ θάνατο καὶ ὅταν τὸν κάθισαν στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα ἄρχισε νὰ τρέμῃ καὶ νὰ φωνάζῃ. Ἀλλὰ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἦρθε νὰ σταματήσῃ τὰ κλάμματά του γιὰ πάντα.

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυν. Σώματος, ὁ 'Αστυνόμος Β' Οἰκονόμου Ι., οἱ 'Υπαρχιφύλακες, Νικολόπουλος Π. καὶ Κομνηνὸς 'Αθ. καὶ οἱ ἀστυφ/κες: Ρουκανάκης 'Εμμ., Μιχαλᾶτος Γ., Κανελλόπουλος Κ., Κουρῆς Εὐθ., Κωσταρίδης Δ., Κυριακίδης Γ., Μαυραγάνης Α., Κορίκης Π. καὶ Παπαδόπουλος Ν.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ.'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος, προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αρχ/κος ὁ ἐν Μονίμῳ Διαθεσιμότητι 'Υπαρχιφύλαξ Γιαννόπουλος Π., διότι νεώτερός του 'Υπαρχιφύλαξ προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον.

'Ομοίως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώμματος, προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαρχιφύλακος, οἱ ἀστυφ/κες: 1) Τσούρας Ξεν., διότι οὗτος ἀποδεδειγμένως ἐξέθεσε τὴν ζωήν του εἰς ἄμεσον καὶ προφανῆ κίνδυνον, κατὰ τὴν σύλληψιν δράστου σοβαροῦ ἐγκλήματος καὶ 2) Δημουλίτσας Εὐάγγ., διότι οὗτος σοβαρῶς συνεἰργησεν εἰς ἐξιχνιάσεις καὶ ἀνακαλύψεις σοβαρῶν ἀδικημάτων.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ

Δι' ἐγκυκλίου διαταγῆς τοῦ 'Υπουργείου 'Εθν. 'Αμύνης, ἀπονέμεται τὸ 'Αναμνηστικὸν Μετάλλιον 'Εθνικῆς 'Ανιστάσεως εἰς τὸν 'Αστυνόμον Β' Μπούραν 'Ηλ.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπονέμεται ἔπαινος εἰς τὸν 'Υπαστυνόμον Α' Καρακῖτσον Α., διότι βάσει παρασχεθείσης αὐτῷ πληροφορίας ἐπετεύχθη ἡ ἀνακάλυψις καὶ κατάσχεσις ὑπὸ λαθραίαν φυγάδευσιν συναλλάγματος δύο χιλιάδων δολλαρίων καὶ ἐννέα χρυσῶν λιρῶν 'Αγγλίας.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς εἰς τοὺς διακεκριμένους συνεργάτας των καὶ καθηγητὰς τῆς Σχολῆς 'Αστυνομίας Πόλεων κ.κ. 'Ανδρέαν Τούσην, ἀντεισαγγελέα 'Αρείου Πάγου καὶ Σπυρίδωνα Γαλανὸν καθηγητὴν Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν.

'Επίσης εἰς τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ.κ. 'Ανδρέαν Σταυρόπουλον, Νικόλαον Κόκκινον, Νικόλαον Τσαούσην, Νικόλαον Σπυρόπουλον, Νικόλαον 'Αρχιμανδρίτην, Νικόλαον Ταβουλάρην, Σπυρίδωνα Πολιτόπουλον, Σπυρίδωνα Κουτσουρούμπαν, Διονύσιον Κορωνᾶκον, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς κ.κ. 'Αξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Οἱ ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς τῆς 'Αστυνομίας συνεχίζονται πάντοτε μὲ τὴν

ἴδια μεγαλειώδη ἐπιτυχία, μέσα σ'ἕνα περιβάλλον ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐμενεστάτων σχολίων τῶν ἀκροατῶν τοῦ ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ 'Ενόπλων Δυνάμεων 'Ελλάδος.

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 8-11-55, πῆραν μέρος ἡ ἐξαιρετικὴ καλλιτέχνις τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ Λάουρα, ἡ ἄριστη ἑρμηνεύτρια τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ Μαίρη Λῶ, ὁ περίφημος Γιῶργος Λουκᾶς, ὁ θαυμάσιος Σ. Σιδηρόπουλος καὶ ὁ Ζάχος στὰ δημοτικὰ τραγούδια. 'Επίσης συμμετεῖχεν ἡ ὀρχήστρα Μιχάλη Σουγιούλ.

—Στὸ πρόγραμμα τῆς 16-11-55 πῆραν μέρος ἡ μπριόζα Εὔα Στύλ, τὸ μελλωδικὸ Τρίο Ροντέο, ἡ ὀνομαστὴ Φραντζέσκα 'Ιακωβίδου, καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Ματθαῖος Φελώνης, στὰ δημοτικὰ τραγούδια. Συμμετεῖχεν ἐπίσης ἡ ὀρχήστρα Σταύρου Ρουχωτᾶ.

'Ομοίως μετεδόθη ἀστυνομικὸ σκιτσάκι, μὲ τίτλο «'Απωπωλὸς» γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Χαράλαμπο Σταμάτη καὶ μὲ ἀφηγητὴ τὸν καλλιτέχνη τῆς πρόζας Τᾶσσο Γκούβα.

Τεχνικὴ φροντίδα Γιάννη Πορετσάνου. Κομφερασιὲ ὁ Μίμης Φραγκιουδάκης. (Κείμενα καὶ ἐπιμέλεια Τμήματος Πνευματικῆς 'Αγωγῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς).

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

—Κατὰ τὴν ἐτησίαν ἑορτὴν τῆς Ο.Φ.Α. 'Αθηνῶν εἰς γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ Α.Ο. τὴν 20-10-55, ἡ 'Αστυνομικὴ Ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς συνηντήθη εἰς ἀγῶνα πρωταθλήματος 'Ενόπλων Δυνάμεων μὲ τὴν ὁμάδα τοῦ Β. Ναυτικοῦ.

Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τῆς 'Αστυνομίας μὲ σκὸρ 1—0 κατακτήσασα τὸ κύπελλον τὸ ἀθλοθετηθὲν παρὰ τοῦ Ο.Φ.Α. 'Αθηνῶν.

—Εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ 'Εθνικοῦ Γ.Σ., τὴν 30-10-55, ὁ μετασχὼν ἀστυφύλαξ—ἀθλητὴς Παπαγεωργίου 'Ανδρέας εἰς τὸ Πανελλήνιον Πρωτάθλημα Πενταθλου κατετάγη 5ος νικητὴς εἰς τὴν κατηγορίαν ἀνδρῶν σημειώσας τὰς ἑξῆς ἐπιδόσεις: 1) μῆκος 4.97μ., 2) ἀκόντιον 48.90 μ., 3) δρόμος 200 μ. 27''3, 4) δίσκος 26.53 μ. καὶ 5) δρόμος 1500 μ. 5.07'', συγκεντρώσας 1600 βαθμούς.

—Τὴν 2-11-55, εἰς γήπεδον Παναθηναϊκοῦ Α.Ο. ἡ 'Αστυνομικὴ Ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς συνεντήθη εἰς ἀγῶνα πρωταθλήματος 'Ενόπλων Δυνάμεων μὲ τὴν ἰσχυροτάτην ὁμάδα τοῦ Στατοῦ. Κατόπιν ἑνὸς τεχνικοῦ καὶ θεαματικοῦ παιγνιδίου αἱ ὁμάδες ἐξῆλθον ἰσόπαλοι, διὰ τερμάτων 1—1 (0—0).

Πρώτη ἐπέτυχε τέρμα ἡ 'Αστυνομικὴ ὁμὰς εἰς τὸ 60' (Β' ἡμίχρονον).

—Εἰς τὸ γήπεδον 'Ηλυσιακοῦ, τὴν 9—11—55, ἡ 'Αστυνομικὴ Ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς ἐνίκησε εἰς φιλικὸν ἀγῶνα προπονήσεως τὴν ὁμάδα Α.Ε. Δάφνης μὲ τέρματα 3—0.

—Τὴν 11ην Νοεμβρίου ἡ Ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τῆς 'Αστυνομίας συνηντήθη εἰς ἀγῶνα Πρωταθλήματος 'Ενόπλων Δυνάμεων εἰς γήπεδον Παπαθηναϊκοῦ Α.Ο. μὲ τὴν ὁμάδα τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος. 'Η 'Αστυνομικὴ ὁμὰς ἀγωνισθεῖσα καλλίτερον, ἀπέσπασε τιμητικὴν ἰσοπαλίαν 0—0.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ. μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.